

Revista ECONOMICA

CONSILIUL SUPREM AL DEZVOLTĂRII ECONOMICE ȘI SOCIALE — INSTITUTUL CENTRAL DE CERCETARI ECONOMICE

**P.C.R.
60 DE ANI**

Biblioteca Jud. Huned. Devă
SALA DE LECTURA

**O ANIVERSARE GLORIOASĂ,
SCUMPĂ ÎNTREGULUI POPOR**

ÎN PREZENȚA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU,
a celorlalți conducători de partid și de stat, într-o atmosferă
sărbătorească, de vibrant patriotism, a avut loc

ADUNAREA POPULARĂ
CONSACRATĂ ZILEI DE 1 MAI

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN

60 DE ANI DE ISTORIE GLORIOASĂ

„Pornind de la realizările obținute și de la puternicele transformări revoluționare din societatea noastră, se poate spune că partidul nostru comunist și-a îndeplinit și își îndeplinește cu cinste misiunea ce și-a asumat-o în fața clasei muncitoare, a întregului nostru popor — de a conduce țara, întreaga națiune pe calea luminoasă a socialismului și comunismului, de a asigura poporului nostru o viață tot mai demnă și civilizată, liberă și independentă”.

NICOLAE CEAUȘESCU

ANIVERSARE CU PROFUNDE SEMNIFICAȚII CONTEMPORANE

DRUMUL PARCURS de Partidul Comunist Român, timp de șase decenii, din mai 1921 și pînă în anii împlinirilor socialiste, este drumul pe care s-a înscris, pentru poporul român, EROICA veacului douăzeci.

Partidul Comunist Român este piscul gândirii și acțiunilor progresiste, radicale, umaniste, revoluționare ale națiunii noastre, este chintesența năzuințelor de libertate și independență ale unui popor care a dat, în decursul istoriei sale, uriașe sacrificii pentru a-și apăra existența și salvarda unitatea.

La Congresul din mai 1921 s-au înmănușat cele mai cetezătoare ginduri și planuri, nutrite de înaintașii patrioți, progresiști și revoluționari, pentru a trasa direcțiile noi de înaintare a României, pentru un regim profund democratic, cu structuri sociale și politice real populare, în care milioanele de locuitori ai pămînturilor românești să-și pună în valoare inteligența, hărnicia, capacitățile creatoare.

Partid matur, prin toată încărcătura de experiențe ale trecutului țării, de virtuți ale mișcării socialiste și muncitorești, Partidul Comunist Român era în același timp un partid tânăr prin tot ceea ce își propunea programatic să rezolve radical în destinele evoluției României. Ţelurile sale revoluționare înnoitoare respingeau vetustul politicianism, partidismul mărunț, care depărtau gindirea și acțiunea politică de marile obiective ale progresului țării. Ţelurile Partidului Comunist Român, vizau stăruitor cea mai bună societate, fără de exploatare și asupra, cu un înalt nivel de civilizație și bunăstare a întregului popor.

Făuritorii partidului nostru comunist sînt oamenii patriei românești, cu tot ce au avut mai bun, mai cetezător în gindurile și sim-

țămintele lor spre înălțarea acestui popor și eliberarea sa de orice asupra dinăuntru și din afară. Ei au dat viitorului forța de descătușare și înnoire a istoriei și au luat din trecut ceea ce veacurile au adunat în ele pentru această națiune — răspundere și înțelepciune, țării și învățăminte.

Substanța tenacității acestor oameni ai marilor baricade, a perseverenței lor în a se contopi cu masele, conducindu-le pe făgașul prefacerilor în slujba intereselor poporului, își are rădăcinile adînc înfipte în istorie.

Marele pas făcut în 1921 a fost o încununare a gândirii lucide a mișcării muncitorești socialiste, a fost actul de fidelitate față de tradițiile progresiste și de libertate ale poporului.

Dacă revoluționarii democrați din 1848 erau continuatorii răsculațiilor din 1821, iar revoluția era depozitara a optsprezece veacuri de lucrare a poporului român asupra sa, cum grăia Bălcescu apoi comuniștii erau pe drept cuvînt moștenitorii acestor testamente progresiste, care cuprindeau în ele obiectivele fundamentale prin a căror împlinire, poporul român se putea înălța pe scara țărilor libere, civilizate și realmente înaintate.

În istoria României, nici o forță socială sau politică nu s-a identificat atît de profund, de intim cu obiectivele libertății și progresului țării precum a făcut-o mișcarea muncitorească, încă în veacul trecut. De la primii mesageri ai ideilor socialiste, la întii pași ai luptei muncitorimii și pînă la partidul său politic de la finele secolului XIX, ni se înfățișează, treaptă cu treaptă, o densă epocă istorică, în care forțele democratice, revoluționare și-au cucerit un binemeritat și determinant rol în dezvoltarea națiunii noastre.

Istoria patriei noastre inscrie clasa muncitoare în a doua jumătate a veacului al XIX-lea, ca o clasă de primă generație, care în cea mai mare parte provenea din mediul incadescențat al satului acelei epoci, aducând în lumea orașului, cu fabricile și relațiile ce se dezvoltau, starea de spirit a unei mase clocotinde de revoltă, a unei țărâni ce sedimentase de veacuri o profundă înverșunare împotriva asupritorilor de clasă. Un asemenea proletariat va evolua repede în direcția afirmării sale pe arena economică, socială și mai ales politică a României. Această evoluție se împletea cu mișcarea socialistă, ale cărei rădăcini adinci ajungeau pînă în prima parte a secolului trecut, cînd cei mai cutezători gînditori progresiști ai lumii elaborau teorii ale socialismului utopic, gînditori în rîndul cărora se aflau și români.

Receptivitatea înaintașilor gîndirii progresiste românești, la tot ce era avansat, la ceea ce putea sluji ridicării acestui popor, la luminile evului modern, a fost o trăsătură cu multe comunicări pozitive în istoria românilor.

De la programul „Ce vor socialiștii români” din 1885 și pînă la întiul Congres al Partidului Comunist Român din 1921 s-a desfășurat una din cele mai prodigioase activități proprii mișcării noastre muncitorești. Au fost create cercuri și cluburi muncitorești, s-au organizat greve, au avut loc manifestații de stradă, acțiuni de solidaritate cu masele țărâniimii, cu răscoalele lor, s-a participat la reuniuni internaționale socialiste. S-a dezvoltat o elevată publicistică muncitorească, iar pe planul gîndirii socialiste s-au impus teoreticienii ai marxismului, cu confruntări și dezbateri de idei pline de conținut și concluzii pentru viitorul țării. Toate acestea atestau existența unei mișcări muncitorești organizate și prezența în rîndurile socialiștilor români a unei concepții politice socialiste dominant marxiste. Era de fapt viziunea cea mai înaintată privind edificarea unui regim social-politic-economic, care să fiînă seama de particularitățile țării și să apropie poporul român de limanul adevăratei libertăți naționale și sociale.

În această retortă, fără conținere creatoare de valori, reprezentată de masele muncitoare s-au plămădit cadre noi, militanți care au purtat mai departe flămurile mișcării revoluționare din România.

Animată de suflul internaționalismului proletar în care tusese educată, de la începuturile sale, clasa muncitoare din România va saluta cu entuziasm și mari nădejdi vestea victoriei Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Zeci de mii de români, muncitori și ostași au luptat cu arma în mină pentru triumful Puterii sovietice, împotriva contrarevoluției, mii dintre ei jertlindu-și viața.

Mișcarea muncitorească din România preluind tot ce era înaintat în trecutul său, patrimoniul bogat al tradițiilor democratice, revoluționare, își va ridica organizațiile sale de clasă la treapta imperativelor epocii de avînt revoluționar general.

Cînd, la Congresul din mai 1921 prin votul delegaților care reprezentau 540 de mandate ale secțiilor locale ale partidului socialist, s-a hotărît mutația radicală comunistă, atunci mișcarea muncitorească din România a semnat marea său act de maturitate politică, în pas cu vremea.

Clasa muncitoare a optat, prin imensa majoritate a reprezentanților săi, pentru a avea în avangardă un partid comunist care să o conducă la împlinirea misiunii sale. A optat pentru un program radical care prevedea revoluția, instaurarea puterii celor ce muncesc și construiesc socialismul.

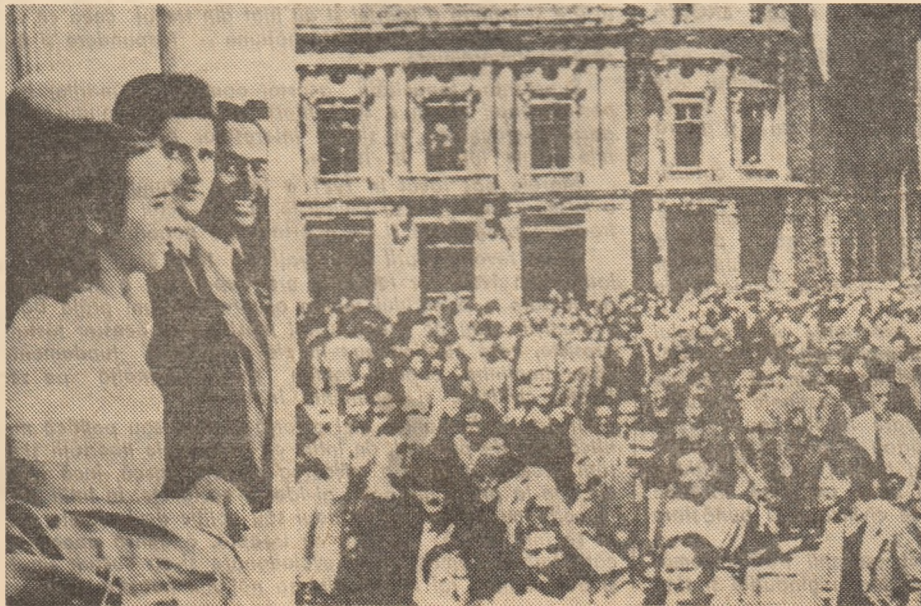
DIN MAI 1921 era prezent în istoria țării, partidul revoluției, partidul care-și propunea programatic traducerea în fapt a răsturnării regimului capitalist și făurirea unei societăți fără de clase exploataatoare, a regimului socialist. Axă principală a activității partidului comunist a fost neconținut pregătirea pentru o asemenea revoluție. Partidul comunist a fost promotorul unității muncitorimii spre a realiza forța principală a revoluției și apoi pentru a fi granitul temeliei societății socialiste. P.C.R. a dat combustia politică alianței muncitorești-țărânești, militantismului intelectualității noastre, tineretului din fabrici, sate și din școli, din care s-a aprins revoluția de eliberare națională și socială, preludiul marilor victorii ale socialismului. Retrospectiva istorică a primelor decenii de activitate a partidului implică analize de esență asupra mișcării revoluționare cu determinările sale interne și înriuririle externe. Fără a fi copleșiți de cultul trecutului și de festivism, putem trage învățăminte foarte utile cu prelungiri în contemporaneitate și prețioase pentru viitor. Acest partid al revoluției, al înnoirii radicale a societății românești în slujba intereselor maselor celor mai largi populare a parcurs un drum nu lipsit de piedici, îndeosebi în primele decenii. Fără să estompăm scăderile, greșelile proprii ca și acelea, uneori grave, datorate preluării necritice a unor teze cu o largă circulație în anumite perioade în mișcarea comunistă mondială, trebuie arătat că Partidul Comunist Român a găsit forța, capacitatea de a-și dezvolta neconținut fondul sânos pentru a reprezenta cea mai responsabilă forță politică a națiunii.

Îi aparține Partidului Comunist Român fermitatea cu care s-a impus în lupta pentru salvarea destinului poporului român, atînci cînd țara, libertatea și existența ei se aflau în cel mai grav impas. Istoria ultimului secol, era plină de învățăminte pentru a concluziona asupra căii pe care evoluase după modelul lumii capitaliste o țară ca România. Perseverarea pe o asemenea cale ar fi dus la orizonturi închise. Partidul Comunist Român a înțeles că oricît s-ar fi zbatut, acest vrednic și prea încercat popor să facă saltul multidimensional și îndeosebi economic pentru a se înscrie pe linia progresului economic și social, nu ar fi reușit. Nici dezvoltarea economică, nici independența națională nu puteau fi asigurate de continuarea situației României în cîmpul lumii capitaliste unde, „fatalmente”, ne era rezervat un rol periferic, labil pînă la alternative primejdioase pentru ființa națiunii.

Optiunea era de fond și privea laturi fundamentale ale locului poporului român în istoria contemporană și cea viitoare. Aici a fost decisiv rolul celei mai înaintate forțe democratice din viața politică a României. În asemenea momente de răscruce, Partidul Comunist preluînd marea răspundere națională a știut să impună evoluției țării noastre noua deschidere, populară și socialistă. Era nouă, care începea în istoria poporului român, prin victoriosul august 1944, are în compunerea sa, încă de la început, concepția Partidului Comunist pentru o acțiune de masă ce privea nu numai ieșirea țării din dependența fascistă ci și eliberarea de cătușele unui regim cu structuri economice și sociale grav dăunătoare întregii națiuni.

Partidul Comunist Român a condus o adevărată revoluție, care răsturna nu numai dictatura militară aliată Reichului hitlerist, dar răsturna și valorile de judecată ale locului poporului român, prin tot ce începea vertiginos să se desfășoare într-un chip radical nou.

Partidul Comunist Român s-a manifestat ca forță conducătoare a vastei înnoiri revoluționare a societății românești. În jurul partidului comunist s-a strîns tot ce avea mai progresist poporul nostru spre a croi noile direcții de dezvoltare ale României.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu în prezidiul mitingului ce a avut loc la 31 august 1944, în Piața Unirii din București, în cinstea victoriei forțelor insurecționale din România

Congresul de unificare a P.C.R. și P.S.D., în februarie 1948, a marcat crearea partidului revoluționar unic al clasei muncitoare

POPORUL, MUNCITORIMEA IN PRIMUL RIND, s-au dovedit deplin mature pentru a lua în stăpînire frînele puterii politice și avuția națională a țării, spre a le așeza într-o concepție cu totul nouă și cu destinație fundamental diferită – în favoarea masei producătoare și stăpîne. Partidul Comunist s-a concentrat, după victoria revoluției democratice și trecerea la revoluția socialistă, asupra unor obiective capitale – politice, economice, sociale, culturale – privind puterea politică, industrializarea socialistă, cooperativizarea agriculturii, mari reforme cu conținut socialist în domeniile justiției, învățămîntului, în organizarea administrativă ș.a.

România socialistă s-a ridicat pe temeliiile unei realități obiective, urmărind să recupereze mari întârzieri, cu deosebire economice. Partidul Comunist Român a înțeles că orice revoluție ar face poporul, dacă nu realizează puternici suportți economici, vom fi pradă marilor puteri, iar victoriile politice interne vor fi fără consistență.

Realizarea economiei socialiste unitare, construirea bazelor economice ale socialismului se încheiau, în liniile principale, la jumătatea deceniului șapte, deschizind o nouă etapă, cu o superioară încărcătură de valori politice, economice, culturale.

Această nouă etapă are pe frontispiciul său Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român care va lumina o fertilă și dinamică perioadă a dezvoltării României, perioadă asupra căreia și-a pus amprenta ca principal promotor, secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ținînd seama de marile victorii în construcția socialismului, partidul nostru, după un deceniu, a apreciat că s-au creat condițiile pentru a trece la etapa făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate. Astăzi ne găsim angajați, toți, întregul popor, în jurul Partidului Comunist Român pentru îndeplinirea obiectivelor mărețe ale Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și așezare a României pe noi trepte de civilizație și progres.

Istoria cea mai recentă a României socialiste se constituie într-un sumum de argumente, cu bogate concluzii, pentru căile ieșirii unui popor din subdezvoltare. Cifrele statisticilor sînt aride, dar poartă în substanța lor o fierbinte încărcătură de energii populare puse în slujba unor idealuri superioare. În anii socialismului producția industrială a crescut de peste 48 de ori. E o cifră simplă și în același timp revelatoare. Dar nu numai industria s-a dezvoltat, ci toate domeniile vieții economice, sociale, culturale, dînd împlinire viziunilor programatice de acum șase decenii ale comuniștilor, și mereu mai clar conturate după izbînda revoluției. România socialistă a intrat în deceniul nouă al secolului XX avînd în față obiective hotărîtoare pentru viitorul poporului nostru, care privesc situarea în rîndurile țărilor cu nivel mediu de dezvoltare. Aceasta determină așezarea industriei socialiste pe coordonate intensive și de calitate, într-un nou mecanism economic-financiar, o pondere crescută agriculturii, ce reclamă o nouă revoluție în acest domeniu și evoluția culturii și științei, în pas cu dinamica extraordinară a societății.

CU ACESTE IMPERATIVE, Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, a jalonat strategia înaintării patriei noastre pînă la finele secolului. Dînd o înaltă-apreciere abnegației cu care oamenii muncii au dat viață minunatelor edificii ale socialismului, în

toate domeniile, secretarul general al P.C.R., tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** cerea comuniștilor să nu uite nici un moment greutățile, lipsurile și datoria de a elimina acele greșeli care au făcut ca rezultatele să nu fie pe măsura eforturilor depuse și a posibilităților de care dispunem : „Dezvăluirea deschisă a lipsurilor nu diminuează și nu poate diminua cu nimic realizările succesele obținute. Dimpotrivă aceasta constituie o dovadă a forței partidului nostru, care acționează cu fermitate împotriva vechiului, a tot ceea ce este negativ, pentru accelerarea mersului înainte al societății”.

Cu o asemenea concepție profundă prin însăși forța analizei critice, poporul nostru are convingerea fermă că Partidul Comunist Român va ști să dea răspunsuri noi la întrebările noi pe care le ridică și le implică redimensionările neconținute economice, sociale, științifice, culturale, la scară mondială și desigur, națională. Aceasta este de altfel una din trăsăturile fundamentale ale partidului revoluționar, receptiv la nou în cel mai înalt grad spre a sluji intereselor poporului. Astfel Partidul nostru comunist rămîne un partid al celei mai dialectice deveniri istorice, pentru îndeplinirea mărețelor obiective ce au în substanța lor virtuțile trecutului eroic și abnegația contemporanilor.

Ne aflăm în fața unor ample deschideri pentru noi și noi mutații, care se înscriu sub același factor de marcare a locului națiunii noastre în istorie și a Partidului Comunist Român în devenirea țării, în edificarea celei mai drepte societăți pe pămîntul patriei noastre, societate a cărei dominantă este umanismul. Ideologia libertății, a demnității, a afirmării depline a capacităților omului este înălțată de Partidul Comunist Român la treapta clarității țelurilor și certitudinilor viitorului, țeluri care implică proiectarea noastră istorică, de cînd ființăm pe aceste pămînturi și pînă acolo unde se așează trainic realizările materiale și spirituale ale năzuinței supreme a omului.

S-a scris mult și încă mai avem a scrie pentru a dezvălui adevăruri întru dreapta cunoaștere a moștenirii pe care Partidul Comunist Român a preluat-o din seva trecutului istoric al poporului român și a întregit-o în aceste șase decenii făurind o nouă istorie pentru generațiile viitoare de la hotarul veacului XX și începutul veacului XXI.

Este hotarul marcat de încercări supreme și deplin conștiente ale națiunii pentru îndeplinirea Programului așezării României pe temelii de istorie de unde niciodată și nimeni să nu cuteze a atenta la libertatea și demnitatea unui popor atît de intim contopit cu forța sa conducătoare revoluționară. Sub această aură Partidul Comunist Român și-a săpat însemnele de noblețe umană în conștiința noastră ca Partid al istoriei, al prezentului și viitorului patriei.

La cea de a șizecea aniversare, generația noastră aduce primos de recunoștință pentru toți cei care au purtat tradiția eliberatoare, patriotică, revoluționară și au dezvoltat-o pînă la ridicarea Partidului Comunist Român, în 1921, ca principala forță a renașterii României, prin socialism. Aducem în același timp omagiu de înaltă prețuire tuturor militanților, care au preluat stindardul revoluției și l-au înălțat pe culmi de nouă strălucire o istoriei României, proiectînd viitorul de aur al poporului nostru.

Titu GEORGESCU

Contribuții de inestimabilă valoare la îmbogățirea teoriei și practicii construcției socialiste

A PĂRUT în aceste zile, în Editura politică, volumul 20 din ciclul „România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate”, cuprinde cuvântări, articole, interviuri ale secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, din perioada aprilie-octombrie 1980. Apariția acestui volum, în ajunul mării sărbători a poporului nostru, împlinirea a șase decenii de la făurirea gloriosului Partid Comunist Român, ilustrează odată mai mult, cu deosebită pregnanță rolul decisiv al secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în elaborarea strategiei și tacticii dezvoltării noastre economice și sociale, a politicii interne și externe a țării. Avem, astfel, o nouă imagine, cuprinzătoare a contribuției creatoare, de inestimabilă valoare, a tovarășului Nicolae Ceaușescu în precizarea, cu înaltă responsabilitate, a opțiunilor, căilor și soluțiilor concrete pentru îndeplinirea hotărârii ale Congresului al XII-lea, pentru îndeplinirea prevederilor planului cincinal 1981—1985, pentru trecerea României de la stadiul de țară în curs de dezvoltare la acela de țară cu nivel mediu de dezvoltare, pentru asigurarea independenței, suveranității și prosperității patriei socialiste, a înaintării ei ferme pe drumul comunismului.

Opera teoretică a secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, impresionează prin clarviziunea, profunzimea și multilateralitatea gândirii sale, constituind o contribuție excepțională la dezvoltarea creatoare a socialismului științific, la îmbogățirea concepției revoluționare a clasei muncitoare. După cum se sublinia în mesajul adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu de către Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., cu prilejul împlinirii a 15 ani de la Congresul al IX-lea al partidului, lucrările și cuvântările tovarășului Nicolae Ceaușescu „au determinat un profund reviriment în gândirea social-politică a partidului și poporului nostru. S-a evidențiat cu putere originalitatea soluțiilor concrete adoptate de partidul și statul nostru în rezolvarea problemelor de bază ale organizării și conducerii societății, aplicarea creatoare a socialismului științific, a concepției materialismului dialectic și istoric, a adevărurilor universal-valabile la condițiile social-istorice concrete din România, aprofundarea fenomenelor și aspectelor noi apărute în procesul transformării revoluționare a societății”. Și mai departe mesajul apreciază că operele tovarășului Nicolae Ceaușescu „...bogat tezaur de idei profund novatoare — reprezintă o înaltă școală a gândirii socialiste revoluționare, pentru toți comuniștii din patria noastră, pentru întregul popor“.

Asemenea probleme teoretice majore, care au stat în atenția secretarului general al partidului, ca definirea conținutului epocii contemporane și a procesului revoluționar mondial; dialectica relațiilor general-particular, național-internațional, obiectiv-subiectiv în viața economică și socială, conținutul, trăsăturile și esența bazei tehnico-materiale a societății socialiste; esența și dinamica relațiilor de producție și sociale, fizionomia structurii sociale și de clasă; amplificarea democrației socialiste, rolul și perspectivele națiunii în epoca actuală; izvorul și modul de manifestare a contradicțiilor în societatea socialistă; esența și direcțiile evoluției partidului și statului socialist; dinamica și complexitatea constituirii și dezvoltării conștiinței socialiste; procesele economico-sociale specifice contemporaneității și cerințelor aplicării unor noi principii în relațiile dintre state; necesitatea și conținutul unei noi ordini economice

și politice internaționale reprezintă, prin soluțiile oferite, contribuții de inestimabilă valoare ale tovarășului Nicolae Ceaușescu la generalizarea teoretică a practicii sociale, la îmbogățirea gândirii revoluționare. Asemenea rezultate teoretice de excepțională valoare își au rădăcinile în stăpînirea temeinică și promovarea consecventă a concepției despre lume și viață a clasei muncitoare, în cunoașterea realităților social-istorice, în analiza aprofundată a vieții social-politice interne și internaționale. Se evidențiază, din întreaga operă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, adevărul fundamental că prin însăși esența sa, teoria revoluționară are un spirit viu, novator, îndeamnă la creație, ea fiind teoria a cărei vitalitate își are sursa tocmai în capacitatea de a se îmbogăți continuu, pe baza progreselor științei și ale cunoașterii umane, prin însușirea critică a noilor concluzii deduse din practica socială.

D UPĂ cum reiese și din cel de al 20-lea volum al operelor sale, în centrul preocupărilor secretarului general al partidului nostru este situată în modul cel mai consecvent problematica construcției economice, domeniu hotărâtor și esențial pentru întregul progres multilateral al societății noastre. Intemeiată pe știință, pe cunoașterea profundă a realităților și cerințelor de viitor modalitatea nouă, revoluționară, în care abordează tovarășul Nicolae Ceaușescu problemele esențiale ale dezvoltării economice, potențează știința economică și îi conferă atributele unei pirghii de acțiune practică și de îndeplinire a obiectivelor dezvoltării economice și sociale.

În mod deosebit în perioada reflectată în volum, problemele economice revin stăruitor datorită activității intense, desfășurată fără preget, de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu pentru elaborarea și definitivarea opțiunilor cincinalului în care ne aflăm, a strategiei îndeplinirii obiectivelor stabilite de cel de al XII-lea Congres al partidului, ținând seama și de influențele unei situații economice internaționale deosebit de complexe. Este suficient să reamintim că în această perioadă au avut loc 6 consfătuiri de lucru la C.C. al P.C.R., pe probleme economice majore, ședința largită a Consiliului Național al Oamenilor Muncii, Congresul al II-lea al Consiliilor populare, precum și vizitele de lucru ale tovarășului Nicolae Ceaușescu în 6 județe ale țării dedicate în mod direct activității laborioase pentru așezarea opțiunilor planului în profil teritorial.

Problematica aflată în centrul atenției în vasta și rodnică activitate desfășurată de secretarul general al partidului, așa cum se reflectă în volumul recent publicat, se referă la asigurarea dinamismului și creșterea eficienței economice în etapa unor noi exigențe și restricții în sferile hotărâtoare ale producției naționale, a independenței energetice, la o dezvoltare industrială care să permită o mai bună valorificare a resurselor de materii prime și energetice, la creșterea continuă a rolului științei în producția materială, la îndeplinirea unei noi și profunde revoluții în agricultură, la dezvoltarea echilibrată și armonioasă în teritoriu, la participarea activă la circuitul economic mondial și ridicarea competitivității acestei participări. Deosebit de important este faptul că sub îndrumarea și cu contribuția directă a secretarului general al partidului toate aceste probleme de însemnătate vitală nu au rămas la stadiul dezbaterii teoretice ci au luat forma unor programe de acțiune care au început să fie realizate în practică.

Caracterul științific al orientărilor, ideilor și tezelor formulate sau aprofundate de secretarul general al partidului cu

privire la dezvoltarea economică și, în acest cadru, a industriei, rezidă, între altele, în marea sa capacitate de a analiza procesele și fenomenele care au loc în domeniul economic, atât în contextul național cât și internațional și de a obține, pe această bază, concluzii realiste, a căror justete este pe deplin confirmată de viață. În politica industrială se văd eforturile pentru o redefinire și adaptare permanentă la cerințele noii etape pe care o parcurge țara noastră și la noile situații economice internaționale. Criza de energie, combustibili și materii prime care afectează întreaga economie mondială ridică inevitabil probleme deosebite și pentru dezvoltarea industriei noastre. Această situație a impus ca în perioada la care se referă volumul să primeze tocmai preocupările pentru o serie de restrukturări economice impuse de criteriul economisirii energiei și combustibililor. Pornind de la această situație nouă, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia în cadrul Congresului al II-lea al consiliilor populare necesitatea acordării unei deosebite atenții „...restrukturării industriei asigurând realizarea unor produse de înaltă tehnicitate și calitate cu un consum redus de energie și materii prime. Pe ansamblul industriei, în viitorul cincinal trebuie să realizăm o creștere de cel puțin 32—34% a gradului de valorificare a materiilor prime și energiei”.

Într-un asemenea cadru al dezvoltării economiei noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu reliefa la Consfătuirea de la C.C. al P.C.R. din 29—30 mai 1980 necesitatea unei noi ordini de prioritate în dezvoltarea ramurilor economiei naționale; „Așa cum am subliniat în hotărârile Congresului al XII-lea — spune tovarășul Nicolae Ceaușescu — o atenție deosebită trebuie să acordăm dezvoltării bazei materiale și în primul rind bazei energetice”. Dezvoltarea prioritară a industriilor extractive are o importanță deosebită în vederea diminuării dependenței economiei naționale de piața externă, pentru evitarea consecințelor negative pe care le are ascensiunea rapidă a prețurilor pe piața mondială la materiile prime și combustibili.

În aceeași ordine de idei se înscrie și preocuparea secretarului general al partidului pentru dezvoltarea și modernizarea agriculturii. Dezvoltarea ei prioritară, în concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu, se impune în primul rind pentru că reprezintă un izvor inepuizabil, regenerabil, al creșterii economice și pentru că ea trebuie să asigure continuu și la nivel optim alimentația rațională a întregului nostru popor. De o inestimabilă valoare este, în acest context, teza tovarășului Nicolae Ceaușescu privind înfăptuirea noii revoluții agrare ca mijloc pentru ca agricultura noastră socialistă să producă an de an cantități tot mai mari de produse vegetale și animale, astfel încât această ramură de bază a economiei noastre să pășească hotărâtor într-o nouă etapă, calitativ superioară, de dezvoltare.

Operele tovarășului Nicolae Ceaușescu pun cu putere în lumină rolul științei și tehnicii ca factori esențiali în edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate, partidul considerând că asigurarea unui progres puternic al forțelor de producție, creșterea eficienței economice, solicită incorporarea celor mai noi cuceriri tehnico-științifice. Sînt semnificative sublinierile făcute de secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la deschiderea anului de învățămînt 1980—1981, privind interdependența dintre dezvoltarea economică și socială și înflorirea științei, învățămîntului și culturii. Astfel, în plin proces al unei revoluții tehnico-științifice, cu vaste consecințe asupra vieții omului, principiul unității dintre teorie și practică se înfățișează ca pivotul unei înțelegeri profunde și originale a rolului și statutului social al științei și învățămîntului, examinate de partidul nostru prin prisma interferenței lor organice cu producția materială, cu viața socială în general.

VOLUMUL prezintă o imagine relevantă a străduințelor tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru îndeplinirea hotărîrilor Congresului al XII-lea cu privire la perfecționarea autoconducerii muncitorești, a autogestiei economico-financiare, a aplicării în totalitate a noului mecanism economico-financiar. Formulînd critici asupra unei înțelegeri unilaterale a cerințelor noului mecanism economico-financiar și a autoconducerii muncitorești, în cuvîntarea la Consfătuirea de lucru de la C.C. al P.C.R. din 29—30 mai 1980, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia ideea că „...noul mecanism economico-financiar presupune, în primul rind, producție, presupune participare la conducerea și la desfășurarea în bune condițiuni a activității. Neul mecanism presupune autoconducerea muncitorească și autogestie, presupune, înainte de toate, realizarea producției, creșterea producției nete, a rentabilității și a beneficiilor și asigurarea pe această bază, de fonduri suplimentare pentru participare la beneficii”.

Ampla expunere a tovarășului Nicolae Ceaușescu la cel de-al II-lea Congres al consiliilor populare, de o deosebită valoare, în precizarea rolului statului, al organelor locale ale puterii de stat în viața economică a țării, este un impresionant document, care dă expresie gîndirii creatoare, revoluționare, analizei profunde a evoluției societății noastre, la confluența a două cincinale hotărîtoare în procesul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate.

Subliniind sporirea atribuțiilor organelor locale ale puterii de stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu preciza: „consiliile populare, acționînd în spiritul autoconducerii muncitorești și autogestiei economico-financiare, trebuie să-și exercite deplin atribuțiile ce le revin în buna desfășurare a activității industriale, atât în unitățile republicane, cât și în cele de subordonare locală, în mica industrie, în mobilizarea masei de oameni ai muncii la realizarea exemplară a planului.”

De o certă importanță apar indicațiile și orientările date de secretarul general al partidului cu privire la dezvoltarea mai accentuată a industriei mici. În condițiile în care industria este confruntată cu noile restricții economice — dificultățile de procurare a materiilor prime și energiei — o mai mare atenție trebuie acordată acelor structuri industriale simple, deosebit de flexibile, care pot să se integreze cu ușurință în procesul recuperării și refolosirii materiilor prime, cu cheltuieli de energie comparativ reduse față de marea industrie. Actualele preocupări pentru revitalizarea acestui sector al economiei au în vedere tocmai rolul de neînloucit ce revine micii industriei în structura economiei naționale, atât sub aspectul valorificării resurselor materiale și de forță de muncă, cât și al satisfacerii la un nivel superior a cerințelor de consum ale populației.

PRIN întregul său conținut, volumul prezintă o imagine relevantă asupra convingerii profunde a tovarășului Nicolae Ceaușescu privind finalitatea esențialmente umanistă a edificării noii orînduirii, în cadrul căreia crearea unei economii puternice, moderne, de înaltă eficiență este destinată să asigure condiții de viață și de muncă tot mai bune întregului popor. În acest sens are o însemnătate programatică sublinierea făcută de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul al II-lea al consiliilor populare că „...în strînsă concordanță cu hotărârile Congresului al XII-lea, cu întreaga politică a partidului, vom face totul, odată cu dezvoltarea forțelor de producție și creșterea avuției naționale, pentru ridicarea pe toate planurile a nivelului de viață material și spiritual al oamenilor muncii, al tuturor cetățenilor țării — obiectiv esențial al edificării societății socialiste multilateral dezvoltate în România”.

Există, astfel, în gîndirea și acțiunea secretarului general al partidului nostru, o legătură nemijlocită, o condiționare reciprocă între progresul economico-social și prosperitatea materială și spirituală a poporului, între creșterea avuției naționale și satisfacerea nevoilor de trai ale maselor, munca reprezentînd singura sursă de satisfacere a necesităților materiale și spirituale. Desigur că repartizarea veniturilor, retribuirea muncii pornesc de la ideea înfăptuirii ferme a principiilor eticii și echității socialiste, astfel ca fiecare membru al societății să dobindească venituri numai ca rezultat al muncii depuse, să cîștige în raport cu contribuția sa la progresul societății.

Problemele privind omul și existența sa, destinul său ca ființă socială și individuală liberă și responsabilă, într-un cuvînt umanismul, constituie parte integrantă a procesului edificării societății socialiste. Din această perspectivă, volumul 20, asemenea celor anterioare, pune cu toată forța în lumină gînd

NICOLAE CEAUȘESCU

**ROMANIA
PE DRUMUL
CONSTRUIRII
SOCIETĂȚII
SOCIALISTE
MULTILATERAL
DEZVOLTATE**

20

dr. Mihail CHIOREANU

(Continuare în pag. 12)

9 Mai — ziua independenței și a victoriei împotriva fascismului

P.C.R. ÎN FRUNTEA LUPTEI PENTRU APĂRAREA INDEPENDENȚEI, INTEGRITĂȚII ȘI SUVERANITĂȚII PĂTRII

ÎN LUNA MAI poporul român sărbătorește mari evenimente ale istoriei sale. La 9 mai aniversăm proclamarea independenței de stat. În acea zi de mai 1877, în contextul evenimentelor internaționale, au fost materializate aspirațiile de veacuri ale poporului nostru, pentru care unitatea și independența constituiau idealuri sfinte, România declarând război Turciei și proclamând completa neafirmare a țării față de Poarta otomană. Hotărâre istorică, prin care s-a afirmat dreptul națiunii române de a-și ocupa locul ce i se cuvenea în rîndul națiunilor lumii și care a fost întărită pentru totdeauna prin singele românesc vărsat, cu abnegație și vitejie, pe cimpurile de luptă de la Grivița, Smîrdan, Plevna, Vidin. Cu șapte decenii mai târziu, la 9 mai 1945, eforturile coaliției antifasciste, cărora poporul român li s-a alăturat cu toate forțele, au fost încununete de victoria asupra fascismului, punîndu-se astfel capăt celui mai grav pericol care a amenințat omenirea.

În acest an, ziua de 9 mai o sărbătorim în atmosfera înălțătoare a împlinirii a șase decenii de la crearea Partidului Comunist Român, șase decenii de istorie glorioasă pusă în slujba intereselor supreme ale poporului.

Partidul Comunist Român, continuatorul celor mai luminoase tradiții ale mișcării revoluționare, socialiste, ale partidului clasei muncitoare făurit în 1893, a dus mai departe și a ridicat pe un plan superior, în noile condiții ale dezvoltării României, lupta de eliberare socială a

poporului român, de apărare a independenței, suveranității și integrității teritoriale a patriei. „Continuînd aceste luminoase tradiții — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — Partidul Comunist Român s-a identificat întru totul cu năzuințele întregii națiuni, fiind primul partid politic din România care și-a făcut un titlu de onoare în lupta pentru dezvoltarea economico-socială a țării, pentru întărirea independenței și suveranității naționale, pentru o viață mai bună și îmbelsugată a întregului popor“.

Stegar al intereselor naționale fundamentale ale poporului român, partidul comunist s-a manifestat, din primele momente, ca cel mai perseverent și mai tenace promotor al salvării statului național român unitar și independent, ridicîndu-se cu fermitate împotriva știrbirii prerogativelor suverane ale țării de către monopolurile străine. Așa, de pildă, în scrisoarea comuniștilor din martie 1924 adresată conducerii Partidului țărănesc, prin care se propunea crearea unui bloc muncitoresc-țărănesc, partidul comunist a pus ca unul din punctele principale ale programului organizației proiectate, „salvarea independenței economice a țării prin împiedicarea acaparării bogățiilor ei de către capitaliștii imperialiști străini“. În același timp, comuniștii subliniau importanța deosebită a dezvoltării intense a industriei naționale, ca o condiție atît pentru progresul general al societății, cît și pentru consolidarea independenței țării, a creșterii puterii ei de apărare. În arti-

colul **Metalurgia și neafirmarea**, gazeta „Facla“, inspirată de comuniști, susținea că un popor, „care ține la adevărata libertate nu poate să renunțe, oricare i-ar fi natura solului, la o industrializare, fie ea și într-o oarecare măsură, forțată... Cu orice sacrificii deci, un stat cu voință de viață... e nevoit să-și creeze o metalurgie, ca să existe și să dureze. E poate un lux costisitor acesta, dar e un bir plătit independenței“.

Clasa noastră muncitoare, care în anii de după primul război mondial își sporise simțitor atît rîndurile cît și gradul de conștiință, a răspuns cu elan patriotic la apelurile comuniștilor, desfășurînd ample bătălii împotriva acaparării resurselor țării de către capitalul străin, pentru dreptul nestingherit al poporului de a fi stăpîn pe avuția țării. Stă mărturie în acest sens viguroasa ridicare la luptă a ceferiștilor și petroliștilor din ianuarie — februarie 1933, luptă care a dus la eșuarea planului de la Geneva, de așa-zisa „asănare“ a României, la suspendarea „curbelor de sacrificiu“ și la retragerea din țară a consilierilor și experților străini, ceea ce a conferit acestei viguroase bătălii de clasă un conținut profund patriotic, de apărare a intereselor naționale ale poporului român.

În deceniul al patrulea, în acei ani de grea cumpănă, cînd asupra României planau grave primejdii, atît din interior, din partea agențiilor hitleriste — „Garda de fier“ — cît și din afară, din partea Germaniei naziste și a aliaților săi poporul român a găsit în mișcarea muncitorească cea forță înțeleaptă, capabilă să concentreze energiile și voințele pentru a birui noile vicisitudini ale istoriei. „Pericole grave amenință națiunea — avertiza, în acele momente, partidul comunist... Independența poporului este amenințată de statele din blocul fascist central-european, zis bloc revizionist, format sub hegemonia imperialismului german care se înarmează în goană nemaivăzută pentru cotopirea în primul rînd a orientului european“.

NUMEROASELE DOCUMENTE ale P.C.R., publicate în acești ani, concomitent cu apelul la întărirea unității de acțiune a clasei muncitoare, a tuturor forțelor progresiste, conțin ideea că comuniștii se vor situa pe prima linie pe bariadele luptei pentru apărarea independenței, suveranității și integrității teritoriale a țării în fața agresiunii externe. În scrisoarea P.C.R. din noiembrie 1935 adresată conducerii Partidului Social-Democrat, în vederea realizării unității de acțiune a proletariatului pentru salvarea patriei, se declara: „Noi, comuniștii sîntem gata să apărăm cu arma în mînă independența

Tovarășul Nicolae Ceaușescu în mijlocul unor brigăzi de tineret (1946)

României, dacă țara noastră ar fi silită să ducă un război național de apărare contra imperialismului fascist". Această poziție pregnant patriotică a fost reafirmată cu putere și în rezoluțiile Plenarei a V-a, lărgită, a C.C. al P.C.R. din august 1936, în care se susținea: „Comuniștii vor considera necesară apărarea fiecărei palme de pământ al țării noastre, pentru a feri poporul român și naționalitățile conlocuitoare din România de subjugarea de către fascismul german“. În acest spirit a acționat partidul comunistilor și în continuare. Printr-o declarație din noiembrie 1937, C.C. al P.C.R. chema „toată democrația română la unitatea de acțiune pentru mobilizarea imediată a muncitorilor, țăranilor și a tuturor celorlalte mase muncitoare ale poporului român și naționalităților conlocuitoare din România, pentru împiedicarea Germaniei hitleriste de a se amesteca în treburile interne ale României, pentru dizolvarea agenturilor lui Hitler în România“

Comuniștii mobilizau masele la lupta pentru apărarea independenței țării apeland, în dese cazuri, la exemple mărețe oferite de istoria poporului român, la pilda înaintașilor noștri. „Ne cheamă la luptă singele lui Doja și Tudor Vladimirescu — glăsuia vibrantul apel elaborat de C.C. al P.C.R. în ianuarie 1938. Ne cheamă la luptă dragostea de țară, pe care nu vrem s-o vedem sfîșiată și cotropită, dragostea de acest popor, pe care nu-l vrem îngenunchiat și robit“.

Începând cu invadarea Austriei de către Germania nazistă, în martie 1938, urmată de declanșarea crizei cehoslovace, cînd cercul de foc în jurul României se strîngea tot mai mult, comuniștii au reafirmat cu tărie necesitatea imperioasă a organizării forțelor interne pentru salvarea independenței, suveranității și integrității țării. „P.C.R. — scria „Scînteia“ în noiembrie 1938 — nu va cruța nici o sfortare, nici o jertfă pentru a strînge laolaltă muncitorimea și a porni în fruntea ei la unirea tuturor forțelor dornice să apere pacea și independența României“. Cîteva luni mai tîrziu, în martie 1939, în zilele concentrării decretate de guvern, partidul comunist a desfășurat o intensă acțiune de pregătire a opiniei publice pentru a răspunde pozitiv unei asemenea chemări, iar în ceea ce îi privește pe comuniști, ei au fost în primele rînduri ale celor care s-au prezentat la unitățile militare. În articolul „Ce au dovedit concentrările“, „Scînteia“ din 1 iunie 1939 scria: „Vestea unui atac al Germaniei hitleriste și a Ungariei horthyste asupra hotarelor țării s-a împrăștiat în mod fulgerător peste întreaga țară“. În atare situație — continua să arate ziarul — la decretarea concentrărilor de către guvern, „masele de muncitori, țărani, meșteșugari și intelectuali au răspuns cu un elan admirabil la datoria de a apăra țara contra cotropitorilor“.

Aprobind activitatea desfășurată pînă atunci de partidul comunist pe linia apărării intereselor naționale ale României, Plenara a VI-a a C.C. al P.C.R. din iunie 1939, după ce atrăgea atenția națiunii române că „primejdia dezmembrării și ocupării României de către Germania fascistă a crescut enorm“, a stabilit drept sarcină centrală concentrarea eforturilor „pentru înfăptuirea grabnică a frontului unic, a Frontului popular, antifascist și a unui larg front al forțelor patriotice care să lupte contra agresiunii fasciste“.

Activitatea desfășurată în acei ani de

Tovarășul Nicolae Ceaușescu printre participanții la puternica demonstrație muncitorească, patriotică de la 1 Mai 1939, din Capitală

partidul comunist pe linia unirii forțelor democratice în apărarea independenței patriei a dat rezultate concrete. Astfel, s-au realizat o serie de acorduri, pe baza Frontului Popular Antifascist, s-au obținut victorii ale forțelor democratice coalizate în alegerile parțiale din 1936 ș.a. Avîntul mișcării patriotice a maselor din România a culminat în acea etapă, cu marea demonstrație de la 1 mai 1939 din București, unde peste 20 000 de muncitori au manifestat în stradă împotriva Germaniei naziste, pentru apărarea independenței țării. Relevînd semnificația acestui moment, tovarășul Nicolae Ceaușescu — care s-a numărat atunci printre principalii organizatori — arată: „Marea demonstrație de la 1 mai 1939, desfășurată sub semnul unității, al Frontului Unic dintre comuniști și socialiști a evidențiat cu putere hotărîrea eroicii noastre clase muncitoare de a se opune fascismului și politicii de război, de a apăra interesele naționale supreme ale României“. Același spirit combativ s-a manifestat în timpul marilor demonstrații populare din vara anului 1940 împotriva odiosului dictat de la Viena, cînd în întreaga țară, masele populare au cerut să se treacă la lupta armată pentru apărarea integrității și suveranității patriei.

În acele momente grele pentru destinele țării, România s-a aflat izolată, lăsată la cheremul Germaniei naziste, ceea ce a facilitat instaurarea dictaturii militare-fasciste și, mai apoi, antrenarea ei în războiul hitlerist. În anii întunecați de subordonare politică, economică și militară a României de către Germania nazistă, lupta antifascistă desfășurată pînă atunci de poporul român s-a transformat într-o amplă mișcare de rezistență, cuprinzînd tregat, toate categoriile sociale și politice patriotice ale societății românești.

EXPONENT FIDEL al intereselor naționale ale întregului popor, Partidul Comunist Român a elaborat programul rezistenței antifasciste, care cuprindea imperativele cele mai arzătoare ale momentului, ca răsturnarea regimului de dictatură fascistă, ieșirea din războiul hitlerist și alăturarea României la coaliția Națiunilor Unite, eliberarea părții de nord-vest a Transilvaniei de sub ocupația horthystă, constituirea unui guvern al independen-

ței naționale din reprezentanții tuturor forțelor patriotice. Aceste sarcini au fost definite în modul cel mai cuprinzător în documentele programatice ale partidului din acel timp, dar, mai cu seamă, în Platforma-program din 6 septembrie 1941. Formulînd cu claritate obiectivele sale de luptă, Partidul Comunist Român a stabilit drept cale de realizare a lor formarea unui larg front unic național antihitlerist și a declarat că este gata „să colaboreze cu toate partidele, grupările, persoanele politice și cu toți patrioții români“ contra ocupațiilor hitleriste, pentru recucerirea independenței și integrității țării.

Apelurile insistente ale comuniștilor la unitatea poporului în lupta pentru eliberarea națională a țării s-au materializat sub forma constituirii mai multor alianțe politice, ca: Frontul Patriotic Antihitlerist (în toamna anului 1943), Frontul Unic Muncitoresc (la jumătatea lunii aprilie 1944), Blocul Național Democrat (iunie 1944) și înțelegerea cu Palatul Regal, cu care comuniștii stabiliseră contacte încă din vara anului 1943. O mare importanță a acordat P.C.R. legăturii lor cu numeroși generali și ofițeri superiori, pentru atragerea armatei alături de forțele patriotice. În ajunul marelui act istoric de la 23 August 1944, largă mișcare de rezistență din România se identifica, în fapt, cu întregul popor, cu întreaga națiune română. Realizarea acestei uriașe coaliții de forțe, a dat posibilitate Partidului Comunist Român ca, în colaborare cu celelalte forțe antihitleriste, să treacă la înfăptuirea cu succes a revoluției de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă din august 1944.

Victoria insurecției și alăturarea României la coaliția antihitleristă cu întregul său potențial militar și economic au determinat o accentuare a superiorității de forțe în favoarea Națiunilor Unite. Armata română împreună cu trupele sovietice a continuat acțiunile militare pentru eliberarea deplină a țării și apoi dincolo de frontieră, participînd activ la nimicirea inamicului pe teritoriile Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, pînă la înfrîngere

dr. Gheorghe UNC

(Continuare în pag. 9)

O politică științifică de dezvoltare industrială a României

INFĂȚIȘAREA României moderne de astăzi, cu o puternică bază industrială, cu o agricultură radical schimbată față de trecut, în plin proces de reînnoire și așezare pe cuceririle revoluției tehnico-științifice, cu o nouă infrastructură economică, cu o rețea de cercetare, învățământ, sănătate, comparabilă cu cea a țărilor dezvoltate, cu nivel de trai material și spiritual aflat într-o continuă dinamică, ar fi de neconceput în afara politicii de industrializare socialistă a țării. Încă de la înființarea sa, partidul nostru a văzut în industrializarea țării singura cale pentru a scoate România din starea de inapoiere economică în care se găsea și a o plasa ferm pe orbita progresului și civilizației, pentru valorificarea superioară și în interesul întregii națiuni a resurselor materiale și naturale de care dispunea țara noastră pentru făurirea unei independențe naționale reale. Prin întreaga sa activitate desfășurată până la eliberarea țării, P.C.R., a militat activ, împreună cu celelalte forțe progresiste din țară, pentru elaborarea unei strategii naționale de industrializare a țării. Însă în condițiile României burghezo-moșierești, ale structurilor politice, economice și sociale din acea perioadă, când economia națională era dependentă într-o bună măsură de interesele marilor monopoluri internaționale, care doreau să mențină în continuare România ca o anexă agrară, furnizoare în principal de materii prime, teza făuririi unei industrii naționale, complexe, a industrializării țării nu a găsit terenul propice necesar.

Abia după victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, s-au creat premisele politice pentru ca P.C.R. să-și pună în practică concepția sa de industrializare a țării. Semnificativ este faptul că din cei 60 de ani de activitate, aproape patru decenii P.C.R. a fost forța principală a națiunii noastre, care a condus efectiv întregul proces de făurire a unei economii moderne, de transformare a României într-o țară industrială, asigurând înscrierea țării noastre printre țările din lume cu rezultatele cele mai remarcabile în

domeniul industrializării. La Conferința Națională a P.C.R. din octombrie 1945 s-au conturat în linii mari principalele obiective ale industrializării țării. Odată cu cucerirea întregii puteri politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare și celelalte categorii de oameni ai muncii și lichidarea proprietății capitaliste asupra principalelor mijloace de producție, România a intrat în etapa îndeplinirii sarcinilor revoluției socialiste, între care se înscria pe loc de frunte industrializarea țării.

Așa cum se arată în Programul P.C.R., „călăuzindu-se după învățătura marxist-leninistă, pornind de la realitățile țării noastre și sprijinindu-se pe forțele poporului român, Partidul comunist a pus în centrul politicii sale industrializarea țării ca bază a progresului economiei și culturii, ridicării nivelului de viață al poporului, dezvoltării multilaterale a societății, asigurării independenței și suveranității naționale”. În vederea realizării acestui obiectiv de importanță majoră, partidul a orientat cu consecvență principalele mijloace materiale și financiare, resursele materiale, spre dezvoltarea cu prioritate a industriei, ca ramură care generează creșterea impetuoasă a forțelor de producție la scara întregii societăți, impulsionează dezvoltarea celorlalte ramuri ale economiei naționale, creează condiții pentru dezvoltarea intensivă a agriculturii, valorificarea superioară a producției agricole și asigură creșterea cantitativă și calitativă a clasei muncitoare. De asemenea, industria fiind legată nemijlocit de revoluția tehnico-științifică, este principalul factor de introducere pe scară largă a progresului tehnic în toate domeniile producției materiale, asigurând sporirea productivității muncii sociale, avântul întregii economii. Totodată, în definirea strategiei de industrializare socialistă a țării, s-a avut în vedere, din ce în ce mai mult, faptul că aceasta se desfășoară într-o țară socialistă în curs de dezvoltare și că legile generale ale revoluției socialiste trebuie aplicate la condițiile concrete din țara noastră.

Partidul Comunist Român, în strategia de industrializare socialistă a țării a ținut seama că nu există tipare sau rețete unice pentru rezolvarea problemelor noi pe care le ridică dezvoltarea forțelor de producție, crearea și dezvoltarea bazei tehnico-materiale, că formele și metodele de soluționare a sarcinilor revoluției socialiste depind de un complex concret de factori economici, sociali, politici și istorici etc. Congresul al IX-lea al P.C.R. marchează momentul principal privind trecerea la elaborarea unui concept propriu, corespunzător realităților din țara noastră privind industrializarea socialistă a țării, punându-se capăt astfel unor tendințe existente în etapele anterioare, de aplicare mecanică în țara noastră, a unor experiențe valabile în alte condițiuni. Este un merit al partidului nostru, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, că în stabilirea orientărilor industrializării țării, în rezolvarea unor sarcini complexe ale construcției socialiste, a fost avută în vedere realitatea țării noastre, că esența și spiritul socialismului științific, ale legilor generale ale revoluției și construcției socialiste au fost aplicate la aceste realități.

CONGRESUL al IX-lea al P.C.R. a marcat un moment de cotitură în orientarea politicii de industrializare socialistă a țării spre laturile calitative, intensive, spre modernizarea tuturor ramurilor economiei naționale în pas cu cuceririle revoluției tehnico-științifice contemporane, spre valorificarea cu maximum de eficiență a potențialului material și uman de care dispune țara noastră, spre creșterea competitivității produselor industriale românești pe piața mondială.

Cu toate progresele înregistrate în politica de industrializare socialistă a țării, în etapele anterioare Congresului al IX-lea au fost neglijate unele ramuri de vîrf ale industriei, generate de revoluția tehnico-științifică contemporană. După cum afirmă tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a partidului din 1967, experiența noastră a arătat ce consecințe negative are insuficiența preocupare pentru dezvoltarea unor ramuri moderne ale industriei ca: electrotehnica, electronica, mecanica fină, mașinile-unelte, pentru deplina punere în valoare a rezervelor agriculturii socialiste, pentru realizarea unui raport cât mai rațional între producția bunurilor de consum și producția mijloacelor de producție. Continuarea acestei orientări ar fi însemnat pentru România, ca și pentru oricare altă țară, menținerea unei dependențe mari față de țările industrializate în ceea ce privește înzestrarea economiei cu mașini și unelte din import, ceea ce ar fi condus nu la atenuarea ci la adîncirea decalajelor tehnologice.

CONCEPȚIA P.C.R. de industrializare a evoluat în timp. ea a cunoscut în permanență îmbunătățiri și adaptări în funcție de etapele respective, de resursele materiale și umane, de tendințele generate de revoluția tehnico-științifică contemporană. Privind retrospectiv, procesul de dezvoltare și modernizare a economiei noastre naționale arată că, de-a lungul anilor, judecățile și opțiunile în domeniul industrializării țării au ținut seama de realitățile țării noastre, de bogățiile naturale ca și de resursele umane de care dispunem, considerate în dinamica lor. Totodată, partidul a avut tot mai mult în vedere în stabilirea politicii de dezvoltare economică a țării experiența țărilor socialiste și a altor țări, legitățile și tendințele ce decurg din revoluția tehnico-științifică contemporană, posibilitățile ce rezultă de aici pentru creșterea cantitativă și calitativă a economiei naționale, pentru elaborarea strategiei ieșirii cât mai rapide a României din stadiul de țară în curs de dezvoltare și înscrierea țării noastre în rîndul țărilor cu dezvoltare economică medie. Se știe că industrializarea socialistă nu este o legitate general-valabilă pentru toate țările care au trecut sau vor trece la socialism, ci numai pentru acele țări care au pășit pe calea socialismului fără ca această problemă să fi fost rezolvată în cadrul economiei capitaliste. În aceste condiții, România, ca de altfel majoritatea țărilor socialiste, pentru a fi o societate socialistă multilateral dezvoltată a fost nevoită să acorde o atenție prioritară creării bazei tehnico-materiale a socialismului, înfăptuirii industrializării socialiste. Deci, problemele făuririi economiei socialiste s-au interferat cu problemele acumulării, ale dezvoltării economice, cu înfăptuirea politicii de industrializare socialistă, ca necesitate obiectivă, ca cerință obligatorie pentru dezvoltarea multilaterală a societății socialiste.

Apreciind industrializarea ca o necesitate obiectivă, partidul nostru a subliniat că soluțiile de politică economică, strategiile de dezvoltare, modalitățile de rezolvare a problemelor acumulării etc. nu pot să fie identice. În acest sens, o deosebită importanță prezintă raportul dialectic dintre general și particular, luarea în considerare în stabilirea strategiei de industrializare, în fixarea termenelor de realizare a acestui proces complex, de durată, a situației concrete din fiecare țară, nivelul de dezvoltare a industriei, structurarea producției materiale, și, în primul rînd, a industriei, resursele de materii prime, forța de muncă disponibilă și nivelul de pregătire al cadrelor, posibilitățile financiare ale țării, repartitia pe teritoriu a forțelor de producție, conjunctura internațională etc.

Respectîndu-se trăsăturile comune ale industrializării socialiste — modernizarea principalelor mijloace de producție ca premisă a industrializării pe baze noi, creșterea cu precădere a sectorului producător de mijloace de producție, prioritatea ra-

murilor de vîrf, generate de revoluția tehnico-științifică contemporană, ritmul rapid și rata ridicată de acumulare etc. — în practică, în politica economică a fiecărei țări, acest proces obiectiv se realizează într-o mare varietate de formule care, în ultimă instanță, conduc la realizarea aceluiași țel, transformarea industriei în ramura conducătoare a economiei, făurirea bazei tehnico-materiale a societății socialiste, ca premisă a trecerii spre comunism. Partidul nostru a situat și situează în centrul politicii sale economice, în mod consecvent și ferm, dezvoltarea și modernizarea bazei tehnico-materiale. Conform prevederilor stabilite de Congresele al IX-lea, al X-lea, al XI-lea și al XII-lea precum și ale conferințelor naționale ale partidului, politica de industrializare rapidă a țării a fost axată pe următoarele obiective: crearea, într-o perioadă istorică relativ scurtă în țara noastră a unei economii avansate, competitive pe plan internațional, comparabilă cu cea a țărilor avansate, situarea pe prim plan a laturilor intensive calitative, asigurarea unui echilibru în dinamica dintre industrie și agricultură, dintre acestea și celelalte ramuri ale economiei naționale, valorificarea superioară a materiilor prime și materialelor, menținerea unei rate înalte de acumulare ca singura cale pentru dezvoltarea în ritm ridicat, pentru accelerarea ritmului creșterii productivității muncii, sporirea eficienței economice, prioritatea ramurilor și subramurilor de vîrf ale revoluției tehnico-științifice contemporane, soluționarea decalajelor economice dintre județe etc. Toate acestea ilustrează caracterul realist, științific al politicii economice a partidului nostru, imbinarea în chip strălucit a teoriei cu practica construcției socialiste, a generalului cu particularul.

Deși de la o etapă la alta au avut loc unele schimbări de strategie în procesul de industrializare, aceasta a rămas o constantă a politicii economice a partidului și statului nostru în toate etapele construcției socialiste. Drept urmare, planurile cincinale 1951—1955, 1956—1960, 1961—1965 au asigurat crearea bazei tehnico-materiale a societății socialiste în industrie și agricultură, transformarea industriei în ramură conducătoare a economiei naționale, iar cincinalul 1966—1970 a consolidat această construcție, încheindu-se astfel o etapă importantă a procesului de industrializare socialistă a țării. Odată cu cincinalul 1971—1975, care inaugurează etapa făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, întreaga politică de industrializare socialistă a țării a fost subordonată dezvoltării și modernizării bazei tehnico-materiale corespunzător cerințelor etapei actuale, de construire a societății socialiste în țara noastră.*)

Mihai PĂRĂLUȚĂ

*) Continuarea acestui articol va apărea în numărul viitor al revistei.

În fruntea luptei pentru independență

(Urmare din pag. 7)

rea definitivă a Germaniei naziste și încheierea cu succes a războiului în Europa.

„În desfășurarea acestor mari bătălii — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — a participat, timp de aproape 9 luni, alături de glorioasele armate sovietice, un efectiv de peste o jumătate de milion de ostași români care, prin curajul și bărbăția lor, prin înaltul spirit de jertfă ce i-a animat, au adus o contribuție de preț la spulberarea rezistenței îndirjite a armatelor hitleriste, la realizarea victoriei finale”.

Ceea ce a urmat, într-o nouă epocă de dezvoltare a țării, se arată în Programul Partidului Comunist Român, „a marcat începutul unei noi istorii a patriei noastre — istoria împlinirii idealurilor de dreptate socială și națională, pentru care au luptat nenumărate generații de înaintași, a cuceririi depline a independenței și suveranității naționale a României, a dreptului sacru al poporului român de a fi stăpîn în propria sa țară”. Și, într-adevăr, într-o

perioadă de numai 37 de ani, poporul român a parcurs o întreagă epocă istorică, înfăptuind transformări profunde, care au schimbat în mod radical înfățișarea țării, fizionomia societății noastre. Clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist Român, în strînsă alianță cu țărăimea și intelectualitatea, a instaurat puterea revoluționar-democratică, a lichidat pentru totdeauna exploatarea omului de către om, a asigurat generalizarea relațiilor socialiste de producție la orașe și sate, edificînd societatea socialistă pe pămînturile României. „Eliberarea țării și construcția socialismului — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — au pus capăt pentru totdeauna dominației imperialiste străine în România, asigurînd pentru prima oară, în mod plener, independența și suveranitatea națională, pentru care au luptat și s-au jertfit înaintașii, dreptul poporului de a-și făuri viața așa cum dorește, de a fi deplin stăpîn pe destinele sale”.

În anii construcției socialiste, ca urmare a politicii științifice a partidului de industrializare socialistă, bazată pe

cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, a sporit considerabil potențialul economic al țării, s-au întărit continuu independența și suveranitatea României. Un amplu proces de dezvoltare a cunoscut agricultura cooperatistă care realizează an de an producții agricole sporite. Un puternic avînt au cunoscut învățămîntul, știința și cultura. Pe baza dezvoltării în ritm susținut a industriei și agriculturii, a întregii economii naționale, a sporit an de an venitul național, a crescut nivelul de trai material și spiritual al poporului.

Pe aceste temelii trainice s-a întărit și se întărește continuu unitatea moral-politică a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, sub conducerea Partidului Comunist Român. Relevînd acest fapt, tovarășul Nicolae Ceaușescu arată: „Putem spune cu deplină satisfacție că în condițiile socialismului s-au asigurat consolidarea și creșterea fără precedent a forței statului nostru național unitar, realizarea adevăratei unități sociale și politice a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, a întregului nostru popor, pe baza aceluiași interes și aspirații supreme, a dreptului de a fi deplin stăpîn pe destinele sale, de a-și făuri în mod conștient viitorul liber, socialist și comunist”.

PROBLEMA AGRARĂ ÎN CONCEPȚIA ECONOMICĂ A PARTIDULUI

PENTRU partidul nostru comunist, rezolvarea problemei agrare — sub diferitele sale aspecte: politic, social, organizatoric, tehnic, economic etc. — a constituit dintotdeauna o preocupare centrală și o coordonată esențială, majoră a politicii sale economice.

Încă din perioada ilegalității, comunistii români au subliniat necesitatea organizării unei acțiuni concrete de dezvoltare a agriculturii, care să asigure o îmbunătățire a situației grele în care se afla majoritatea covârșitoare a țărănimii. Mărturie în această privință sînt documentele Congresului al V-lea al P.C.R., în care se sublinia că „numai proletariatul orășenesc și industrial condus de Partidul Comunist poate să elibereze masele muncitoare de la sate de sub jugul capitalului și al marii proprietăți moșierești“.

Condițiile concrete pentru soluționarea acestei vaste și complexe probleme a dezvoltării noastre economice și sociale s-au creat odată cu preluarea puterii politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărăimea și instaurarea regimului de democrație populară.

Una din primele acțiuni cu caracter revoluționar, profund democratic, inițiată, organizată și condusă de P.C.R. a constituit-o **reforma agrară din martie 1945**. Înfăptuită direct de către țărănime cu sprijinul activ al clasei muncitoare și sub conducerea P.C.R. reforma agrară a constituit un act legic de dreptate socială, cu consecințe de mare importanță pe plan economic, social și politic. Ea a înlăturat rămășițele relațiilor feudale, trecînd pămîntul în minile celor ce-l muncesc, a dezvoltat și cimentat alianța muncitorească-țărănească, acea forță socială care a asigurat răsturnarea de la putere a claselor exploatare și a constituit baza trainică a tuturor transformărilor democratice și revoluționare, înfăptuite de către P.C.R. după preluarea puterii.

Modificînd structural economia agricolă a țării, reforma agrară din 1945, cu tot caracterul ei progresist și obiectiv, nu a putut constitui decît primul pas pe calea rezolvării problemei agrare. Deși s-au bucurat de un larg sprijin din partea statului, gospodăriile țărănești mici și mijlocii nu puteau asigura progresul agriculturii în ritmul și în concordanță cu cerințele dezvoltării economice generale și nici soluționarea problemelor economice și

sociale ale țărănimii. Singura alternativă pentru rezolvarea acestei probleme o constituia marea producție, capabilă să folosească cu eficiență sporită tehnica modernă și să aplice în practică cuceririle științei. În condițiile făuririi unui puternic sector în economie, ca urmare a naționalizării principalelor mijloace de producție în iunie 1948, **transformarea socialistă a agriculturii s-a impus ca o necesitate obiectivă**, ca un imperativ istoric pentru construirea bazei economice unitare — singura în măsură să garanteze victoria revoluției socialiste, consolidarea puterii muncitorilor și țăranilor, crearea condițiilor pentru dezvoltarea și consolidarea societății socialiste. Răspunzînd acestui imperativ al dezvoltării economice și sociale a țării, Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 martie 1949 a hotărît **organizarea sectorului socialist de stat în agricultură și trecerea la cooperativizarea agriculturii**.

Socializarea producției agricole, desfășurată pe parcursul a 13 ani de intensă muncă politică și organizatorică, a constituit începutul unei etape calitativ superioare, în îndeplinirea revoluției agrare.

Important de subliniat este faptul că la baza îndeplinirii acestei revoluții agrare a stat în permanență concepția unitară, clară, profund științifică a P.C.R. cu privire la transformarea socialistă a relațiilor de producție din agricultură, concepție izvorită din cunoașterea și analiza aprofundată a condițiilor concrete din țara noastră. Dintre elementele componente ale acestei concepții, cărora partidul le-a acordat o atenție deosebită și de care a ținut seama în munca politică și organizatorică de transformare socialistă a agriculturii, pot fi menționate: crearea și dezvoltarea bazei tehnico-materiale; dezvoltarea sectorului de stat al agriculturii; atragerea micilor producători pe calea cooperației, pe baza liberului consimțămînt și a co-interesării materiale; sprijinirea materială și financiară a cooperativelor agricole; asigurarea cadrelor de specialiști și ridicarea permanentă a nivelului de pregătire profesională, culturală și politică a întregii țărănimii.

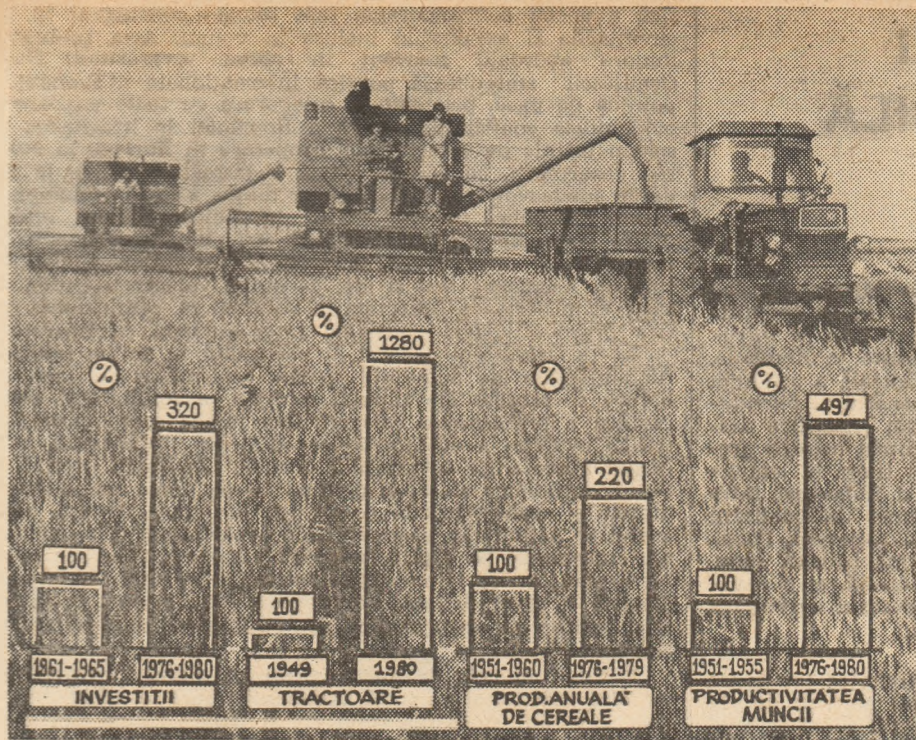
Înfăptuindu-se pe măsura creării condițiilor materiale, a asigurării cadrelor și a convingerii țărănimii de superioritatea marii producții, socializarea agriculturii s-a concretizat prin creșterea sistematică a producției agricole, infirmînd astfel teoriile bur-

geze cu privire la inevitabilitatea scăderii producției în perioada unor transformări agrare revoluționare.

DESĂVÎRȘITĂ cu succes în aprilie 1962, transformarea socialistă a agriculturii — cea mai profundă revoluție agrară cunoscută în istoria milenară a poporului nostru — a avut o importanță covârșitoare pentru întreaga dezvoltare economică, socială și politică a României socialiste. Subliniind importanța și semnificația istorică a acestui proces revoluționar, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta: „Aceasta a marcat victoria deplină a revoluției agrare socialiste, a organizării agriculturii românești pe baze socialiste de stat și cooperatiste, deschizînd, totodată, calea trecerii într-o etapă nouă, superioară, a soluționării problemei agrare, a asigurării unui progres rapid al producției agricole și ridicării nivelului de trai al țărănimii. Această măreață victorie a marcat crearea economiei socialiste unitare, triumful relațiilor noi, socialiste, atît la orașe cit și la sate, izbînda definitivă a socialismului în România, în toate sectoarele de activitate“.

Odată cu încheierea procesului revoluționar de transformare socialistă a agriculturii, conținutul problemei agrare în țara noastră s-a schimbat radical, creîndu-se cadrul organizatoric adecvat și premisele necesare soluționării ei definitive în spiritul principiilor socialiste de creștere și dezvoltare economică. În perioada care a urmat procesului de cooperativizare s-au inițiat acțiuni concrete de ordin tehnic, economic, organizatoric, politic și social pentru dezvoltarea și consolidarea **ținerelor unități agricole socialiste**.

În scopul creșterii contribuției agriculturii la dezvoltarea economică și socială a țării, se impunea cu necesitate elaborarea unei concepții noi, dinamice, de largă perspectivă, în concordanță cu noile obiective pe care și le puneau societatea noastră. Un rol deosebit în elaborarea acestei concepții revoluționare l-au avut Congresul al IX-lea al P.C.R., personal secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pe baza hotărîrilor congreselor IX—XI ale P.C.R., ale conferințelor naționale și ale plenarelor Comitetului Central ale partidului, care au avut loc în această perioadă, s-a dezvoltat puternic și baza tehnico-materială a agriculturii, a crescut aportul cercetării științifice la dezvoltarea

Indicatori caracteristici pentru dezvoltarea potențialului agriculturii românești

producției, a sporit considerabil numărul cadrelor de specialiști agricoli, s-a ridicat calificarea profesională a forței de muncă, s-au perfecționat structurile organizatorice de producție din unități și s-au îmbunătățit continuu activitățile de planificare, organizare și conducere a agriculturii.

Sprijinul financiar al dezvoltării și modernizării bazei tehnico-materiale a agriculturii l-au constituit **investițiile** alocate. Volumul acestora a crescut de la 6,4 miliarde lei în perioada 1951—1955, la 37,5 miliarde în perioada 1961—1965 și la 120 miliarde în perioada 1976—1980. Reține atenția faptul că cca 80% din totalul investițiilor alocate agriculturii, în perioada celor șase cincinale, au provenit din fondurile statului, aceasta având un rol hotărâtor în crearea și dezvoltarea bazei tehnico-materiale a agriculturii. Concomitent cu sporirea volumului de investiții, începând din 1965 a avut loc o mai judicioasă repartizare a lor pe sectoare și tipuri de unități (I.A.S., S.M.A., unități de cercetare, unități cooperatiste), precum și o mai justă orientare a alocării, sporind ponderea investițiilor productive și a celor care permit **introducerea în producție a tehnologiilor moderne și a cuceririlor științifice** (cumpărări de animale, construcții zootehnice de tip industrial, hidroameliorații, plantații pomiviticole, sere legumicole, mijloace de mecanizare etc.).

Ca urmare a investițiilor realizate au sporit și s-au îmbunătățit calitativ toate categoriile de mijloace fixe. Astfel, parcul de tractoare și mașini agricole a crescut în perioada 1949—1980 după cum urmează: de la 11193 la 144000 tractoare; de la 5500 la 48050 semănători mecanice; de la nici o combină autopropulsată la 37660 buc. Creșteri importante s-au înregistrat și la celelalte categorii de mașini și instalații agricole. Față de 30 tipuri de utilaje existente în producția agricolă în 1952, s-a ajuns în 1965 la 190, iar în 1979 la circa 500 de tipuri. Realizările obținute pe linia înzestrării tehnice a agriculturii au determinat transformări radicale în conținutul tehnolo-

giilor de producție, contribuind la continua perfecționare a acestora, la creșterea gradului de mecanizare a lucrărilor agricole.

O deosebită importanță au avut acțiunile inițiate de conducerea partidului în domeniul **valorificării superioare a întregului fond funciar al țării**. Semnificative sînt acțiunile desfășurate pe baza Programului național de îmbunătățiri funciare și gospodărirea apelor, aprobat de către Plenara C.C. al P.C.R. din 17—19 martie 1970. Astfel, o dezvoltare puternică au cunoscut-o irigațiile, suprafața amenajată sporind de la 20 mii ha în 1949, la 229,9 mii ha în 1965 și la peste 2 600 mii ha în 1980. Concomitent au fost extinse considerabil și celelalte lucrări de hidroameliorare; suprafața irigată a crescut de la 600 mii ha în 1950 la 1 476 mii ha în 1979, suprafața desecată de la 500 mii la 2 395 mii ha, iar suprafața protejată de eroziune a crescut de la 50 mii la 1 502 mii ha.

ÎN PREOCUPAREA constantă pentru făurirea unei agriculturi intensive, moderne, de mare randament și eficientă economică, partidul și statul nostru au acordat o atenție deosebită **chimizării producției agricole**. În acest scop, a fost creată și s-a dezvoltat o puternică industrie națională, producătoare de substanțe chimice pentru agricultură (îngrășăminte, pesticide, erbicide, medicamente și produse biologice de uz veterinar etc.). Ca urmare, cantitățile de îngrășăminte chimice livrate agriculturii au crescut de la 5,9 mii tone (substanță activă) în 1950 la 1433,3 mii tone în 1979, revenind circa 145 kg substanță activă la hectarul de teren arabil. S-a îmbunătățit calitatea îngrășămintelor, sub raportul concentrației în substanță activă și al raportului N.P.K. Pentru combaterea bolilor și dăunătorilor, industria noastră chimică a pus la dispoziția agriculturii 5 500 tone de substanțe fitofarmaceutice în 1950 și 28 835 tone în 1979. Creșteri însemnate s-au înregistrat și la erbicide, iar gama medicamentelor și produselor biologice de uz

veterinar s-a lărgit ajungînd în 1980 la 377 de sortimente.

O influență crescîndă asupra intensificării producției agricole din țara noastră a exercitat-o **îmbunătățirea continuă a calității materialului biologic** utilizat de către unitățile agricole. În această privință, un rol hotărâtor l-au avut dezvoltarea puternică a activității de cercetare științifică și organizarea judicioasă a acesteia, în profil teritorial. În perioada de început s-au importat, iar ulterior au fost create în țară soiuri și hibrizi cu o mare capacitate de producție la toate plantele de cultură, s-a îmbunătățit simțitor calitatea materialului săditor pomiviticol și s-au înregistrat unele progrese în domeniul ameliorării raselor de animale.

Toate aceste acțiuni au contribuit efectiv la ridicarea gradului de intensivitate și de eficiență a producției noastre agricole.

Mutații esențiale au avut loc, de asemenea, în domeniul asigurării unităților agricole cu cadre de specialiști, ca și în privința pregătirii profesionale și a utilizării forței de muncă. În prezent, în unitățile agricole lucrează 44,9 mii de specialiști agricoli din care 25,4 mii cu studii superioare, la care se adaugă numeroși specialiști în alte unități care servesc agricultura.

Ca urmare a dezvoltării învățămîntului profesional și perfecționării continue a învățămîntului agrozootehnic de masă, a crescut numărul mecanicilor agricoli și s-a ridicat nivelul pregătirii profesionale a lucrătorilor agricoli de toate categoriile, fapt care s-a reflectat pozitiv în calitatea lucrărilor efectuate, ca și în nivelul productivității muncii. Astfel, față de perioada 1951—1955, productivitatea muncii în agricultură a crescut, în cincinalul ce s-a încheiat, de 4,97 ori. Aceasta a compensat în mare parte scăderea populației active ocupate în agricultură, în perioada 1950—1979, de la 6208,7 mii persoane la 3170,9 mii (ponderea acesteia în totalul populației reducîndu-se de la 74,1% la 30,7%).

REZULTATELE DE PRODUCȚIE și economico-financiare obținute în agricultură în ultimele trei decenii au fost influențate într-o mare măsură și de acțiunile întreprinse pe linia **îmbunătățirii activităților de organizare, planificare, conducere a producției agricole și cointerensare materială a lucrătorilor**. Dezvoltarea multilaterală a producției, imbinarea armonioasă a ramurilor, zonarea producției în profil teritorial, concentrarea, specializarea și cooperarea în producție, perfecționarea sistemului și formelor de planificare, a metodelor de conducere și aplicarea unor forme stimulative de cointerensare materială și morală a tuturor lucrătorilor agricoli sînt, fără îndoială, acțiuni de o deosebită importanță pentru intensificarea și modernizarea activității din agricultură.

Ca urmare a aplicării politicii agrare științifice a partidului, **producția agricolă a înregistrat evoluții ascendente de ample proporții**. Astfel, producția medie anuală de cereale a crescut de la 8 709 mii tone în perioada 1951—1960 la 19 179 mii tone în 1976—1979. Producția totală anuală la leguminoase boabe a crescut de la 118,3 mii tone în 1950 la 470,5 mii tone în anul 1979, iar la plantele tehnice (fără soia), de la 2 373,9 mii tone în perioada 1951—1960 la 7 525,6 mii tone în perioada 1976—1979. Rezultate pozitive s-au în-

CONTRIBUȚII DE INESTIMABILĂ VALOARE

(Urmare din pag. 5)

ditea creatoare, profund revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se reflectă în toată bogăția sa de semnificații nobile ideal al dreptății și egalității, așa cum se întrupează el în practica edificării societății socialiste în România, societate de neconceput fără transformarea radicală a condiției umane. Contribuția creatoare a secretarului general al Partidului Comunist Român la îmbogățirea concepției științifice despre umanism constă în situarea omului în centrul întregii preocupări și activități a societății și, în același timp, în stabilirea unor raporturi armonioase de drepturi și îndatoriri între individ și colectivitate, afirmarea și dezvoltarea personalității umane fiind concepută nu izolat, ci în cadrul societății. Potrivit acestei concepții, umanismul socialist, formă istorică superioară a umanismului, nu este o noțiune abstractă, ci o realitate vie, în continuă mișcare, oglindită de procesul dezvoltării economico-sociale ascendente a noii orânduiri.

NTOTDEAUNA opera teoretică și activitatea social-politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu pornesc de la strânsa unitate între făurirea unei civilizații superioare pe pământul patriei și politica externă de pace și largă colaborare cu toate popoarele și statele lumii, se caracterizează prin analiza realistă a fenomenelor vieții internaționale, o asemenea analiză fiind de altfel baza pentru formularea clară a direcțiilor de acțiune ale României pe arena mondială.

Reliefând trăsăturile epocii contemporane, cursul acesteia spre progresul social, evaluând consecințele schimbării raportului de forțe pe plan mondial în favoarea forțelor antiimperialiste, ale păcii și socialismului, tovarășul Nicolae Ceaușescu are un rol determinant în elaborarea politicii externe a partidului și statului nostru, desfășoară în același timp o activitate neobosită pentru înfăptuirea acestei politici. Președintele României socialiste s-a afirmat ca o personalitate proeminentă a vieții internaționale, ca un militant de seamă al mișcării comuniste și muncitorești mondiale, promotor al principiilor și normelor relațiilor de tip nou dintre țările socialiste, dintre partidele comuniste și muncitorești, partizan înflăcărat al edificării unei noi ordini economice internaționale.

Și în volumul de față, precum și în întreaga operă a sa, își găsește expresie concepția revoluționară a partidului nostru, a României cu privire la relațiile internaționale, analiza științifi-

că a epocii contemporane, fapt relevant concludent în toate cuvântările și expunerile incluse în volum. Aria problemelor majore abordate frecvent în opera tovarășului Nicolae Ceaușescu sintetizează politica internațională a României — politică de pace, prietenie și colaborare cu toate popoarele — evidențiază contribuția activă a României la instituirea unui sistem trainic de securitate și cooperare în Europa, la realizarea dezarmării, ca cerință vitală a întregii omeniri, la lichidarea subdezvoltării, a decalajelor dintre state, la făurirea noii ordini economice internaționale, la democratizarea relațiilor dintre state, fie ele mari, mijlocii sau mici, la afirmarea unității forțelor democratice, progresiste, revoluționare de pretutindeni. Asemenea teze și idei de înaltă valoare teoretică și-au găsit, și în perioada reflectată în volumul 20, confirmarea practică printr-o bogată activitate internațională desfășurată neobosit de secretarul general al partidului în slujba intereselor fundamentale ale poporului român, aspirațiilor de pace, colaborare și progres ale întregii omeniri, a soluționării pe cale pașnică a problemelor ce confruntă lumea contemporană. Într-o evoluție a evenimentelor confirmă clarviziunea și realismul aprecierilor tovarășului Nicolae Ceaușescu privind procesele economice și social-politice de pe arena mondială, tendințele și transformările ce au loc în lumea de azi, demonstrând că activitatea internațională a partidului și statului nostru corespunde pe deplin intereselor fundamentale ale poporului român, aduce importante contribuții la lupta forțelor progresiste și revoluționare din întreaga lume pentru promovarea unei politici noi, democratice, pentru făurirea unei lumi a păcii și a dreptății.

Desigur, în cele de mai sus, nu am putut surprinde decât în mică măsură și cu totul fragmentar bogăția de idei care se desprinde din studiarea celui de al 20-lea volum din operele tovarășului Nicolae Ceaușescu „România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate”. Problematica cuprinsă în volum îmbrățișează într-o concepție unitară de o mare valoare științifică, procesul complex și multilateral al edificării noii orânduiri, drum pe care poporul român se află angajat ferm, cu toate forțele sale, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român. Volumul ne dă o nouă imagine a activității neobosite desfășurate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru definirea strategiei progresului multilateral al națiunii noastre, pentru transpunerea în practică a politicii partidului, pentru ridicarea României în rîndul statelor cu nivel mediu de dezvoltare, pentru întărirea independenței și suveranității, pentru creșterea prosperității sale. Este exemplul unei activități animată de un fierbinte patriotism care mobilizează forțele și energiile creatoare ale tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, în munca lor rodnică pentru înfăptuirea obiectivelor stabilite de cel de al XII-lea Congres al partidului.

regisat și în legumicultură, pomicultură și viticultură.

Trebuie subliniat faptul că la toate culturile din sectorul vegetal, producțiile au crescut pe seama sporirii randamentelor la unitatea de suprafață, ceea ce oglindește accentuarea în această perioadă a procesului de **intensificare a producției**.

În sectorul creșterii animalelor, în perioada 1951—1960, producția medie anuală de carne a fost de 810 mii tone, ajungînd la 2322 mii tone în 1976—1979. În aceleași perioade, producțiile medii anuale au crescut de la 25759 mii hl la 54020 mii hl la lapte, de la 19212 tone la 36375 tone la lînă și de la 1697 milioane la 6547 milioane bucăți la ouă. De menționat că în acest sector producțiile totale au crescut pe seama sporirii atât a randamentelor, cât și a efectivelor de animale la toate speciile. Rezultatele de producție, în creștere de la an la an, au asigurat o aprovizionare mai bună a populației cu produse agroalimentare și crearea unor disponibilități pentru exportul de produse agricole.

Contribuția sporită a agriculturii la dezvoltarea de ansamblu a economiei naționale, la progresul economic și social general al țării este evidențiată

de faptul că în 1979, față de 1950 a crescut de 3,97 ori produsul social total și de 2,77 ori venitul național creat în agricultură.

Pornind de la locul, rolul și funcțiile multiple ale agriculturii în făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate în țara noastră, la Congresul al II-lea al țărănimii, din februarie 1981, s-a subliniat că un obiectiv esențial al actualului cincinal 1981—1985 îl constituie **înfăptuirea unei noi și profunde revoluții agrare, cuprinzînd atît baza tehnico-materială, cît și organizarea producției**.

Așa cum afirma tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită la congresul țărănimii, „**Trebuie să facem totul ca agricultura să-și îndeplinească pe deplin sarcina de mare răspundere pe care o are în dezvoltarea generală a societății noastre, ca toți oamenii muncii de la orașe și sate, lucrînd fiecare în domeniile respective de activitate, să contribuie în egală măsură la dezvoltarea economiei naționale, la bunăstarea generală a țării și a poporului**”. Obiectivul fundamental și în viitor îl constituie **creșterea substanțială a producției vegetale și animale**, pentru a se putea asigura mai bună aprovizionare a populației cu produse agroalimentare, precum și celelalte

nevoi ale economiei naționale. Pentru realizarea acestui obiectiv major, secretarul general al partidului a pus în atenția lucrătorilor din agricultură necesitatea soluționării unor probleme cheie, cum ar fi valorificarea deplină a întregii suprafețe agricole, ridicarea fertilității solului, folosirea judicioasă a bazei tehnico-materiale de care dispune agricultura, a forței de muncă și a specialiștilor, executarea lucrărilor agricole corespunzătoare normelor agrotehnice înaintate. De asemenea, sînt necesare ridicarea activității din zootehnie la nivelul exigențelor și cerințelor actualei etape de dezvoltare a țării, mecanizarea și chimizarea complexă a procesului de producție, creșterea eficienței investițiilor, dezvoltarea largă a activității de prelucrare a produselor agricole și altor resurse locale, promovarea susținută a științei și tehnicii moderne, îmbunătățirea organizării muncii și a producției, perfecționarea conducerii și organizării agriculturii. Sînt direcții de acțiune de înfăptuire a cărora depinde în măsură decisivă însăși realizarea planului dezvoltării agriculturii în acest cincinal. Astfel, va crește contribuția agriculturii la dezvoltarea generală a țării și la ridicarea bunăstării întregului popor.

prof. dr. Sabin NICA

ACCENTUAREA LATURILOR CALITATIVE ÎN PROCESUL CREȘTERII ECONOMIEI ROMÂNEȘTI

LA CEA DE-A 60-A ANIVERSARE A PARTIDULUI, după ani de luptă și muncă eroică, de remarcabile succese înregistrate în opera de făurire a societății socialiste, poate fi evaluată la autentică sa semnificație istorică politica realistă a partidului de dezvoltare a unei economii puternice, capabilă să asigure valorificarea superioară a resurselor materiale, umane și financiare ale țării în scopul ridicării continue a bunăstării întregului popor. Ceea ce caracterizează evoluția economiei românești în anii socialismului — ani în care partidul comunist și-a îndeplinit și își îndeplinește cu succes misiunea istorică de conducător al întregului nostru popor — o constituie constanța și dinamica dezvoltării. Din acest punct de vedere, România socialistă se înscrie printre puținele țări ale lumii a căror dezvoltare economică a urmat și urmează o linie ascendentă, dinamică, echilibrată.

Eforturile desfășurate de poporul nostru sub conducerea partidului, în anii construcției noii societăți, s-au concretizat în dezvoltarea impetuoasă a forțelor de producție, în progresele de o însemnătate covârșitoare consemnate în toate domeniile vieții economico-sociale, în creșterea susținută a nivelului de trai al întregului popor. Pe temeiul acestor realizări de rezonanță istorică, partidul nostru a înscris ca un obiectiv fundamental al cincinalului 1981—1985 trecerea la o nouă calitate în întreaga activitate economico-socială.

Situarea în prim-planul preocupărilor tuturor factorilor din economie a laturilor calitative ale dezvoltării economico-sociale nu are un caracter conjunctural, limitat. Sporirea continuă a productivității muncii, economisirea energiei, valorificarea superioară a resurselor materiale și umane, utilizarea cu randamente superioare a fondurilor societății au reprezentat, din totdeauna, parametrii fundamentali ai strategiei dezvoltării elaborate de partid. Semnificația economică și politică majoră a ceea ce a fost denumit generic „cincinalul științei, tehnicii, calității și eficienței” o constituie faptul că, în viitor, creșterea venitului național și crearea, pe această cale, a condițiilor pentru materializarea programelor de ridicare a nivelului de trai al maselor urmează a se realiza cu precădere prin acțiunea factorilor calitativi.

Trecerea la o nouă calitate — cerință obiectivă a dezvoltării economico-sociale

PENTRU țara noastră, fiecare cincinal a reprezentat o creștere cantitativă importantă, concomitent cu un aport tot mai substanțial al acțiunii factorilor calitativi, evoluție care creează temeiul, posibilitatea înlăptuirii în practică a obiectivului strategic stabilit de partid: trecerea la o nouă calitate. Aceste acumulări pot fi concretizate foarte sintetic — pentru perioada 1950—1980 — în creșterea de circa 35 de ori a producției industriale, în sporirea de circa 15 ori a venitului național și de aproximativ 7 ori a volumului fondurilor fixe în condițiile sporirii continue a nivelului lor de tehnicitate etc. Factorilor amintiți li se adaugă progrese însemnate înregistrate în creșterea și utilizarea eficientă a factorului uman, prin lărgirea continuă a ariei de cuprindere a populației active în ramuri economice moderne, de înaltă eficiență, prin ridicarea susținută a gradului de instrucție — generală și de specialitate —, prin articularea flexibilă a mutațiilor ce au loc în conținutul muncii, în structura profesională cu cerințele în continuă schimbare ale producției. S-a urmărit permanent punerea în valoare a factorilor calitativi, care progresiv au început să dețină un rol tot mai important în procesul dezvoltării. Această schimbare este evidențiată cel mai bine de evoluția indicatorilor de eficiență. Astfel, dacă ne oprim la cel mai reprezentativ dintre aceștia: productivitatea muncii, constatăm că indicatorul menționat o cunoscut o dinamică ridicată; indicele productivității muncii în industrie pe o persoană ocupată, de exemplu, a crescut față de 1950 cu 488 în anul 1970 și la 885 în anul 1979, progres care are la bază promovarea fermă a progresului tehnic, utilizarea cu o eficiență tot mai bună a mașinilor și utilajelor, accentuarea procesului de valorificare superioară a resurselor naturale.

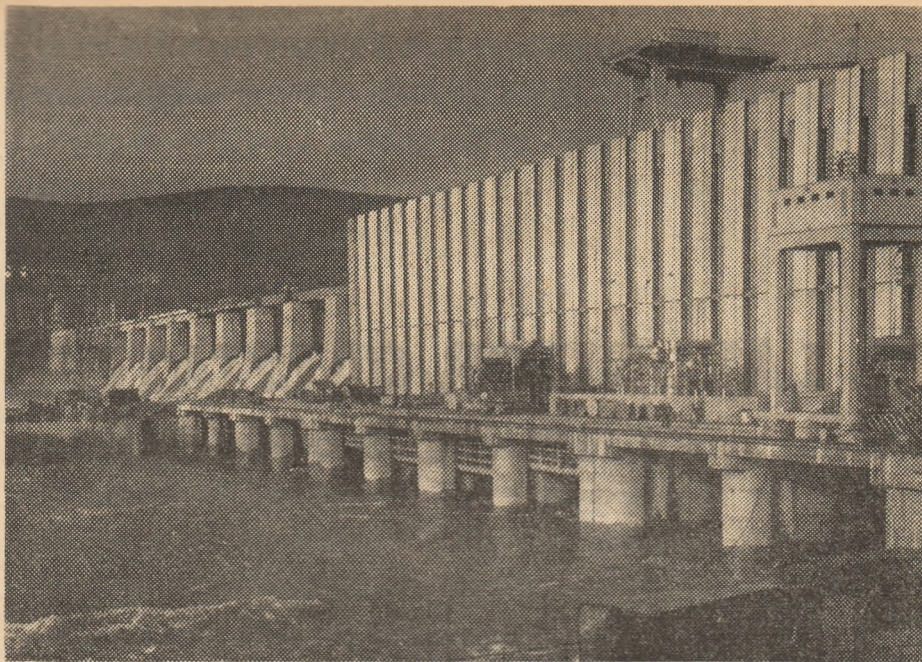
Pe un plan esențial, necesitatea accentuării laturilor calitative în actuala etapă, precum și într-un orizont mai larg de timp este determinată de faptul că factorii cantitativi devin tot mai restrictivi în raport cu nevoile economiei naționale. Pentru fiecare etapă aceștia au limite care nu pot fi depășite, cu tot aportul pe care îl aduc știința și progresul tehnic. Astfel, în con-

textul actual al crizei mondiale energetice și de materii prime, aprovizionarea economiei naționale cu combustibil, energie, materii prime și materiale devine o problemă capitală a asigurării procesului de dezvoltare, știut fiind faptul că resursele interne la diverse tipuri de materii prime, materiale și combustibil nu satisfac integral necesitățile economiei, în timp ce procurarea acestora pe calea importului se realizează, în condiții grele, adesea oneroase. Apare astfel la deplină sa importanță și semnificație, atât propriu-zis economică dar și națională, sarcina înscrisă în documentele Congresului al XII-lea al partidului ca o prioritate a dezvoltării pe care partidul o pune în fața tuturor factorilor economici, a colectivelor de oameni ai muncii de a lărgi, pe de o parte, cât mai substanțial baza națională de materii prime iar, pe de altă parte, de a reduce continuu consumurile materiale și energetice.

Iată de ce, realizarea unei dezvoltări economico-sociale susținute, menținerea unei rate ridicate a creșterii economice este de neconceput fără a fructifica toate posibilitățile de care dispune economia națională, atât din punct de vedere cantitativ, cât și calitativ. „Să punem accentul, sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la cel de-al II-lea Congres al consiliilor populare, nu pe dezvoltarea extensivă, ci pe dezvoltarea intensivă a economiei naționale, pe valorificarea superioară a întregului nostru potențial material și uman, pentru a putea obține noi succese pe drumul înfloririi continue economico-sociale a României”.

Directii prioritare de acțiune pentru afirmarea noului

POTRIVIT obiectivului fundamental al cincinalului actual, care prevede continuarea dezvoltării armonioase a complexului economic național, afirmarea noii calități are la bază dezvoltarea de ansamblu a economiei prin creșterea în ritm înalt a producției industriale și agricole, a venitului național, a eficienței economice. Într-o atare concepție, procesul trecerii la o nouă calitate se desfășoară pe mai multe direcții. O primă cale de acțiune o constituie intensificarea procesului de modernizare a structurii economiei naționale, acțiune care urmărește dezvoltarea echilibrată a tuturor ramurilor, creșterea proporțională, armonioasă a industriei și agri-

Sistemul hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier — important obiectiv al energiei românești

culturii (ca ramuri de bază ale economiei), realizarea unui echilibru optim între diferitele sectoare ale economiei, astfel încât să se acopere cât mai bine necesitățile de consum productiv și individual, să sporească aportul țării noastre la schimburile economice internaționale, să sporească neîntrerupt venitul național și pe această bază să se ridice nivelul de trai.

Pornind de la necesitatea creării și menținerii unei structuri echilibrate, după cum se subliniază în documentele partidului, în următorii ani se va acționa în sensul creșterii cu prioritate a ponderii ramurilor și subramurilor de înaltă tehnicitate, apte să asigure valorificarea superioară a resurselor și reducerea continuă și substanțială a consumului energetic, simultan cu limitarea producției unor ramuri și chiar cu renunțarea producerii anumitor produse energointensive sau care presupun consumuri mari de materii prime deficitare. Ramurile moderne ale industriei vor cunoaște ritmuri de creștere medii anuale mai ridicate față de total industrie. Astfel, față de ritmul de creștere mediu anual de 9% la producția globală industrială, industria constructoare de mașini va cunoaște un ritm de aproape 12%, industria electronică și electrotehnică de circa 13%, industria chimică de 10% etc.

Restructurarea economiei naționale în funcție de criteriul minimizării consumurilor energetice și materiale, al sporirii gradului de tehnicitate și competitivitate al produselor presupune ca, deopotrivă cu dezvoltarea ramurilor de vîrf, să se asigure lărgirea continuă a producției ramurilor producătoare de materii prime și resurse energetice, domenii prioritare, cu rol hotărîtor în dezvoltarea întregii economii. O astfel de orientare impune intensificarea activității de descoperire și punere în valoare a noi zăcăminte și substanțe naturale, creșterea factorului final de recuperare a țițeiului, utilizarea cărbunelui în producția de energie și ca materie primă în industria chimică, extinderea procesului de valorificare a potențialului hidroenergetic, punerea în valoare a unor zăcăminte sărace în substanță utilă etc.

Concepția privind modernizarea structurii economiei naționale are în

vedere nu numai industria, ci și celelalte ramuri economice și, în mod deosebit agricultura, dezvoltarea acesteia constituind o prioritate esențială a cincinalului actual și a perioadei următoare. În mod corespunzător, agricultura, angrenată într-un autentic proces revoluționar, va cunoaște o orientare fermă spre modernizarea aparatului său productiv, spre sporirea și diversificarea producțiilor obținute, progrese menite să sporească contribuția acestei ramuri de bază la progresul multilateral al țării. Semnificativ pentru modernizarea economiei naționale este și procesul dezvoltării economico-sociale echilibrate în profil teritorial, proces prin care se asigură imbinarea armonioasă a structurilor moderne în profil de ramură cu cele în profil teritorial și accesul tuturor cetățenilor țării atît la desfășurarea, cit și la rezultatele progresului economic general.

Înfăptuirea priorităților în modernizarea și dezvoltarea economiei naționale presupune afirmarea puternică a revoluției tehnico-științifice în toate domeniile de activitate, accentuarea contribuției creației științifice românești la progresul multilateral și dinamic al societății noastre. Programul de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și de introducere a progresului tehnic adoptat de Congresul al XII-lea al partidului, orientat în conformitate cu prioritățile dezvoltării economico-sociale a României în perspectivă, reliefează rolul deosebit ce revine cercetării științifice la rezolvarea problemelor complexe pe care le incumbă modernizarea economiei naționale, introducerea progresului tehnic, perfecționarea organizării, planificării și conducerii producției etc. Introducerea în producție a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii asigură valorificarea superioară a resurselor naturale, permite crearea unor noi produse și tehnologii cu consum energetic redus, determină creșterea productivității muncii, a eficienței fondurilor, reducerea cheltuielilor materiale etc. Aplicarea fermă în toate domeniile a celor mai înaintate cuceriri ale revoluției tehnico-științifice contribuie la creșterea aportului științei la progresul economic general, la asigurarea

unui caracter viguros dezvoltării economiei noastre.

O altă direcție a intensificării acțiunii factorilor calitativi, a creșterii eficienței economice, strîns legată, de altfel, de orientările menționate, o constituie valorificarea superioară a materiilor prime și materialelor, a resurselor energetice, gospodărirea lor cu maximă eficiență. Transpunerea în practică a acestei orientări impune ca, paralel cu eforturile de reducere a normelor de consum să se acționeze activ pentru re-proiectarea produselor, introducerea de tehnologii moderne, schimbarea structurii producției, acordîndu-se prioritate produselor care încorporează o cantitate mai mare de muncă complexă, de înaltă calificare. De asemenea, creșterea eficienței fondurilor fixe se înscrie între factorii intensivi care au o influență sporită la dezvoltarea economiei naționale. În acest sens, se prevede ca în 1985 în industrie să se realizeze o producție globală de 1 800 lei și o producție netă de peste 600 lei la 1 000 lei fonduri fixe (valoare neamortizată). Aceste niveluri vor putea fi atinse prin folosirea completă a capacităților și suprafețelor de producție, prin utilizarea la parametrii proiectați a mașinilor și instalațiilor, și întreținerea corespunzătoare a acestora etc.

Pe linia accentuării laturilor calitative în întreaga viață economico-socială se înscriu și perfecționările aduse mecanismului economico-financiar, prin instituirea în practica economică a autoconducerii muncitorești și a autogestunii economico-financiare, ca principii fundamentale de organizare și conducere a activității. Perfecționarea mecanismului economic și acțiunile care se întreprind în direcția implementării tuturor elementelor promovate prin noul mecanism constituie, în fapt, o rezultantă a preocupărilor susținute ale partidului pentru punerea în valoare a laturilor calitative și în domeniul organizării și conducerii economiei naționale, pentru lărgirea cadrului de participare nemijlocită a oamenilor muncii la decizii, pentru creșterea responsabilității lor în gospodărirea părții din avuția națională ce le-a fost încredințată

Accentul pe care partidul nostru îl pune pe iaturile calitative ale dezvoltării economico-sociale are o sferă de cuprindere care depășește domeniul propriu-zis economic, aceasta acoperind practic toate domeniile de activitate din societate. Noua calitate vizează astfel acțiuni și în domeniul perfecționării relațiilor de producție și sociale, al promovării unei atitudini noi față de muncă, domeniul ridicării gradului de conștiință a tuturor membrilor societății etc. Toate aceste direcții de acțiune, în vederea afirmării noii calități, vor asigura punerea în valoare a unor forme și mijloace de acțiune specifice cadrului larg democratic promovat cu consecvență revoluționară de Partidul Comunist Român.

Preocuparea constantă a partidului pentru intensificarea laturilor calitative ale dezvoltării reprezintă, în preajma marelui jubileu de la 8 mai, dovada supremă a capacității sale de a înțelege fenomenele din economie și societate, de a desprinde căile cele mai eficiente pentru realizarea obiectivului suprem al politicii partidului, chintesența orînduirii noi, socialiste — ridicarea continuă a bunăstării celor ce muncesc.

conf. dr. Viorel CORNESCU

Creșterea productivității muncii- componentă fundamentală a dezvoltării

DEZVOLTAREA economiei naționale în condițiile creșterii rodniciei muncii și a eficienței forței productive, ale valorificării superioare a capacității de creație a întregului popor își află o nemijlocită expresie în sporirea productivității muncii, respectiv în creșterea într-o proporție predominantă a producției pe seama sporirii productivității. Este calea care determină, în cel mai înalt grad, amplificarea venitului național, a avuției naționale.

Creșterea productivității muncii s-a aflat permanent în centrul politicii partidului de dezvoltare economico-socială a țării, cu deosebire în perioada ultimului deceniu și jumătate fiind elaborate, întreprinse, materializate programe de măsuri și acțiuni complexe în acest scop. Cerința creșterii productivității, concepută în dimensiunea sa socială, ca factor calitativ esențial al dezvoltării, a fost, o dată mai mult, sintetizată de tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvântarea rostită la adunarea generală a oamenilor muncii de la întreprinderea „23 August” din București: „pentru a putea obține dezvoltarea generală a țării, creșterea avuției naționale, a avuției materiale și pe această bază creșterea bunăstării materiale trebuie să ajungem la același

nivel de productivitate a muncii, la același nivel de folosire a fondurilor fixe, la același nivel de cheltuieli materiale ca întreprinderile cele mai bune pe plan mondial”.

Efecte de amploare ale sporirii productivității

AMPLIFICAREA productivității muncii, respectiv a muncii sociale, reprezintă o consecință firească a progresului tehnico-științific, a ridicării calificării forței de muncă, o consecință determinată de creșterea și perfecționarea forțelor de producție în interdependență nemijlocită cu perfecționarea relațiilor sociale de producție. Așa cum este cunoscut, eforturile făcute de societate în domeniul investițiilor, în scopul creșterii și perfecționării forțelor de producție, au fost și sînt substanțiale. În acest sens, în tabelul nr. 1 este prezentată o comparație a dinamicii productivității muncii, investițiilor, forței de muncă și producției în principalele ramuri ale industriei, pentru perioada 1951—1979. Examinarea acestor date arată că cea mai puternică dinamică a venit investițiilor, aceasta determinînd hotărîtor însăși dinamica producției și a productivității muncii.

Datele menționate ilustrează însă și faptul că etapele dezvoltării pe care le-am parcurs pînă în prezent au îmbinat caracterul extensiv cu cel intensiv, evident în proporții diferite de la ramură la ramură. În unele ramuri dinamica producției devansează sau se situează la un nivel apropiat celei a investițiilor, ca de exemplu în industria combustibililor, energiei electrice și termice, industria materialelor de construcții. De asemenea, acțiunea factorilor intensivi de creștere se vedește în ramurile care au înregistrat o dinamică înaltă în ce privește productivitatea muncii (metalurgia feroasă, construcțiile de mașini, chimia). Ramurile a căror dezvoltare a avut un caracter intensiv mai pronunțat se caracterizează și prin exigențe deosebite în ce privește condițiile de lucru ale fiecărui loc de muncă, respectiv condițiile de înzestrare tehnică.

Desigur, o creștere în perioada 1951—1979 a producției industriale de 31 ori, asociată unei creșteri în același răs-timp a personalului din industrie de numai 3,96 ori, reprezintă un succes. Dacă în industria noastră nu s-ar fi realizat progrese substanțiale în domeniul productivității muncii, dinamica dezvoltării producției înseși ar fi fost de nerealizat. Trebuie subliniat însă că, productivitatea muncii a sporit într-un ritm mai lent decît eforturile de dezvoltare a forțelor de producție — ceea ce indică mari rezerve pentru amplificarea în continuare a productivității, pentru realizarea, în mai mare măsură, a rolului acesteia de factor hotărîtor al dinamismului activității social-economice. În lumina exigențelor ridicate în fața activității economice de secretarul general al partidului, în perspectivă creșterea productivității muncii urmează să își aducă un aport substanțial sporit în procesul dezvoltării țării, cu atît mai mult cu cît, în stadiul actual, preponderent devine caracterul intensiv al creșterii economiei.

Cauză și, în egală măsură, efect al dezvoltării societății în condițiile valorificării elementelor de progres, creșterii continue a calității muncii și sporirii eficienței producției, productivitatea muncii sociale reflectă corelația dintre nivelul și structura consumului de muncă vie și materializată pe dife-

Tabelul nr. 1

Dinamica productivității muncii, a investițiilor, forței de muncă și producției
— ori —

Ramurile industriei	Dinamica 1979/1950			
	a productivității muncii pe o persoană	a investițiilor	a forței de muncă	a producției
Industrie — total	8,85	38	3,96	31
Energie electrică și termică	20	45	4,33	46
Combustibil	4,14	7,64	1,86	8,13
Metalurgia feroasă (inclusiv extracția)	10	65	3,42	30
Construcții de mașini și prelucrarea metalelor	19	143	6,58	101
Chimie	17	205	10,59	167
Materiale de construcții	13	44	2,81	45
Exploatarea și prelucrarea lemnului	6,23	20	2,24	12
Textilă	5,22	35	3,59	18
Confecții	6,59	349	5,69	23
Pielărie, blănărie, încălțăminte	7,08	24	2,61	14
Alimentară	3,79	35	2,56	9,27

Sursa: Anuarul statistic al R.S.R., 1980, p. 204—205, 398, 198—199, 142—143

rite tropete de agregare ale economiei, pe de o parte, și influențele factorilor producției, pe de altă parte. În condițiile de astăzi ale economiei românești, productivitatea muncii sociale exprimă efectul direct al aplicării în producție a cuceririlor științei și tehnicii, ale organizării superioare, sporirea ei constituindu-se, în tot mai mare măsură, ca o trăsătură economică definitorie a edificării societății socialiste multilaterale dezvoltate și înaintării țării spre comunism. În fapt, creșterea în proporțiile stabilite a productivității muncii sociale constituie chezașia sporirii prezente și în perspectivă a forței materiale și spirituale a țării noastre. Așa cum arăta secretarul general al partidului „nu vom putea ajunge la nivelul țărilor dezvoltate, nu vom putea depăși stadiul de țară în curs de dezvoltare, dacă nu rezolvăm problema productivității muncii și eficiența activității noastre economice“.

Realismul și clarviziunea de gândire proprii secretarului general al partidului pun, astfel, cu putere în lumina unul din marile adevăruri ale economiei noastre. În condițiile actuale ale crizei mondiale de materii prime și energie, pe lângă însemnătatea ei intrinsecă, creșterea productivității muncii sociale capătă accente de o importanță vitală pentru progresul economiei. Dezvoltarea, dinamismul acesteia nu pot fi asigurate, în continuare, fără economisire — prin toate pîrghiile, începînd de la restructurarea în această lumină a economiei și pînă la modificarea nomenclatoarelor de produse, la toate nivelele. Economisirea, valorificarea mai bună a ceea ce avem se înscrie ca un comandament esențial al activității în întreaga țară. Așa cum adeseori se subliniază în documentele de partid, din această perspectivă trebuie orientată consecvent întreaga activitate de perfecționare a planificării, conducerii și organizării în economie, raționalizarea muncii, modernizarea procesului de producție în toate sec-

Tabelul nr. 2

Proporțiile producțiilor realizabile suplimentar pe seama unui procent suplimentar de creștere a productivității muncii

Ramurile industriei	1970/1965	1979/1965
Industrie	1,75	5,03
Construcții de mașini și prelucrarea metalelor	2,06	8,08
Textile	1,70	5,69
Confecții	1,37	3,11

toarele, pregătirea, inițiativa și acțiunea creatoare a întregului popor. Fiecare procent de creștere a productivității, de sporire a productivității muncii sociale dobîndește, trebuie să dobîndească implicații directe, certe, asupra ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc — țel suprem al politicii partidului nostru.

Însemnătatea acțiunilor în acest sens este ilustrată de aportul pe care îl poate avea fiecare procent de creștere a productivității la sporirea producției

* În numărul 43/1980 al revistei am evidențiat un punct propriu de vedere referitor la structurarea numeroșilor factori de creștere a productivității muncii

materiale în genera. În stadiul actual al dezvoltării, fiecare asemenea procent prezintă dimensiuni considerabile sporite față de etapele anterioare. În tabelul nr. 2 sînt redată proporțiile dintre producțiile care ar fi putut fi realizate suplimentar pe seama unui procent în plus de creștere a productivității muncii, în anii 1970 și 1979 față de 1965. Datele redată în tabelul amintit sugerează convingător că pe măsura dezvoltării sale, sistemul nostru de producție este din ce în ce mai sensibil la fiecare procent de creștere a productivității muncii.

Largi posibilități și rezerve de creștere

PRINCIPALELE opțiuni ale strategiei dezvoltării economiei românești, definite prin documentele Congresului al XII-lea al partidului, consacră preponderența caracterului intensiv în această etapă a dezvoltării economiei. Indicatorii caracteristici ai dezvoltării economiei în acest cincinal sînt dimensiuni avînd în vedere tocmai cerința de a reflecta implicațiile trecerii la o nouă calitate, în toate domeniile de activitate. În acest sens observăm că, spre deosebire de trecut, în cincinalul 1981—1985 urmează ca productivitatea muncii să aibă o dinamică superioară sau foarte apropiată celei a investițiilor: de exemplu, în timp ce pentru creșterea productivității muncii — calculată pe baza producției nete — se preconizează un ritm mediu anual de 7—7,5% în industrie și de 5,4—6,2% în construcții-montaj, pentru investiții se prevede un ritm mediu anual de 5,4—6,2%. Ritmul respectiv de creștere a productivității muncii în industrie vă face posibilă o contribuție în proporție de cca. 80% a acesteia la sporirea producției. Ca un efect însemnat al amplificării productivității muncii sociale, venitul național va crește într-o proporție mai mare (6,7—7,4% în medie pe an) față de produsul social (6,0—6,6%).

Ritmurile și proporțiile de mai sus reflectă posibilitățile de folosire tot mai eficiente a fondurilor fixe, a materialelor și a fondului de timp, posibilități confirmate și de realizările din anii 1976—1980, interval în care productivitatea muncii în industria socialistă a crescut într-un ritm mediu anual de peste 8%, produsul social de peste 9%, iar venitul național de cca. 10%. Aceste realizări atestă că în etapa actuală a dezvoltării trecerea la o nouă calitate este un proces real, un proces caracterizat, între altele, prin scăderea consumului de muncă trecută și vie pe unitatea de produs social, pe seama folosirii mai eficiente a utilajelor, materialelor și fondului de timp de lucru.

Conceptul de economie de muncă — vie și trecută — pe fiecare unitate de produs fizic în parte, cît și pe unitatea de produs social acoperă o largă arie de cuprindere, axîndu-se, în ansamblu, pe întreg sistemul producției noastre, implicit pe intercondiționările specifice lui. În nici o unitate economică risipa de materii prime, materiale sau de energie nu poate fi asociată cu un nivel superior al productivității

muncii în acea întreprindere. Măsurile preconizate de Congresul al XII-lea în direcția gospodării raționale a materiilor prime și materialelor, organizării recuperării și refolosirii integrale a acestora, economisirii energiei, normării tehnice a consumurilor materiale și energetice, extinderii tipizării produselor, desfășurării ritmice a cooperării în producție, se înscriu, în ansamblu, pe linia acțiunii legii economiei de timp în toate domeniile producției materiale, în sensul creșterii pronunțate a volumului de producție utilă pe fiecare verigă și treaptă tehnologică.

Pentru creșterea în continuare a productivității muncii, partidul nostru are în vedere evaluarea minuțioasă a tuturor factorilor, în scopul estimării rezervelor potențiale și valorificării acestora. Se ține seama de aportul pe care cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și progresul tehnic îl pot aduce la creșterea producției utile pe unitatea de timp de muncă. Pe această linie se înscriu și orientările date de Congresul al XII-lea al partidului privind creșterea rolului științei în modernizarea economiei, în conducerea societății, legarea tot mai strînsă a cercetării de producție.

În condițiile acestei viziuni complexe a partidului asupra căilor de folosire superioară a fondului național de timp de muncă, nivelul și dinamica productivității muncii sînt determinate — la fiecare loc de muncă și pe ansamblul economiei — de întregul sistem complex al activității economice*). În acest sistem complex se integrează concepția constructivă și tehnologică a produsului, fluxul și organizarea procesului de producție, configurația fiecărui loc de muncă, organizarea conducerii producției și sistemul ei informațional, de analiză și decizie la nivelul fiecărei unități productive etc., dar și concepția de ansamblu a structurii producției fizice, a proporțiilor care asigură eficiența acestei structuri atît la crearea cît și la utilizarea fiecărui produs, concepția prin care se armonizează, pe ansamblul economiei, implicațiile interdependențelor dintre produsele și serviciile realizate de către diversele unități, atît în activitatea curentă, cît și în fundamentările alternativelor de perspectivă. Dintr-o asemenea perspectivă se relevă mai pregnant caracterul complex, sistemic al productivității muncii, rolul determinant ce-i revine în strategia dezvoltării. Totodată, perspectiva amintită vădește marea diversitate de direcții concrete în care se poate acționa pentru sporirea substanțială a productivității, necesitatea mobilizării și creșterii răspunderii organelor de partid și de conducere colectivă, a fiecărui om al muncii pentru organizarea, desfășurarea și controlul exigent al tuturor laturilor calitative și cantitative ale întregii activități — asigurîndu-se sporirea productivității la nivelul eforturilor întreprinse de societate pentru crearea premiselor necesare în acest sens.

dr. ing. Barbu Gh. PETRESCU
director general adjunct
al Institutului Central
de Cercetări Economice

Dezvoltarea armonioasă și sistematizarea teritoriului, opțiuni cu importante implicații economico-sociale

IN PROCESUL COMPLEX al dezvoltării economico-sociale a țării, dezvoltarea și sistematizarea teritoriului și localităților ocupă un loc de mare însemnătate. Așa cum adeseori a subliniat secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în plan strict economic se asigură astfel o punere în valoare superioară a resurselor de pe teritoriu, iar în plan politic pe această cale se creează, efectiv, condiții egale de muncă și viață pentru toți cetățenii țării. În acest cadru, un prim și important pas a fost făcut în anul 1968, odată cu reorganizarea administrativ-teritorială a țării, opțiuni care în timp și-a confirmat pe deplin rațiunea și eficiența: s-au creat astfel bazele unei dezvoltări mai armonioase a forțelor de producție pe teritoriu, s-a accelerat ridicarea economică și socială a județelor rămase în urmă, a numeroase localități.

Un alt moment remarcabil în cadrul amintit l-a constituit aprobarea, la Conferința Națională a partidului din 1972, a directivei cu privire la sistematizarea localităților urbane și rurale. Aceste directive s-au aflat la baza elaborării legii sistematizării (1974), ale cărei prevederi vizează zonarea funcțională în legătură cu modul de folosință a terenului, stabilirea regimului de înălțime și densității construcțiilor, precum și al densității locuitorilor, organizarea spațiilor plantate și de agrement, echiparea cu lucrări tehnico-edilitare și căi de comunicație și transport, conservarea mediului înconjurător, creșterea eficienței economice și sociale a investițiilor, îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă, de locuit și odihnă pentru întreaga populație. În același an, în Programul partidului au fost înscrise orientările de dezvoltare în perspectivă, adoptându-se și planul de sistematizare pentru etapa 1976-1980. Ne vom referi, în cele ce urmează, la câteva realizări în acest sens, obținute cu deosebire în cincinalul trecut, când a fost încheiată o primă etapă a procesului de sistematizare a teritoriului și localităților, realizări care pun în lumină caracterul deopotrivă științific și umanist al politicii partidului nostru de dezvoltare economică și socială a României.

PROBLEMA SISTEMATIZĂRII teritoriului și localităților este deosebit de complexă. Demersurile în acest sens au necesitat ample eforturi pentru găsirea celor mai bune soluții de valorificare rațională a pământului, a tuturor resurselor naturale. În cincinalul trecut secretarul general al partidului a vizionat machetele tuturor orașelor și municipiilor, ale comunelor care urmează să devină centre urbane, indicând cu aceste prilejuri, precum și în cadrul vizitelor de lucru în județe, mă-

suri menite să conducă la dezvoltarea localităților într-o concepție unitară și modernă. Ca urmare, au fost puse bazele științifice concrete ale procesului de sistematizare și urbanizare în România, având ca scop, după cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la primul Congres al consiliilor populare, ca „toate orașele și comunele să devină unități administrativ-teritoriale complexe, capabile să asigure locuitorilor condiții optime de muncă, învățămînt, cultură și ocrotire a sănătății, de aprovizionare, de participare activă la conducerea treburilor publice”, creindu-se astfel premise deosebit de însemnate pentru dispariția treptată a deosebirilor esențiale dintre oraș și sat.

Prin punerea în funcțiune, în cei cinci ani anteriori, a 2 266 capacități noi de producție industrială, au fost asigurate condiții ca în toate județele să existe capacități care să asigure o producție anuală industrială de cel puțin 10 miliarde lei. În acest cadru s-a asigurat, pentru toate județele și localitățile țării, o creștere însemnată a gradului de ocupare a populației; de asemenea, s-a diminuat diferența dintre gradul de urbanizare al județelor, indicele care reprezintă diferența dintre județele cele mai urbanizate față de cele mai puțin urbanizate fiind în 1980 de 2,7 față de 3,6 în 1975. Au fost create, în acești ani, 180 platforme industriale, într-o concepție unitară, urmărindu-se folosirea eficientă a terenului, cooperarea strinsă între unitățile industriale la realizarea de lucrări edilitare, drumuri, căi ferate, centrale termice, stații de epurare, depozite și alte dotări specifice; ca rezultat, suprafața de teren ocupată a fost mai mică cu 2 200 hectare față de cât se prevăzuse inițial.

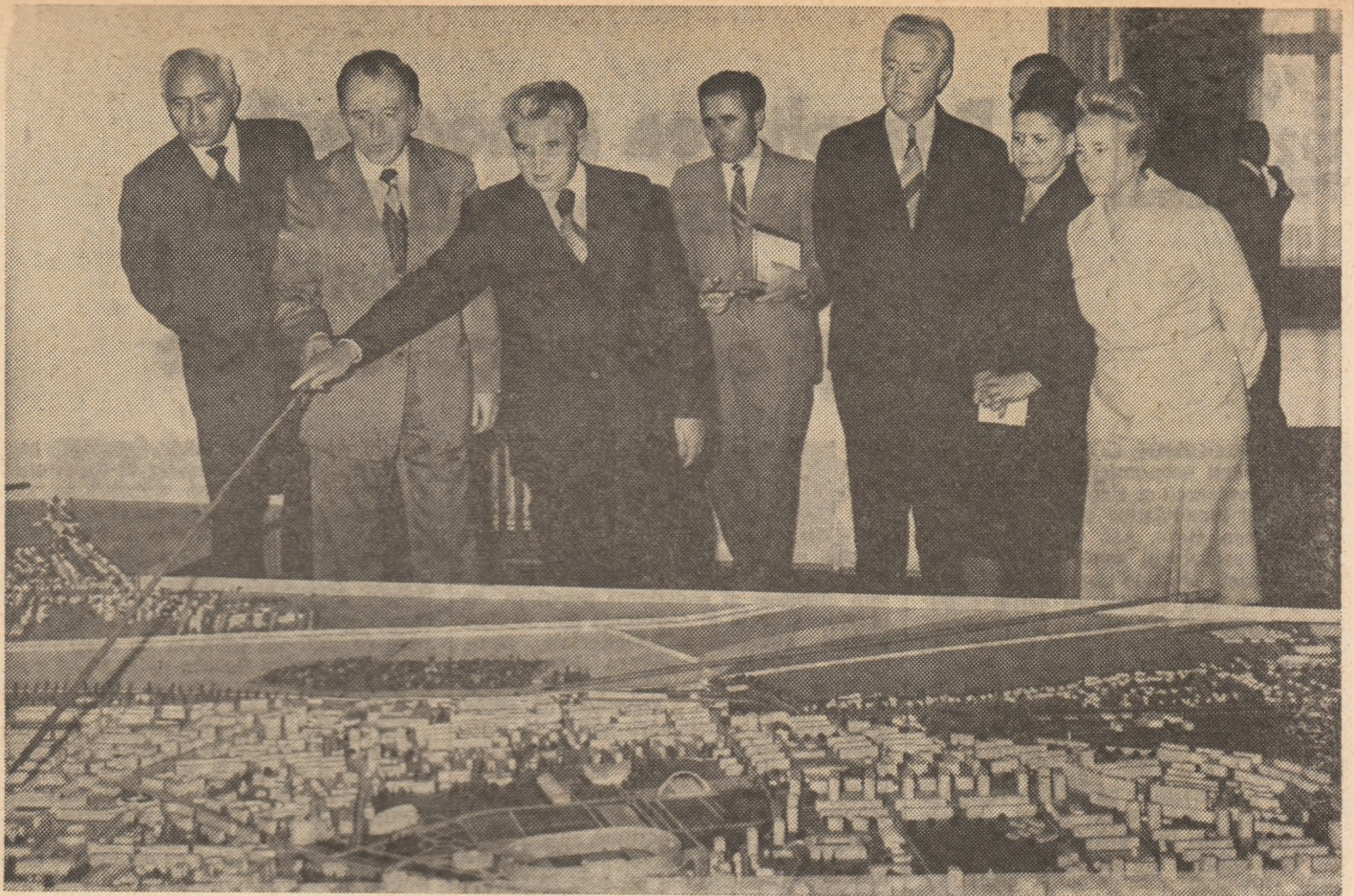
Potrivit prevederilor din schițele și detaliile de sistematizare aprobate, consiliile populare au acționat pentru construirea, în apropierea zonelor și platformelor industriale, precum și pe principalele artere de circulație, a 280 cartiere noi de locuit, cu dotările și echipările necesare. A fost majorată ponderea clădirilor de locuit cu mai puține niveluri și au fost adoptate rezolvări arhitecturale și de sistematizare funcționale și estetice. În construcția de locuințe au fost realizate cu 47% mai multe apartamente decât în cincinalul precedent, din care marea majoritate din fondurile statului, organizațiilor cooperatiste și obștești. Ponderea cea mai mare în construcția de locuințe o dețin municipiile reședință de județ, remarcându-se, totodată, față de perioadele anterioare, o repartizare mai echilibrată a construcției de locuințe în celelalte categorii de localități, cum rezultă din tabel.

Dotările necesare noilor ansambluri de locuințe, precum și îmbunătățirea ni-

velului acestora în unele localități, au fost asigurate prin punerea în funcțiune a 1 100 000 mp spații comerciale, de prestări servicii pentru populație, 120 000 locuri în creșe și grădinițe, peste 10 000 săli de clasă în școli generale și licee, precum și a unui număr important de unități spitalicești, policlinici, dispensare, centre stomatologice ș.a. Se prevede ca, într-un interval de timp relativ scurt, pentru fiecare județ să se asigure dotările respective la nivelul normativelor în vigoare.

Tot în anii cincinalului trecut au fost construite și modernizate peste 2 100 km străzi, cu o suprafață de 17 mil. mp, urmărindu-se realizarea în cadrul fiecărei localități a unui sistem principal de transport și circulație, prin care să se asigure legături directe cu drumurile naționale și județene, cu zonele și platformele industriale, cu noile cartiere de locuit. O grijă deosebită o manifestă conducerea partidului și statului pentru ridicarea nivelului tehnico-edilitar al localităților, realizându-se, în perioada menționată, 5 800 km rețele de alimentare cu apă, 2 100 km rețele de canalizare, 1 060 km rețele de termoficare, utilități necesare creșterii gradului de confort al localităților.

În cadrul primei etape a programului de sistematizare, un loc important l-au ocupat acțiunile întreprinse pentru dezvoltarea din punct de vedere economic, social și edilitar-gospodăresc a celor 129 comune prevăzute să devină centre urbane, între care: Colibași, județul Argeș, Sascut, județul Bacău, Bucecea, județul Botoșani, Nehoiu, județul Buzău, Ianca, județul Brăila, Iliia, județul Hunedoara, Scornicești, județul Olt, Roznov, județul Neamț. Au fost puse în funcțiune, în aceste comune, 298 obiective industriale noi și dezvoltări la unitățile existente, precum și peste 250 obiective agrozootehnice, prin care se asigură valorificarea mai bună a resurselor materiale locale și a forței de muncă. La finele anului 1980, în noile centre urbane erau create peste 250 000 locuri de muncă, iar valoarea producției industriale s-a ridicat la 30,2 miliarde lei, față de 19,5 miliarde lei cât era în 1975. Au fost realizate, de asemenea, 16 000 apartamente, din care 12 000 apartamente din fondurile statului, 102 000 mp spații comerciale și de prestări servicii pentru populație, 860 săli de clasă, 9 000 locuri în creșe și grădinițe, 280 rețele de alimentare cu apă ș.a. În celelalte comune ale țării, în conformitate cu schițele de sistematizare aprobate, au fost construite 784 obiective economice industriale și 78 470 locuințe. Locuitorii acestor comune au contribuit nemijlocit, prin muncă și bani, la realizarea a 4 260 săli de clasă, 363 ateliere școlare, 243 laboratoare școlare, 291 dispensare și 396 grădinițe sătești.

Infăptuirea Programului național în domeniul sistematizării teritoriului, orașelor și satelor conferă o înfățișare nouă, socialistă localităților patriei, condiții civilizate de trai locuitorilor lor

TRECEREA în revistă, în mod cu totul succint, a unor asemenea rezultate din cadrul primei etape a vastului program de sistematizare relevă dezvoltarea rapidă a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării, amplasarea de întreprinderi și unități economice în toate județele și centrele importante. Cu atât mai mult în condițiile priorităților aflate în prezent în fața economiei românești — dezvoltarea bazei de materii prime și energie și creșterea intensă a producției agricole — se impun în continuare măsuri ferme

Așa cum adeseori s-a relevat în documentele de partid, un accent deosebit se pune în acest sens pe restrângerea perimetrelor construibile ale localităților la strictul necesar și folosirea optimă a pământului — componentă inestimabilă a avuției naționale.

În machetele, în schițele și detaliile de sistematizare care urmează să fie prezentate conducerii spre aprobare, începând cu acest an, vizind amplasarea noilor obiective economice și sociale în etapa 1981—1985, vor trebui să-și găsească concretizarea prevederile privind

oada de iarnă — cu munca în ateliere organizate sau la domiciliu. De asemenea, prin natura producției lor, pot folosi în condiții avantajoase resursele locale de materii prime și pot avea un aport substanțial la reciclarea materialelor recuperate din dezmembrarea fondurilor fixe scoase din funcțiune, precum și din reziduurile menajere. Totodată, industria mică și serviciile pot utiliza spațiile de producție improprii marilor unități industriale și, în bună parte, utilaje și aparate scoase din funcțiune de industria republicană. Datorită acestor caracteristici, s-a indicat ca dezvoltarea industriei mici și a serviciilor să se realizeze prin unități mici, dispersate pe întreg teritoriul județelor și localităților, cât mai aproape de cerințele populației și de resursele de materii prime și de forță de muncă.

Prin documentele adoptate la cel de-al XII-lea Congres al partidului se prevede ca producția industriei mici să crească în actualul cincinal de cel puțin două ori. Totodată, în perspectiva anilor 1990 se prevede ca ponderea industriei mici să reprezinte 18—20% din valoarea totală a producției industriale, față de 7,7% în 1980. „Să facem astfel, sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, încît mica industrie și serviciile să contribuie la creșterea mai rapidă a venitului național, a avuției generale a patriei și la ridicarea bunăstării generale a întregului nostru popor“. Sînt opțiuni menite să contribuie esențialmente la infăptuirea politicii partidului de înflorire a tuturor localităților țării și de ridicare a bunăstării întregului popor.

Realizarea construcțiilor de locuințe în perioada 1976—1980 pe categorii de localități

	Total	%	din fondurile statului, cooperatiste și obștești		din fondurile populației, construite cu forțe proprii	
			număr	%	număr	%
TOTAL :	840 644	100,0	755 343	100,0	85 301	100,0
Municipii reședință de județ	556 063	66,15	550 750	72,91	5 313	6,22
Alte municipii	47 264	5,62	45 032	5,96	1 232	1,44
Orașe	142 855	16,99	134 789	17,84	9 066	10,63
Noi centre urbane	15 993	1,91	11 325	1,51	4 668	5,48
Comune	78 469	9,33	13 447	1,78	65 022	76,23

pentru realizarea unei organizări și sistematizări teritorial-administrative raționale, asigurându-se, după cele mai judicioase criterii economico-sociale, amplasarea unităților industriale, agricole, comerciale, de învățămînt, sănătate etc. În condițiile dezvoltării armonioase a întregului teritoriu se impune urmărirea cu perseverență diminuarea exodului de populație din mediul rural, precum și asigurarea unor dimensiuni economice ale comunelor și noilor orașe, practic pentru toate localitățile țării.

dezvoltarea mai accelerată a industriei mici, a producției de artizanat și prestațiilor de servicii pentru populație. Acestea sînt sectoare economice care dispun de un potențial important, în măsură să contribuie mai substanțial la creșterea nivelului de trai.

În fapt, industria mică și prestațiile de servicii sînt domenii în măsură să folosească toată capacitatea de muncă disponibilă, inclusiv pensionarii, bătrînii, infirmii, bolnavii cu program redus de muncă, lucrătorii agricoli în peri-

dr. Virgil DINCA

Mari obiective ale construcției socialiste

CANALUL DUNĂRE-MAREA NEAGRĂ

DEEA REALIZĂRII unei legături directe între Dunăre și Marea Neagră, având la bază necesitatea scurtării distanței dintre Cernavodă și Constanța de la circa 440 km, cât măsoară calea pe mare pe la gurile Dunării, la 64 km, s-a născut cu mai mult de un secol în urmă, dar materializarea ei a devenit posibilă numai în anii construcției socialiste. Aceasta reprezintă o reflectare a posibilităților largi ale economiei românești în plină dezvoltare, a preocupărilor permanente ale partidului pentru continua modernizare a căilor de transport ale țării, prin crearea unui sistem unitar de mare capacitate și înaltă eficiență economică.

Din studiile de prognoză privind dezvoltarea economică și socială a României, inclusiv din cele privind dezvoltarea transporturilor și telecomunicațiilor, în perioada 1970-1990, rezultă, ca o caracteristică principală, ritmuri înalte ale traficului de mărfuri, volumul mărfurilor transportate urmînd să crească de peste patru ori.

Realizarea unui canal navigabil între Constanța, în care se desfășoară principală activitate de import-export a țării, și fluviul Dunărea, cale navigabilă de primă importanță în Europa, ce oferă pentru țara noastră condiții avantajoase de transport pe o lungime de peste 1 000 km, va asigura o nouă și im-

portantă capacitate de transport, capabilă să preia sporul de trafic de pe această direcție. Împreună cu rețeaua largă de cale ferată electrificată, canalul navigabil va asigura o capacitate de transport pentru o foarte îndelungată perspectivă. Totodată, canalul va constitui, o verigă importantă a sistemului de căi navigabile interioare din Europa, fiind racordat prin Dunăre și prin sistemul de canale care leagă acest fluviu cu Rinul, Elba, Oderul, Vistula și Niprul, cu acces la Marea Nordului și Marea Baltică. În plus, realizarea unei căi navigabile directe între portul maritim Constanța și Dunăre va favoriza reducerea cheltuielilor de transport, prin scurtarea distanței de transport pe apă pe la gurile Dunării, între Constanța și Cernavodă, cu aproape 380 km, asigurînd, în același timp, condiții avantajoase pentru creșterea traficului de tranzit internațional.

Analizînd toate aspectele ce le prezintă construirea acestui canal, conducerea partidului nostru, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, căruia îi revine principalul merit în elaborarea concepției de realizare a canalului, a hotărît și dezvoltarea capacității actualului port Constanța, prin construirea unui nou port maritim, amplasat în zona Constanța sud—Agigea, și în care va deбуșa canalul Dunăre—Marea Neagră. Aceste două mari obiective, ca-

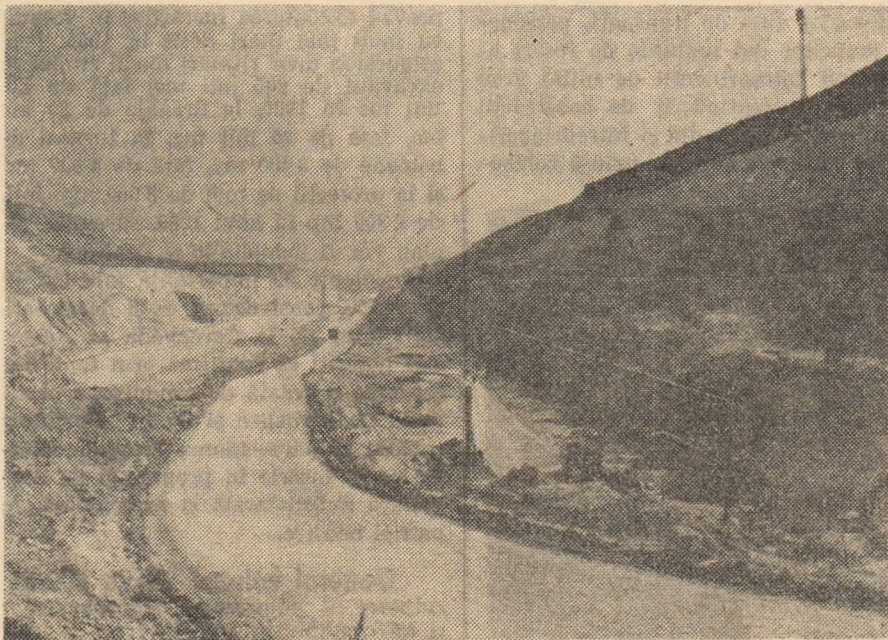
nalul și portul nou, fac parte din Complexul hidroenergetic și de transport Dunăre—Marea Neagră și sînt corelate în ce privește execuția și termenele de dare în funcțiune.

TRASEUL pe care îl urmează canalul, în plină construcție, este rezultatul examinării unui mare număr de variante de studii, precumpănitoare fiind: încadrarea obiectivului în Complexul hidroenergetic și de transport Dunăre—Marea Neagră; folosirea la maximum a lucrărilor executate în anii 1950—1953 între Cernavodă—Constanța și reducerea volumului de lucrări necesitate de refaceri și dezafectări; asigurarea funcționării neîntreprupte a sistemului de irigație și a căilor de comunicație existente în zonă; folosirea la maximum a condițiilor naturale pe care le oferă terenul, în scopul diminuării volumului de lucrări; asigurarea navigației pe canal, pentru ipoteza în care transporturile se vor efectua cu nave fluviale, dar și maritime de capacitate mică.

Desprinzîndu-se din Dunăre, în zona orașului Cernavodă, canalul, cu o lungime de 64 km, traversează dealul Hinogului, se înscrie pe Valea Carasu, trecînd prin orașul Medgidia și, în continuare, pînă la deбуșarea în mare, în noul port maritim, străbate platoul cuprins între localitatea Basarabi, prin Straja, spre lacul Agigea. Ca profil, canalul este destinat, în principal, pentru navigația fluvială, avînd însă funcțiuni complexe de gospodărire a apelor, inclusiv pentru irigații, alimentare cu apă potabilă, industrială și de evacuare a viiturilor provenite din ploii.

Pentru stabilirea caracteristicilor tehnice ale canalului navigabil a fost necesar să se studieze și determine tipul optim al navei de calcul, ajungîndu-se la concluzia că acestei cerințe îi corespunde barca de 3 000 tone. Convoiul optim de calcul îl constituie șase barje de pînă la 3 000 tone fiecare, în total deci 18 000 tone, cu dimensiuni de circa 300 m și pescaj de cca 4 m, împins de un împingător de 2 200 cp. Pe canal, cu o adîncime de 7 m și o lățime la fund de 70 m pe Valea Carasu, și de 90 m în zona de traversare a platoului de la Basarabi spre mare, vor putea naviga asemenea convoaie în filă dublă.

La intrarea din Dunăre în canal, la Cernavodă, și înainte de deбуșare în mare, la Agigea, se construiesc două ecluze, cu dimensiuni corespunzătoare convoaielor, fiecare ecluză avînd lîte un port de așteptare în amonte și unul în aval, cu o lățime de 150 m. În lungul canalului, se construiesc trei porturi, la

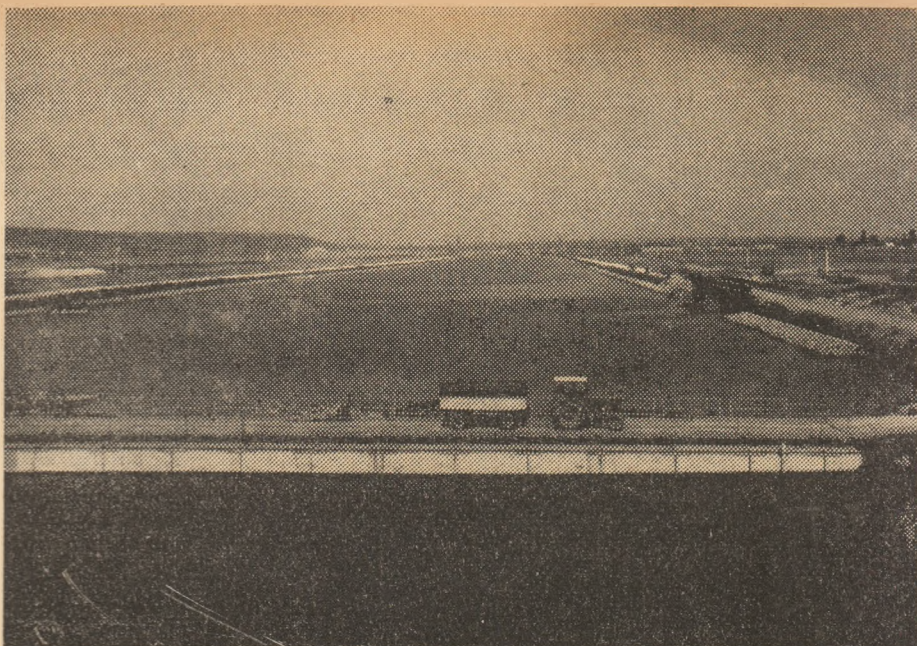

Cernavoda, Medgidia și Basarabi, pentru volume de trafic diferite, pînă la 11 milioane tone/an. De asemenea, se vor realiza traversări peste canal în zona Cernavoda, Medgidia, Basarabi și Agigea, pe poduri cu o lungime totală, inclusiv viaductele, de aproape 3 000 m, înălțimea liberă pentru nivelul maxim al apelor în canal fiind de 17 metri.

DIN PREZENTAREA SUCCINTĂ a concepției și a principalelor caracteristici tehnice ale canalului Dunăre—Marea Neagră, fără a face o descriere și a altor lucrări — stații de pompare, canale de alimentare cu apă, baraje, linii electrice, linii de telecomunicații, conducte de țigă și gaze, dezafectări și strămutări — se poate desprinde volumul impresionant al activității pe care o desfășoară constructorii acestui deosebit de important obiectiv pentru economia noastră națională. La excavarea a circa 300 milioane metri cubi de pămînt, de structură diferită, la turnarea a peste 4 milioane metri cubi de betoane în ecluze, ziduri de sprijin și construcții portuare, la protejarea malurilor canalului pe o suprafață de peste 4 milioane metri pătrați, ca și la alte lucrări, participă oameni ai muncii din multe județe ale țării, unități militare și brigăzi de tineri organizate de C.C. al U.T.C. Muncind cu abnegație și dăruire, aceștia minuesc o tehnică complexă — excavatoare cu cupă de capacitate de pînă la 8 mc, macarale și automacarale, buldozere și autogredere, autobasculante de capacități între 16 și 100 tone, drăgi absorbo-refulante etc., în principal rod al industriei noastre constructoare de mașini.

Bucurîndu-se de atenția deosebită acordată acestui obiectiv de către conducerea superioară a partidului și statului nostru, constructorii canalului conștienți de răspunderea ce o au, depun toate eforturile pentru a-și îndeplini sarcinile ce le revin. În luna iulie 1980, în cadrul vizitei de lucru efectuată pe șantierele canalului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, analizînd cu profunzime și competență stadiul lucrărilor, a stabilit sarcini concrete pentru realizarea în termen a acestei mari investiții.

În ecluzele de la Cernavoda și Agigea, ritmurile de turnare a betoanelor sînt în continuă creștere, în următoarele luni trebuind să ajungă la cca 1 000 mc/zi, astfel ca această activitate să poată fi încheiată la 1 octombrie 1981. Se acționează intens pentru crearea de noi fronturi de lucru, în vederea realizării zidurilor de sprijin în zona de canal cuprinsă între localitățile Basarabi și Agigea. Constructorii s-au angajat ca,

în acest an, să depășească sarcinile fizice de plan, turnînd 85 mii mc betoane în plus și reducînd în acest fel din cantitatea ce rămîne de realizat în anul următor.

Pe șantierele de construcție a podurilor peste canal sînt în curs de finalizare toate lucrările de infrastructură, unitățile de montaj organizîndu-se pentru primirea tablurilor metalice de la uzinele aparținînd Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini, în vederea asamblării și montării lor. În sectorul de canal cuprins între localitățile Cernavoda și Basarabi, pe o lungime de aproximativ 40 km, unități militare, alături și împreună cu muncitori, tehnicieni și ingineri aparținînd grupurilor 1 și 2 șantiere, șantierului de dragaje și formațiunilor întreprinderii de utilaj greu Basarabi își amplifică eforturile pentru ca în acest an, în luna octombrie, lucrările principale pe această porțiune de canal să fie, în general, terminate.

Organizîndu-și mai bine munca, planificînd mai bine și urmărind îndeaproape ridicarea indicelui de utilizare a parcului de utilaje de săpat ca și a mijloacelor auto de transport, personalul muncitor din unitățile de resort aparținînd întreprinderii de utilaj greu Basarabi, întreprinderii de construcții hidrotehnice Constanța și întreprinderii de transport auto, în strînsă colabo-

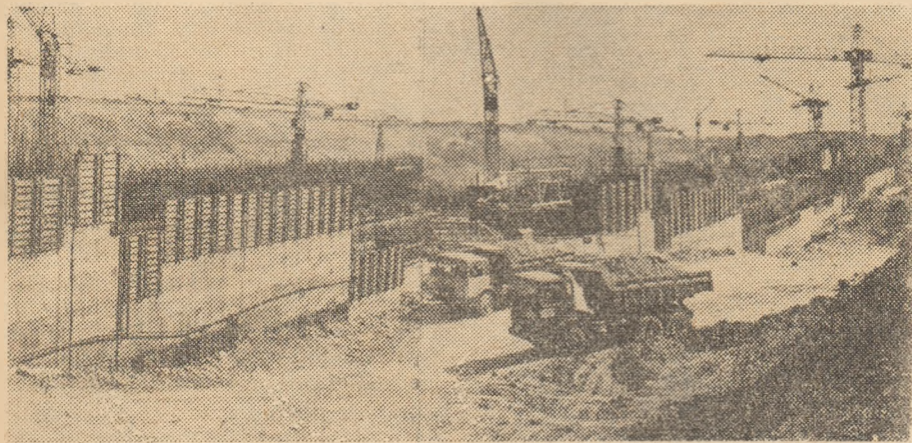
rare cu personalul de specialitate din grupurile 3 și 103 șantiere, va spori ritmurile de excavații și de transport, urmînd ca în următoarele luni să depășească 20 milioane tone pe lună. Pe șantierul național al tineretului, o porțiune de canal de 10 km în zona platoului înalt, între km 45 și 55, tinerii în salopete albastre, alături și împreună cu muncitori mai în vîrstă, excavează și trimit spre depozite sau în teritoriile ce se crează în mare, pentru viitorul port, milioane de metri cubi de cretă, argile și calcar, înaltă ziduri pentru sprijinirea malurilor, evacuează apele ce răzbat din straturile tăiate de cupele excavatoarelor, execută protecții pe sute de mii de metri pătrați de mal — peisaje noi în această zonă de pe teritoriul dobrogean.

Hotărîtor pentru realizarea și darea în funcțiune a canalului este anul 1981, fapt pentru care programele întocmite și dezbătute în organele și organizațiile de partid și organele de conducere colectivă ale Centralei canalul Dunăre — Marea Neagră și ale unităților subordonate, prevăd executarea lucrărilor în volume cu mult mai mari decît în 1980. Prin asigurarea unor ritmuri medii zilnice la excavații de 260 mii mc, față de 113 mii mc în 1980, la dragaje de 30 mii mc, față de 20 mii mc, la turnări de betoane de 3 400 mc, față de 1 900 mc, și la protecții de mal de 3 000 mp, față de 2 300 mp în anul 1980, sarcinile de plan vor fi îndeplinite și depășite.

Conștienți de importanța misiunii ce le revine, constructorii ce-și desfășoară activitatea de la Cernavoda la Agigea sînt hotărîți să confirme prin fapte încrederea acordată de conducerea partidului de a realiza și da în funcțiune canalul Dunăre—Marea Neagră, obiectiv ce se înscrie în programul de dezvoltare multilaterală și armonioasă a patriei noastre.

General colonel Vasile IONEL

Adjunct al ministrului transporturilor și telecomunicațiilor și Director general al Centralei canalul Dunăre — Marea Neagră

PERFEȚIONAREA CONTINUĂ A ORGANIZĂRII ȘI CONDUCERII ACTIVITĂȚII ECONOMICO-SOCIALE

PERFEȚIONAREA organizării și conducerii la toate nivelurile și în toate domeniile constituie — alături de creșterea și mai buna gospodărire a potențialului economic și a resurselor — un factor deosebit în dezvoltarea economico-socială; preocuparea constantă pe care i-o acordă partidul și statul nostru i-au imprimat caracterul unui proces permanent, determinat de însăși dezvoltarea forțelor de producție și de perfecționarea continuă a relațiilor de producție din societatea socialistă românească. Acțiunile întreprinse în acest domeniu s-au concretizat în inițierea unor demersuri și obținerea unor rezultate semnificative pe plan atât teoretic, cât și practic. Ele sînt o expresie a eforturilor intensive pentru realizarea unui cadru organizatoric capabil de adaptare rapidă la schimbările determinate, în activitatea practică, de evoluția dinamică pe drumul construcției socialiste și comuniste.

Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul la Congresul al XII-lea al P.C.R.: „Pornind de la realitatea care demonstrează că unitatea și lupta contrariilor constituie o lege obiectivă a dezvoltării sociale, partidul a acționat în mod conștient, sistematic, pentru realizarea concordanței dintre noile schimbări și cerințe obiective ale mersului înainte și formele de organizare și conducere a societății.”

În pas cu strategia dezvoltării economico-sociale s-au realizat perfecționări în domeniul conducerii științifice și democratice a societății, acționindu-se în direcțiile și pe baza orientărilor stabilite prin documentele de partid și de stat, unele cu incidență nemijlocită asupra concepției și detalierii structurilor organizatorice ale economiei și unităților economice.

O retrospectivă sintetică a etapelor și momentelor de referință privind perfecționarea organizării și conducerii activităților economico-sociale aduce în prim plan însemnătatea documentelor aprobate la congresele IX—XII ale partidului nostru, la conferințele naționale ale P.C.R. din acest interval, la o serie de plenare ale Comitetului Central (dintre care de o importanță deosebită a fost cea din 22—23 martie 1978, cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economico-financiare), la forurile democrației socialiste pe care le-au constituit congresele consiliilor oamenilor muncii, țărănimii, consiliilor populare. Prin aceste documente, la elaborarea cărora o contribuție de cea mai mare importanță a avut secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-au adus valoroase îmbunătățiri conținutului principiilor generale de conducere și organizare, s-au definit direcțiile de studiu și acțiune, s-au formulat cele mai importante măsuri de întreprins, s-au definit sarcinile și atribuțiile organismelor — în majoritatea lor nou create — care alcătuiesc cadrul instituțional de abordare a acestor probleme, conturându-se mai bine vastul proces de construcție a societății noastre, de organizare și conducere a ei. În mod corespunzător a fost adaptat și îmbunătățit cadrul normativ.

Acest proces capătă dimensiuni noi, prin prevederile și orientările documentelor aprobate la cel de al XII-lea Congres al partidului; ele fundamentează o nouă concepție în structurarea economiei, care — ținînd seama de obiectivul fundamental al ridicării acesteia pe o treaptă calitativ superioară — ia în considerare, în mod realist, atât posibilitățile și nevoile proprii, cât și influența fenomenelor nou apărute în economia mondială.

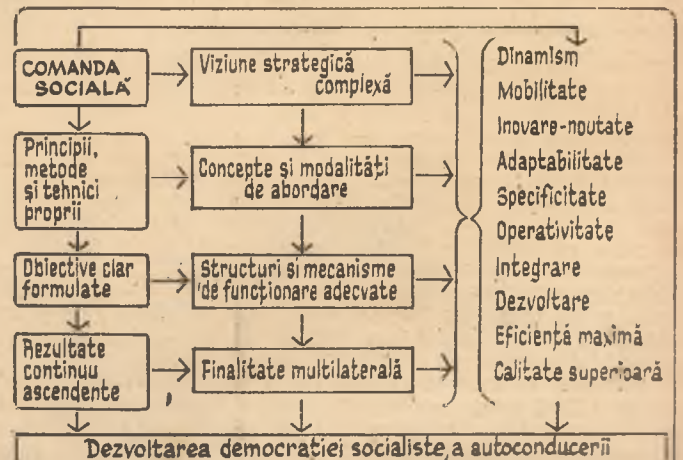
Urmărind afirmarea tot mai puternică a revoluției tehnico-științifice contemporane, obținerea unei eficiențe sporite și a unei calități superioare în toate domeniile de activitate, noua concepție vizează intensificarea procesului de structurare modernă a întregii producții materiale și în primul rînd a industriei, cu dezvoltarea mai rapidă a producției de materii prime,

combustibili și energie, a subramurilor și sectoarelor mici consumatoare de energie, accentuarea rolului industriei prelucrătoare care să valorifice superior resursele de materii prime și materiale de care dispunem, diversificarea producției ramurilor de vîrf. Un accent deosebit se pune pe dezvoltarea industriei mici și artizanale, cu perspective și facilități concludente formulate prin documentele și reglementările ulterioare. În același timp, orientările și sarcinile stabilite în legătură cu dezvoltarea și modernizarea agriculturii pun bazele înfăptuirii unei noi revoluții agrare, situînd această ramură pe un loc prioritar în politica economică a etapei actuale.

În aceste condiții se accentuează necesitatea de a promova conducerea și organizarea științifică, de a desfășura acțiuni eficiente care să concretizeze comandamentele formulate în Programul P.C.R.: „organizarea corespunzătoare și asigurarea funcționării ireproșabile a tuturor sectoarelor de activitate; reducerea treptată, pe măsura introducerii metodelor moderne de conducere și calcul în viața economică și socială, a personalului administrativ-funcționăresc; repartizarea corespunzătoare a cadrelor, precizarea clară a răspunderilor și îndatoririlor pe toate treptele organizatorice”.

O concepție originală, corespunzătoare condițiilor și cerințelor economiei și societății noastre

PUTEM CONSIDERA că întregul complex de principii și măsuri adoptate de partid în acest domeniu se constituie într-o concepție originală românească privind organizarea și conducerea, într-un model propriu economiei și societății noastre, cu valențe multiple și caracteristici specifice (așa cum se sugerează în schemă) și care susține într-o mare măsură dimensiunile, ritmurile și parametrii calitativi ai evoluției orientate spre desăvîrșirea societății socialiste multilateral dezvoltate și trecerea treptată spre comunism.

Principalele componente și caracteristici ale modelului românesc de organizare și conducere

În conturarea acestei concepții, în înfăptuirea mutațiilor înregistrate atât la nivel macroeconomico-social cât și la cele inferioare, un rol deosebit și un aport substanțial l-a avut și îl

are tovarășul Nicolae Ceaușescu, care, aplicând în mod creator principiile materialismului dialectic, adaptând și dezvoltând pozitiv condițiilor țării noastre cunoștințele în domeniul respectiv, a creat o adevărată știință a conducerii societății socialiste românești.

Aplicarea acestei concepții în decursul perioadei celei mai reprezentative sub aspectul căutărilor și măsurilor de perfecționare a organizării și conducerii economiei naționale și a unităților economice, în condițiile întăririi continue a rolului conducător al partidului în societatea românească, ale perfecționării funcțiilor statului nostru socialist, evidențiază realizarea în mod sistematic a unor acțiuni concrete, dintre care se detașează ca mai importante :

— perfecționarea sistemului de conducere planificată și a mecanismului economico-financiar ;

— înființarea și perfecționarea activității organelor de conducere colectivă, instituirea adunărilor generale ale oamenilor muncii, prin care se pune în practică principiul autoconducerii muncitorești ;

— consolidarea sistemului de organizare a economiei pe cele trei niveluri — întreprindere, centrală industrială, minister economic ;

— perfecționarea organizării administrativ-teritoriale și creșterea rolului organelor locale în coordonarea și conducerea activităților economico-sociale din teritoriu ;

— îmbunătățirea structurilor de organizare ale tuturor unităților din economia națională ;

— crearea unor organisme de mare semnificație în conducerea economico-socială — Consiliul Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale, Consiliul Central de Control Muncitoresc al Activității Economico-Sociale, Consiliul Organizării Economico-Sociale ș.a. ;

— perfecționarea cadrului legislativ și normativ ;

— crearea și consolidarea sistemului de perfecționare a pregătirii tuturor oamenilor muncii și a sistemului informațional economico-social etc.

Paralel cu aceste acțiuni majore, contribuind la pregătirea terenului pentru înfăptuirea lor și, totodată, la atingerea obiectivelor de eficiență care le-au inspirat, au fost inițiate și desfășurate în mod organizat măsuri pentru delimitarea mai bună a atribuțiilor și răspunderilor diferitelor organisme și unități, introducerea unui stil de muncă științific în toate compartimentele economice și sociale, extinderea aplicării metodelor moderne de analiză și decizie, ridicarea nivelului de pregătire a cadrelor de conducere (inclusiv a membrilor aleși ai organelor de conducere colectivă), simplificarea evidențelor ș.a.

Ansamblul măsurilor de perfecționare în domeniile respective relevă câteva elemente deosebit de semnificative : continuitatea preocupărilor de inovare ; mobilitatea și gradul sporit de adaptabilitate a soluțiilor la cerințele eficienței procesului de dezvoltare ; valorificarea legislativă și normativă a experiențelor care s-au dovedit viabile ; atenția majoră acordată adâncirii democrației socialiste, perfecționării formelor și metodelor de conducere, dezvoltării permanente a principiilor de organizare și conducere.

Subliniem faptul că în țara noastră, perfecționarea organizării și conducerii activităților social-economice constituie un proces dinamic foarte complex, urmărit cu consecvență de către partid și dezvoltat în funcție de etapa parcursă și de dimensiunile impuse de programul de făurire a societății socialiste în România.

Determinante și caracteristici ale mutațiilor calitative în noua etapă de dezvoltare

PORNIND de la experiența acumulată, ținând seama de perspectivele dezvoltării noastre și în vederea atingerii obiectivelor stabilite pentru cincinalul în care ne aflăm, perfecționările în organizare și conducere vor marea și ele unele mutații calitative în ce privește atât direcțiile de acțiune, cât și măsurile concrete, ținând seama de noile schimbări calitative ce se vor produce în structura socială, de omogenizarea crescândă a orânduirii socialiste și creșterea rolului maselor în conducerea conștientă a societății, în făurirea propriului lor destin.

Demersurile de întreprins pentru perioada 1981—1985 au unele particularități, determinate mai cu seamă de imperativul formulat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a P.C.R. din decembrie 1977 și, de atunci, transpus consecvent în practică :

„Consider necesar să trecem de la faza acumulării cantitative la o fază nouă, superioară, aceea a luptei pentru calitate. A venit timpul să transformăm cantitatea într-o nouă calitate. Aceasta este cerința primordială de care depinde viitorul întregii economii naționale.”

Pentru obținerea acestei noi calități, a unei eficiențe sporite este nevoie să se intervină atât în baza, cât și în suprastructura sistemelor noastre de organizare și conducere, având permanent în vedere influența, la fiecare nivel, a unor factori interni și/sau externi acestuia, cum ar fi :

— **progresul tehnico-științific contemporan**, care determină și va conduce în continuare la apariția în ritm accelerat a unor activități, profesii și specialități noi, tot mai diversificate și mai complexe ;

— **dinamismul transformărilor organismelor economico-sociale**, care dau organizării și conducerii caracterul unui proces continuu perfectibil ;

— **evoluția și complexitatea mecanismului relațiilor** în plan departamental, teritorial și interunități, care obligă la reglări succesive ;

— **perfecționarea și dezvoltarea principiilor, metodelor și tehnicilor de organizare și conducere**, care reclamă un cadru organizatoric adecvat (astfel, promovarea noului mecanism economico-financiar prefigurează mutații cantitative și calitative importante) ;

— **perfecționarea relațiilor socialiste de producție și consolidarea unității de interese a tuturor oamenilor muncii din țara noastră**, care creează premise optime pentru conturarea unor structuri normative adecvate unităților socialiste și obiectivelor lor, prin ordonarea desfășurării activităților în funcție de cunoașterea și generalizarea celor mai avansate experiențe. (În acest sens, un moment de mare semnificație l-a marcat Plenara C.C. al P.C.R. din 28 februarie—2 martie 1973, care a hotărât aplicarea în întreaga economie a unor **norme unitare de structură**, urmărindu-se : asigurarea unei mai raționale utilizări a cadrelor de conducere și de execuție, prin dimensionarea judicioasă a structurilor în raport cu activitățile ce trebuie desfășurate ; întărirea sectoarelor de producție și concepție, prin orientarea încadrării specialiștilor, cu precădere, în cadrul acestora, pentru a asigura conducerea și asistența tehnică în toate schimburile de lucru ; realizarea unor structuri suplă, capabile să satisfacă mai profund cerința apropierii conducerii de locul execuției ; precizarea locului, sarcinilor și răspunderilor maistrului în cadrul procesului de producție ; tratarea dinamică a procesului de structurare, regăsirea la orice nivel structural a unei concordanțe depline între sarcină, competență și răspundere, în vederea eliminării paralelismelor în desfășurarea activităților și înlăturării practicilor birocratice. Efectele aplicării normelor unitare de structură și a reglementărilor ulterioare au evidențiat deplina lor oportunitate, elaborarea și generalizarea atribuțiilor-cadru ce revin fiecărui component al structurilor organizatorice, ducând la îmbunătățirea modului de organizare și funcționare a fiecărei unități, pe bază de regulamente concrete, cu sarcini și răspunderi precise pentru fiecare om al muncii din cadrul acestora) ;

— **creșterea continuă a eficienței economice a activității fiecărei unități**, care reclamă — printre altele — utilizarea rațională, cât mai completă, a personalului ei (ținând seama de nivelul tot mai ridicat de pregătire și experiență al cadrelor), realizabilă mai ales prin definirea riguroasă a funcțiilor și descrierea posturilor, prin promovarea unor metode, tehnici și instrumente de lucru eficiente sub raportul economiei de personal, prin responsabilizarea mai strictă a verigilor organizatorice, eliminarea cazurilor de supradimensionare a structurilor, de centralizare excesivă, de lipsă de suplețe. În acest sens, în ședința din 28 aprilie a.c., Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. a stabilit să se treacă la studierea și aplicarea unor îmbunătățiri ale organizării compartimentelor administrative, prin comasarea unor direcții, servicii și birouri.

Direcțiile de acțiune — clar formulate în cuvântările tovarășului Nicolae Ceaușescu și în alte documente de partid — au drept caracteristici comune :

— **interdependența** lor, corelația de sistem care explică multilateralitatea procesului de dezvoltare economico-socială ;

— faptul că reflectă un model al **evoluției dinamice orientată spre nou, diversificare, eficiență economică, utilitate socială, spre viitor** ;

— indiferența de amploarea lor, aceste direcții se vor desfășura în **cadru unitar de acțiune** pe care-l reprezintă planul național unic.

Realizarea acestor direcții de acțiune, întemeiată pe polarizarea tuturor energiilor în jurul Partidului Comunist Român, implică sporirea inițiativei, responsabilității și creativității maselor, dezvoltarea conștiinței socialiste, adâncirea democrației socialiste, afirmarea deplină a autoconducerii și a participării responsabile a maselor la conducerea economico-socială, întărirea autogestiunii și autofinanțării unităților economice și sociale, nivelul educațional și de instruire în continuă ridicare al oamenilor muncii.

Și în viitor, un rol deosebit în îmbunătățirile preconizate va reveni, în primul rând, principiilor de organizare și conducere — ele insele într-o continuă perfecționare, modului cum vom ști să soluționăm problemele în condiții de eficiență maximă, realizării unui „front comun”, consecvent orientat spre îndeplinirea obiectivelor propuse prin programele stabilite de partid.

dr. Nicolae OPREA
Academia „Stefan Gheorghiu”
Dorin CONSTANTINESCU

AMPLITUDINEA SOCIALĂ A DEZVOLTĂRII ECONOMIEI ROMÂNEȘTI

ISTORIA de peste trei decenii a făuririi orînduirii socialiste pe pămîntul patriei, succesele remarcabile, în plan material și spiritual, obținute de poporul nostru, în această perioadă relativ scurtă de timp, sînt legate indestructibil de vasta activitate teoretică și practică desfășurată, cu ardentă pasiune revoluționară și înalt spirit patriotic, de Partidul Comunist Român. Exponent fidel al năzuințelor seculare de independență și prosperitate ale poporului nostru, partidul a încorporat, într-o sinteză unică, originală, cele mai înaintate idei elaborate și susținute de gânditori străluciți, a transformat în fapt istoric lupta înaintașilor, a țaranilor și muncitorilor, pentru neafirmare, pentru progres.

În acest timp, care a consemnat desfășurarea mai multor etape istorice — cucerirea, de către popor, a puterii politice, instaurarea și consolidarea relațiilor de producție de tip nou, parcurgerea unui drum însemnat pe calea făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate —, ultimul deceniu și jumătate se detașează pregnant prin amploarea și calitatea înfăptuirilor. Purlind amprenta gândirii creatoare, cutezătoare, a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a activității sale neobosite de militant comunist și înflăcărat patriot această luminoasă perioadă din istoria patriei a consemnat realizări dintre cele mai notabile în planul dezvoltării cu precădere calitative a forțelor de producție, asigurînd, astfel, un fundament tot mai solid, izvoare tot mai bogate de ridicare a bunăstării întregului popor.

Chintesență a socialismului, scop suprem al noii orînduirii sociale ce a înlăturat pentru totdeauna exploatarea, creșterea, an de an mai înaltă, a nivelului de trai al poporului are la bază realizările consemnate în plan economic. Astfel, în decursul a numai trei decenii — perioada 1950—1980 — economia românească a înregistrat progrese notabile. Exprimate în limbajul indicatorilor statistic-economici, aceste succese evidențiază sporuri importante ale producției industriale și agricole — de 35 ori și, respectiv, de 3,7 ori — creșterea substanțială a comerțului exterior, de peste 35 de ori în intervalul 1950—1980, dezvoltarea impetuoasă a tuturor celorlalte domenii ale economiei: construcțiile, transporturile și telecomunicațiile etc. Sporirea, în perioada amintită, de circa 15 ori a venitului național — expresie sintetică a ritmului și calității procesului de dezvoltare și, totodată, măsură a potențialului de care dispune economia națională pentru a continua acest proces —, nu constituie însă efectul singular al acțiunii factorilor cantitativi. Deși într-o anumită perioadă preponderenți, factorii extensivi ai creșterii au fost continuu potențați de acțiunea factorilor calitativi. Căci, sporirea fondurilor fixe — de peste 7 ori în treizeci de ani —, s-a realizat în condițiile ridicării continue a nivelului de tehnicitate al acestora, ale îmbunătățirii continue a performanțelor lor: lărgirea ariei de cuprindere a populației apte de muncă s-a desfășurat simultan cu îmbunătățirea continuă a calificării sale, a structurii profesionale; mărirea, an de an, a volumului de resurse energetice și de materii prime atrase în circuitul productiv s-a realizat sub semnul orientărilor clarvăzătoare, ferme, ale partidului, ale secretarului său general, de a impune atît la nivelul economiei, cît și la fiecare loc de muncă un regim sever de economisire, de gospodărire a, lor.

Accentuarea cu precădere a factorilor intensivi ai creșterii a dobîndit, cu deosebire după Congresul al IX-lea al partidului, caracterul unui imperativ strategic. Căci, pe fundamentul solid

al importanțelor acumulări consemnate în planul mijloacelor de producție, creșterea în continuare a venitului național, dezvoltarea generală a economiei și societății românești nu poate fi asigurată decît prin obținerea unui volum crescînd de valoare nou creată, prin utilizarea unor cantități minime de materii prime și agenți energetici. Numai prin sporirea continuă a productivității muncii, prin reducerea consumurilor, prin desfășurarea unor acțiuni largi și consecvente de promovare a progresului tehnic poate fi transpus în viață obiectivul stabilit de Congresul al XII-lea — afirmarea calității în toate domeniile de activitate. Sporirea neîntreruptă a eficienței cu care este cheltuită munca socială permite, în condițiile unei reparații judicioase — în funcție de cerințele concrete ale fiecărei etape de dezvoltare —, a venitului național în fond consum și fond de dezvoltare, asigurarea resurselor materiale și bănești pentru creșterea continuă a bunăstării oamenilor muncii.

Dezvoltarea economiei — la temelia ridicării neîntrerupte a nivelului de trai

DINAMISMUL economiei românești, accentele calitative implicate întregului proces de dezvoltare sînt reflectate în mod elocvent de creșterea, în anii 1976—1980, a venitului național într-un ritm mediu anual de 7,2 la sută. La rîndul lor, producția industrială a crescut în cincinalul încheiat, într-un ritm mediu anual de 10,1 la sută (producția netă) și de 9,5 la sută (producția globală), iar producția globală agricolă (media anuală pe cincinal), a înregistrat un ritm de creștere de 4,8 la sută. Un amplu program de investiții a permis punerea în funcțiune, în acest interval de timp, a 2 491 capacități de producție industriale și agrozootehnice, amenajarea pentru irigații a 891,4 mii hectare, sporirea fondurilor fixe din economie de la 1 203 miliarde lei, în 1975, la 1 870 miliarde lei, în 1980. Pe această cale s-a asigurat înfăptuirea reproducției lărgite, cu puternice accentuări intensive, o creștere și dezvoltare economică în ritmuri ridicate.

În condițiile în care în lumea capitalistă locurile de muncă au fost restrînse, iar numărul șomerilor a sporit continuu, în România socialistă au fost create, în ultimii cincisprezece ani, trei milioane de noi locuri de muncă, dintre care peste un milion numai în cincinalul recent încheiat, garantîndu-se astfel, în practică, dreptul la muncă pentru toți cetățenii patriei, deopotrivă cu crearea premiselor pentru sporirea continuă a veniturilor unei părți tot mai mari a populației.

Dezvoltarea generală a forțelor de producție, sporirea și diversificarea producției materiale, creșterea avuției naționale, a oferit temeiul real, practic al transpunerii în viață a Programului de creștere a nivelului de trai material și spiritual adoptat de Conferința Națională a partidului din 1977. Înfiptuirea acestui program inițiat de secretarul general al partidului a condus la cea mai substanțială creștere a veniturilor populației din întreaga istorie a construcției socialiste a țării. Astfel, sporirea în cincinalul încheiat a retribuției medii nominale cu peste 40 la sută și menținerea indicelui prețurilor și tarifelor în limitele planificate, a asigurat o creștere a retribuției reale a personalului muncitor de 29 la sută; creșteri

asemănătoare — de 23—25% — au înregistrat, în acest răstimp și veniturile reale ale țărănimii. Sporurile retribuției reale și a puterii de cumpărare a populației cu mult superioare prevederilor inițiale ale cincinalului (de 18—20 la sută) demonstrează pregnant superioritatea orînduirii socialiste, justețea liniei politice a partidului, grija sa permanentă pentru ridicarea bunăstării oamenilor muncii. Aceste preocupări, ce caracterizează definitoriu politica promovată de partid, politică care situează în centrul său omul, cu nevoile sale complexe, multilaterale, cu aspirațiile sale de mai bine, vor fi prezente și în viitor. Adoptarea, la cel de-al XII-lea Congres al partidului, a Programului directiv de ridicare a nivelului de trai ilustrează convingător politica profund umanistă a Partidului Comunist Român, eforturile ce se desfășoară pentru ridicarea continuă a bunăstării materiale și spirituale a maselor de oameni ai muncii.

Un însemnat element strategic al concepției privind ridicarea nivelului de trai al poporului îl constituie faptul că partidul a urmărit consecvent nu numai creșterea veniturilor populației, ci, deopotrivă, lărgirea și diversificarea producției de bunuri de consum — alimentare și nealimentare. Pe baza creșterii puterii de cumpărare a populației, a sporirii și diversificării continue a producției bunurilor de consum, fiecare familie din țara noastră a cumpărat în medie, în 1980, mărfuri în valoare de circa 30 000 lei, față de numai 20 000 lei în 1975. La rîndul său, volumul desfacerilor de mărfuri prin comerțul socialist în 1979 a fost de 15 ori mai mare decît în anul 1950, iar volumul prestațiilor de servicii către populație a sporit de peste 4 ori în perioada 1965—1979. În ce privește nivelurile atinse la consumurile fizice de produse alimentare pe locuitor în țara noastră, se apreciază că acestea satisfac, în linii generale, necesitățile fiziologice, științifice fundamentate, asigurînd o dezvoltare sănătoasă și armonioasă a întregii populații.

Creșteri însemnate au avut loc și la achiziționarea de către populație a produselor nealimentare: țesături, încălțăminte, bunuri de folosință îndelungată, frigidere, mașini de spălat rufe, automobile și altele, a căror utilizare pe scară din ce în ce mai largă a contribuit la ridicarea gradului de confort și civilizației ale vieții oamenilor muncii. Alături de îmbunătățirea zestrei materiale a populației, un rol important în procesul ridicării neîntreprinse a nivelului de bunăstare a maselor revine vastei activități educaționale, răspîndirii largi a cuceririlor științei și culturii, activității politico-ideologice și culturale de făurire a omului nou. Cetățeanul de astăzi al României socialiste, nu numai că se hrănește mai bine, se îmbracă mai bine, are condiții de viață și de muncă la care nici nu putea visa în orînduirea burgheză, dar, sub influența pozitivă a factorilor economico-sociali și politici proprii socialismului, se preocupă tot mai mult de ridicarea gradului său de instrucție, și educație manifestă o orientare pronunțată nu numai spre îmbunătățirea confortului fizic, ci și a celui spiritual. În acest fel se explică creșterile substanțiale la vânzările de produse ce satisfac trebuințe de ordin cultural: aparate de radio, televizoare, cărți, diverse publicații, discuri muzicale, magnetofone, instrumente muzicale etc.

O politică socială de inspirație profund umanistă

RIDICAREA sistematică a nivelului de trai și a calității vieții demonstrează cu pregnanță caracterul profund umanist al politicii partidului nostru, care, după cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, „pune pe prim plan omul, cu necesitățile sale, manifestarea pleneră a personalității umane, realizarea unei societăți în care omul să se bucure din plin de cuceririle civilizației materiale și spirituale, să fie participant activ la făurirea propriului său destin“.

În afara veniturilor directe obținute în raport cu cantitatea, calitatea și importanța muncii depuse, acordate în spiritul eticii și echității socialiste, retribuția socială din fondurile de consum social asigură celor ce muncesc venituri suplimentare în bunuri și servicii gratuite sau cu plată redusă. Între acestea, se impun a fi menționate gratuitatea învățămîntului de toate gradele și a asistenței medicale, alocația de stat pentru copii, burse, ajutoare familiale, indemnizații pentru incapacitate de muncă, întreținerea creșelor, grădinițelor, căminelor de nefamiliști, a cantinelor, acordarea de locuințe, etc. Asemenea venituri ale populației, prin care se îmbină repartiția socialistă după muncă, cu elemente ale repartiției comuniste, după nevoi, au crescut, numai la nivelul cincinalului 1976—1980, cu 39 la sută (pentru fondurile sociale de consu.n), revenind pe un locuitor în 1980 o retribuție socială de 3 195 lei.

Caracterul profund umanist al politicii sociale a partidului nostru se vedește și în atenția deosebită acordată dezvoltării și perfecționării sistemului de asigurări sociale și pensii, activitatea fiecărui om al muncii fiind răsplătită după încheierea perioadei active, sau în caz de invaliditate, cu o pensie ce pune

la adăpost, pe fiecare cetățean muncitor, de grija zilei de mîine, asigurîndu-i condiții demne de trai pe tot parcursul vieții. Numai în decursul anilor 1976—1980, pentru a ne referi la cele mai recente realizări, pensiile tuturor celor 1,8 milioane pensionari din sistemul asigurărilor sociale de stat au fost majorate substanțial în procent de diferențiate între 8—40 la sută. Ca urmare, fondul total de pensii s-a ridicat în 1980, la 18,8 miliarde lei, comparativ cu 13,8 miliarde lei, în 1975. Efect nemijlocit al acestor majorări, pensia medie nominală de asigurări sociale de stat a crescut cu 26,1 la sută, concomitent fiind majorate și pensiile I.O.V.R., pensiile militare, ale marilor mutilați de război, ale membrilor cooperativelor meșteșugărești, precum și din alte sisteme de pensii. De o creștere de 20 la sută au beneficiat pensiile țăranilor cooperatori pensionari, în număr de peste 1,2 milioane. Totodată, în anii cincinalului ce s-a încheiat a fost instituit, pentru prima dată în țara noastră, un sistem de pensionare și al țăranilor cu gospodărie individuală din zonele necooperativizate, în care sînt cuprinși pînă acum 155 mii de țărani, dintre care 53 mii primesc deja pensii. Întreaga politică socială, profund umanistă a partidului constituie, în același timp, un puternic mijloc de stimulare și co-interesare a întregului popor, de a-și pune toate capacitățile sale creatoare în slujba creșterii producției și productivității muncii, a întăririi răspunderii pentru gospodărirea cu maximă eficiență a fondurilor de producție, pentru creșterea avuției naționale — temelia traducerii în viață a programului partidului.

Împliniri social-culturale de prestigiu

ROMÂNIA se poate mindri astăzi, pe bună dreptate, că în privința unor realizări social-culturale se află la niveluri comparabile cu unele dintre țările cele mai avansate din lume. Astfel, a fost generalizat învățămîntul de 10 ani (prima treaptă liceală), proporția populației școlare se ridică la peste 25 la sută din totalul populației țării. În domeniul ocrotirii sănătății, prin numărul de 39,8 mii medici, revenind 558 locuitori la un medic, al paturilor de asistență medicală în număr de 208,2 mii, revenind, în medie, 9,4 paturi la 1 000 de locuitori, ne situăm la nivelul unor țări dintre cele mai avansate (Elveția, Franța, S.U.A., Belgia). Măsurile adoptate și politica românească sanitară au condus la scăderea mortalității, îndeosebi a celei infantile, contribuind ca durata medie a vieții să se ridice în prezent la 70 de ani, nivel aproximativ egal cu cel consemnat în statele dezvoltate ale lumii. Grija față de om se vedește, de asemenea, în trecerea, începînd din 1978, la reducerea treptată a săptămîinii de lucru astfel ca aceasta să aibă pentru întregul personal muncitor, în 1985, o durată de 44 de ore.

Un alt aspect semnificativ al politicii sociale din țara noastră îl reprezintă atenția statornică acordată dezvoltării și întăririi familiei — considerată drept nucleul de bază al societății noastre socialiste. Preocuparea pentru creșterea natalității și menținerea unei structuri corespunzătoare de vîrstă a populației, asigurarea vigoriei și tinereții poporului s-a vădit în sprîjinul material pe care statul l-a acordat și-l acordă în permanență familiilor cu copii. Astfel, numai în cincinalul încheiat, alocația de stat pentru copii a crescut cu 25,5 la sută, de astfel, de alocații au beneficiat, în 1980, 4,5 milioane de copii. De asemenea, în anul 1980, fondurile pentru plata acestor alocații s-a cifrat la 10,6 miliarde lei.

O realizare de mare amploare pe plan social și al calității vieții o reprezintă volumul important de locuințe construite atît din fondurile statului, cît și din fondurile populației. Ca urmare a acestei orientări a partidului, în decurs de trei decenii peste 15 milioane de persoane s-au mutat în locuințe noi, locuințe care asigură un grad sporit de confort, sînt adaptate exigențelor vieții moderne și contribuie nemijlocit la ridicarea bunăstării oamenilor muncii. De asemenea, au fost date în folosință noi cămine pentru nefamiliști, grădinițe și creșe, un număr important de școli, spații pentru învățămîntul superior, internate și cămine pentru elevi și studenți, unități de asistență medicală, o serie de instituții și așezăminte de cultură, ceea ce asigură un fundament solid și un cadru optim înfăptuirii politicii sociale a partidului.

MĂREȚUL BILANȚ al împlinirilor sociale din anii construcției socialiste constituie, pentru întregul nostru popor, un factor mobilizator în direcția desfășurării unei activități susținute, cu eficiență maximă în vederea traducerii în viață a Directivelor celui de-al XII-lea Congres al partidului, al îndeplinirii planului cincinal pe anii 1981—1985, etapă calitativ superioară și hotărîtoare pentru înfăptuirea societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

prof. dr. Gavril HORJA

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN - PROMOTOR CONSECVENT AL DEMOCRATIEI SOCIALISTE

PRACTICA SOCIAL-ISTORICĂ a demonstrat că democrația socialistă nu se dezvoltă automat, în virtutea existenței doar a condițiilor obiective. Cucerirea puterii politice și a instrumentului său principal — statul —, făurirea și dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, extinderea relațiilor de producție socialiste la scara întregii economii naționale, eliminarea claselor exploatoare și a exploatării omului de către om, reprezintă numai maturizarea graduală a condițiilor care fac posibilă și necesară o democrație socialistă reală, autentică. Democrația socialistă ca sistem instituțional, de principii, forme și metode de exercitare a puterii poporului de către poporul însuși este rezultatul acțiunii creatoare și conștiente a factorului politic conducător — partidul comunist —, a liniei sale politice științifice, juste, a unei vaste activități politice și organizatorice, pentru făurirea și perfecționarea cadrului instituțional și organizatoric democratic, pentru formarea unei conștiințe socialiste și democratice a poporului.

În viziunea Partidului Comunist Român, a secretarului său general, edificarea democrației socialiste constituie, ca și socialismul însuși, un proces de lungă durată, de perfecționare și creație continuă. Procesualitatea fenomenului democratic românesc și-a găsit confirmarea deplină în anii de după Congresul al IX-lea al partidului, perioadă de profunde mutații revoluționare, în care participarea maselor la conducerea societății a cunoscut cea mai pronunțată dinamică, iar cadrul instituțional democratic o continuă perfecționare calitativă. De fapt în această perioadă s-a constituit sistemul democrației noastre economice și s-a desăvârșit sistemul democratic pe plan politic și social general.

Concomitent cu rapidă modernizare a economiei și a întregii noastre vieți sociale s-a desfășurat în acești ani, procesul de lărgire și perfecționare a cadrului de participare democratică a maselor la luarea deciziilor atât la locul de muncă — în uzine, cooperative agricole de producție, instituții, cât și pe plan județean, de ramură și național.

După cum se știe, în unitățile economico-sociale au fost instituite consiliile oamenilor muncii, organisme de conducere colectivă formate în cea mai

mare parte din muncitori și care au acumulat deja o bogată experiență, iar adunările generale ale oamenilor muncii s-au impus ca largi forumuri ale autoconducerii muncitorești.

Din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu au fost instituționalizate o serie de congrese naționale care se convoacă cu regularitate, cum sînt: Congresul Consiliilor Oamenilor Muncii, Congresul Consiliilor Populare, Congresul Agriculturii, Congresul Educației și Învățămîntului. Totodată, au fost create și funcționează de mai mulți ani unele organisme care întru-nesc atât caracteristici ale organelor de stat, cât și ale celor de partid și obștești și îndeplinesc atât funcții politice pe linie de partid, cât și funcții executive pe linie de stat. Ele sînt, totodată, prin componența lor, forumuri democratice larg reprezentative, cu caracter deliberativ, ca de pildă: Consiliul Suprem al Dezvoltării Economico-Sociale, Consiliul Organizării Economico-Sociale, Consiliul Central de Control Muncitoresc al Activității Economice și Sociale, Consiliul Culturii și Educației Socialiste ș.a.

DEZVOLTAREA democrației socialiste constituie însuși cadrul creșterii în fapt a rolului maselor populare în creația istorică conștientă, al exercitării rolului conducător al clasei muncitoare în societatea noastră. De aceea, formele reprezentative ale democrației trebuie să se împletească cu cele ale democrației directe, nemijlocite. Pornind de la această concepție partidul nostru a luat măsuri pentru cât mai deplină manifestare a democrației directe. Dezvoltarea democrației socialiste — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — se realizează „nu printr-o reprezentare, mai largă sau mai îngustă, de către partid a maselor, ci prin participarea nemijlocită a maselor populare, a tuturor categoriilor sociale la conducerea societății”. O vie expresie a acestei orientări este autoconducerea muncitorească și, în strînsă legătură cu ea, autogestiuinea economico-financiară. „Dezvoltarea autoconducerii muncitorești și a autogestiuinii economico-financiare constituie o parte a dezvoltării generale a democrației”¹⁾.

În elaborarea conceptului românesc de autoconducere muncitorească, în stabilirea formelor concrete ale auto-

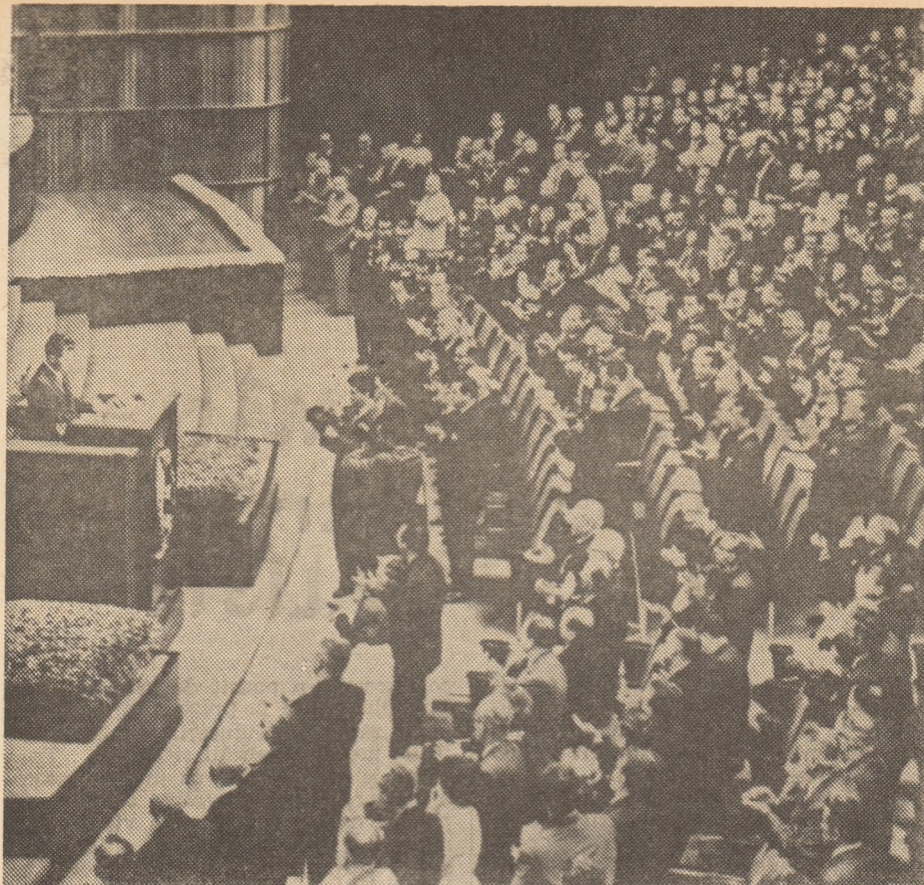
conducerii s-a pornit de la experiența acumulată pînă în prezent în domeniul organizării și conducerii, de la propriile noastre realități și cerințe. Trecerea la autoconducerea muncitorească a fost pregătită de întregul complex de măsuri de democratizare a vieții economice și sociale luate în ultimii ani, este rezultatul legic al unui proces obiectiv de acumulare cantitativă care conduc la un salt calitativ și în domeniul sistemului de conducere și organizare, al mecanismului economico-financiar.

Autoconducerea, autogestiuinea, noul mecanism economic în ansamblu, reprezintă principii și forme de bază ale activității de conducere a economiei noastre naționale. Fiecare unitate trebuie să asigure o activitate rentabilă, eficientă, să poată restitui societății, într-un termen dat, investițiile pe care le-a făcut să asigure beneficii, noi mijloace pentru acumulare și dezvoltare, pentru ridicarea bunăstării poporului. În concepția partidului nostru, autoconducerea și autogestiuinea reprezintă o înaltă școală politică de educare socialistă a maselor, de creștere a răspunderii fiecăruia față de el însuși, față de unitatea în care muncește, față de întreaga noastră societate. Chiar unitățile bugetare, inclusiv cele din învățămînt, știință și cultură, precum și unitățile administrative-teritoriale (comunele, orașele și județele) trebuie să ajungă în cîțiva ani să-și organizeze activitatea pe principiul autoconducerii și autogestiuinii economico-financiare. „Este necesar ca, într-un timp scurt, să așezăm întreaga activitate pe principiile autoconducerii, autogestiuinii, chiar acolo unde sîntem obligați să finanțăm anumite activități de la buget, stabilind precis cît realizează din venitul propriu, cît primește de la buget, cît are dreptul să cheltuiască fiecare, ce trebuie să producă, ce trebuie să dea societății, pentru aceste cheltuieli”²⁾.

Măsurile de continuă adîncire și perfecționare a democrației noastre socialiste în variatele ei forme, reprezenta-

¹⁾ Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 18, București, Ed. politică, 1979, p. 67

²⁾ Nicolae Ceaușescu, Cuvîntare la Ședința plenară lărgită a Consiliului Național al Oamenilor Muncii (13 iunie 1980), București, Ed. politică, 1980, p. 25—26

Congresul al IX-lea al P.C.R. a inaugurat cea mai fertilă etapă din istoria partidului și a țării

tive sau directe, pornesc de la principiul îmbinării conducerii unitare, pe baza planului național unic, a activității de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate cu principiul autoconducerii și autogestunii unităților administrative și de producție. În acest sens, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia că „este necesar să asigurăm conducerea întregii activități economico-sociale atît pe baza principiului centralismului democratic — lichidînd cu hotărîre centralismul excesiv și rigid —, cit și pe baza principiului autoconducerii, care trebuie să ducă la creșterea răspunderii, a puterii de decizie și acțiune a organelor locale, a centralelor și întreprinderilor, veghind însă și acționînd pentru înlăturarea oricăror tendințe anarhice, de patriotism local — cum se spune —, de încălcare a legilor și hotărîrilor obligatorii pentru toți cetățenii patriei“).

REALIZAREA marilor sarcini stabilite de cel de-al XII-lea Congres al P.C.R., impune participarea tot mai largă și mai activă a maselor populare, perfecționarea neîntreruptă a cadrului organizatoric de participare a acestora la conducerea societății. Acestui imperativ istoric îi răspund măsurile privind creșterea rolului Frontului Democrației și Unității Socialiste în viața social-politică a țării, propuse de conducătorul partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Constituirea de organizații proprii ale Frontului Democrației și Unității Socialiste în sate, orașe și

³⁾ Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 15, București, Ed. politică, 1978, p. 591—592.

⁴⁾ Nicolae Ceaușescu, Cuvîntare la conferința de lucru de la C.C. al P.C.R. (29—30 mai 1980), București, Ed. politică, 1980, p. 39—43.

cartiere, precum și în întreprinderi și instituții, s-a înscris ca un moment înnoitor, revoluționar, în viața politică a țării, asigurînd cadrul propice de manifestare și fructificare a gîndirii, înțelepciunii și experienței înaintate a tuturor cetățenilor țării, fără deosebire de naționalitate, la dezbaterile și adoptarea deciziilor care privesc progresul întregii țări, al fiecărei localități. Organism politic reprezentativ, Frontul Democrației și Unității Socialiste semnifică prin actuala sa configurație o treaptă calitativă nouă a unității social-politice a societății noastre, exprimă unitatea de voință și de acțiune a tuturor claselor și categoriilor sociale, a întregului nostru popor.

În concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu, dezvoltarea democrației socialiste, buna funcționare a tuturor verigilor sistemului nostru democratic sînt indisolubil legate de creșterea rolului conducător al partidului asupra întregii societăți. „Afirmarea și recunoașterea rolului conducător al partidului comunist în societatea noastră, arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la recentul Congres al sindicatelor, nu diminuează în nici un fel rolul sindicatelor sau altor organizații de masă și obștești, dimpotrivă activitatea politică a partidului duce și trebuie să ducă la creșterea rolului acestora în toate domeniile“.

Rolul și înalta răspundere a partidului în conducerea întregii vieți sociale fac ca democrația socialistă din țara noastră să fie nemijlocit legată de democrația de partid, să se dezvolte în strînsă îmbinare cu aceasta. În condițiile cînd partidul comunist este partid de guvernămînt, nu poate fi posibilă o democrație autentică pe plan statal și obștesc fără o largă democrație în sinul partidului.

Conducerea de către partid a tuturor activităților sociale reprezintă expresia politică a misiunii istorice a clasei

muncitoare, a poziției și rolului ei de clasă conducătoare în societatea socialistă. În actuala etapă de dezvoltare a societății o caracteristică esențială a rolului conducător al clasei muncitoare o constituie participarea ei directă la conducerea societății. Ca urmare a hotărîrilor Conferinței Naționale din decembrie 1977 au fost luate măsuri ca aproximativ 30 la sută din totalul membrilor tuturor organismelor colective de conducere, centrale și locale, să fie muncitori care lucrează nemijlocit în producție. Acest act are o adîncă semnificație social-politică: prezența nemijlocită a muncitorilor în organele de conducere constituie un puternic suflu înnoitor, revoluționar în întreaga activitate economico-socială, îmbină în mod armonios experiența maselor cu cea a cadrelor de conducere, dezvoltă și mai mult unitatea dintre masele muncitoare și organele conducătoare. După cum sublinia în acest sens secretarul general al partidului nostru, „În elaborarea concepției sistemului democrației noastre, noi am pornit de la faptul că producătorii de bunuri materiale și spirituale, clasa muncitoare — clasa conducătoare a societății — trebuie să fie prezentă nemijlocit în toate organele de conducere ale statului, în organizațiile obștești, în partidul nostru, în conducerea sa. Aceasta asigură în fapt împlinirea rolului clasei muncitoare de clasă conducătoare a întregii națiuni“.

Pe fondul amplului și complexului proces de omogenizare socială și națională, de multiplicare și continuă diversificare a formelor și metodelor de participare a maselor la conducerea societății, de permanență socializare a funcției de conducere, are loc fenomenul de integrare organică a partidului și statului în societate, de apropiere și împletire a activității de partid, de stat și obștești.

Dialogul viu, permanent, cu poporul constituie un atribut esențial al stilului de muncă și conducere al tovarășului Nicolae Ceaușescu și a fost imprimat ca metodă a activității întregului nostru partid. Întreaga activitate a secretarului general al partidului ne oferă un admirabil exemplu a ceea ce înseamnă legătura cu masele, încrederea în capacitățile creatoare ale celor ce muncesc. Prezența permanentă a tovarășului Nicolae Ceaușescu în rîndul oamenilor muncii, dialogul continuu pe care-l poartă cu făuritorii bunurilor materiale și spirituale a devenit o componentă definitorie a construcției socialiste din România.

În concepția partidului nostru democrația socialistă poate și trebuie să se manifeste în toate celulele societății, în practica de zi cu zi, la fiecare loc de muncă, în fiecare domeniu de activitate. În acest sens, o importanță deosebită prezintă stilul și metodele de muncă ale cadrelor de conducere, ale organelor colective de conducere. Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, este necesară perfecționarea continuă a stilului și metodelor de muncă ale organelor noastre de partid și de stat, mutarea centrului de greutate jos, în organizațiile de partid, în unitățile economice și sociale, dezvoltarea și folosirea cu mai mult curaj a criticii și autocriticii, unul din mijloacele importante de îmbunătățire a întregii noastre activități⁴⁾. Cunoașterea realității în

conf. dr. Marin NEAGU
Academia „Ștefan Gheorghiu“

(Continuare în pag. 29)

CONȘTIINȚA SOCIALISTĂ - FORȚĂ DINAMIZATOARE A PROGRESULUI

FAURIREA societății socialiste multilateral dezvoltate constituie un proces complex care presupune transformări profunde, calitative în toate sferile vieții sociale, atât în dezvoltarea forțelor de producție pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, perfecționarea în concordanță cu nivelul acestora a relațiilor de producție, a întregii suprastructuri politice și ideologice, odată cu făurirea unei civilizații și culturi superioare, a unui om nou, cu o înaltă conștiință și o temeinică pregătire profesională și culturală, cu un profil moral-politic înaintat. Activitatea politico-ideologică intensă de formare și dezvoltare a conștiinței socialiste a tuturor oamenilor muncii constituie, de aceea, în viziunea partidului nostru, un domeniu important al construcției socialiste, al afirmării plene a caracteristicilor și valorilor noi orînduirii și asigurării progresului hotărît spre faza superioară a acesteia — societatea comunistă.

Edificarea socialismului este un proces conștient, bazat pe cunoașterea legăturilor obiective ale dezvoltării sociale, pe aplicarea adevărurilor generale ale teoriei revoluționare la condițiile specifice fiecărei țări, fiecărei etape, pe participarea conștientă, în cunoștință de cauză și deplin responsabilă, la împlinirea grandioasei opere de emancipare socială, națională și umană, la edificarea unei societăți a omeniei, echității și dreptății sociale, a muncii libere, creatoare și păcii. Dar această operă de conștientizare la nivel social și individual nu se realizează de la sine, ca un proces spontan, ci presupune o adevărată revoluție în conștiință, comportamentul și mentalitatea oamenilor, în modul de raportare socială, de gândire și acțiune, în psihologia și deprinderile lor, eradicînd cu hotărîre obiceiuri și mentalități sădite de secole de orînduirile bazate pe exploatare și asuprire, pe concurență și luptă între oameni, pe acaparare și egoism. „Partidul nostru, arăta în această direcție tovarășul Nicolae Ceaușescu, a pornit de la faptul că desfășurarea unei permanente activități politico-ideologice și de educație socialistă reprezintă o necesitate obiectivă în întreaga perioadă de construire a socialismului și comunismului. O componentă esențială a procesului de făurire a noului societăți. Noi considerăm și am considerat întotdeauna că menirea istorică a socialismului este nu numai de a elibera omul de asuprire și exploatare, de a asigura bunăstarea lui materială, ci și de a făuri o civilizație spirituală superioară, care nu se poate realiza decît prin formarea unui om

nou, cu o înaltă conștiință și pregătire culturală și profesională, cu un profil moral-politic înaintat“¹⁾.

Activitatea laborioasă de formare și dezvoltare a conștiinței socialiste a maselor desfășurată de partidul și statul nostru se constituie, totodată, într-o puternică forță motrice a progresului noii orînduirii, în trecerea la o nouă calitate în toate domeniile vieții noastre sociale. Rolul activ al factorului conștient crește pe măsura înaintării țării în procesul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, formarea unui om nou, nu ca excepție, ci ca fenomen larg social, împreună cu pregătirea condițiilor materiale și politice, fiind o condiție esențială a trecerii în viitor spre comunism. Iată de ce formarea omului nou și a conștiinței sale socialiste, educarea tuturor oamenilor muncii în spiritul valorilor socialismului, a principiilor eticii și echității socialiste, a unei înalte responsabilități sociale, constituie o componentă strategică a actualei etape revoluționare prin care trece țara noastră. Trecerea la o nouă calitate în toate domeniile construcției socialiste se referă deopotrivă și la cel educativ, al formării unui nou profil moral-politic al membrilor societății noastre. „Dacă ne propunem să transformăm societatea, să transformăm omul, să cunoaștem tainele naturii și să o transformăm — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — apoi trebuie să ne propunem mai cu seamă să transformăm conștiința omului. Fără aceasta nu putem să transformăm nici societatea“²⁾.

CONȘTIINȚA SOCIALISTĂ nu mai este în prezent pentru societatea noastră doar un ideal abstract, ci a devenit profilul moral-politic, spiritual și comportamental al comunistilor, a altor oameni ai muncii, ea întrezărindu-se de pe acum în faptele de muncă eroică ale acestora, pentru traducerea în viață a obiectivelor politice ale partidului nostru. Ea se concretizează viu în unitatea dintre partid și popor, în patriotismul muncii și creației pentru progresul și promovarea economiei, științei și culturii românești. Progresul material în țara noastră a fost împlinit în unitate cu cel spiritual, cu formarea și dezvoltarea unei culturi socialiste, cu lărgirea orizontului de pregătire profesional-științifică culturală a tuturor oamenilor muncii și formarea unei concepții materialist-dialectice a unei educații politice în spiritul politicii partidului nostru.

În modificarea profilului moral-spi-

ritual al poporului nostru un rol hotărît l-au avut transformările petrecute în natura relațiilor de producție și în baza tehnico-materială, în structura socială și în modul său de viață și muncă, în participarea ca subiect activ la realizarea acestor prefaceri revoluționare, la conducerea societății socialiste. Realizările obținute în acest domeniu sint totodată rodul intensei activități politico-educative desfășurate de partid și statul socialist, de instituțiile culturale și de învățămînt, de organizațiile de masă și obștești, de colectivele de oameni ai muncii. Cu toate realizările dobîndite continuă să se mențină încă neîmpliniri, contradicții și inegalități între diferite nivele și zone ale conștiinței și spiritualității umane, între nivelul de conștiință moral-politică și de pregătire al diferitelor categorii și pături sociale. Schițînd un bilanț și în acest domeniu la Congresul al XII-lea, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a evidențiat, odată cu realizările obținute în ridicarea nivelului conștiinței oamenilor muncii, lipsurile și deficiențele care se mai mențin în munca politico-ideologică și cultural-educativă. De aceea Congresul al XII-lea a stabilit ca sarcină centrală a partidului pentru perioada actuală ridicarea întregii activități politico-educative și ideologice „la nivelul marilor realizări obținute în opera de construcție socialistă, transformarea într-o măsură și mai mare a ideologiei noastre revoluționare, a muncii educative într-o puternică forță de mobilizare și dinamizare a energiilor creatoare ale întregului nostru popor“³⁾.

Există încă la unii oameni o ruptură între vorbă și faptă, între „înțelegerea rațională“ a lucrurilor și modul în care ei simt și se comportă în muncă, în colectivitate și în viața personală. Nu întotdeauna nivelul de conștiință ridicat este atributul celor care afișează o cunoaștere și o înțelegere a mersului lucrurilor, a problemelor. Deși socialismul a înlăturat conflictul valoric acut la nivel social dintre știință (cunoștință) și conștiință, la nivelul unor membri ai societății se mențin asemenea neconcordanțe, incompatibilități. Nu putem spune că ideologia revoluționară a deve-

¹⁾ Nicolae Ceaușescu, România pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 6. București, Ed. politică, 1972, p. 628.

²⁾ Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 13. București, Ed. politică, 1979, p. 401-402.

³⁾ Nicolae Ceaușescu, Raport la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, Ed. politică, București, 1979, p. 82.

Al XII-lea Congres al partidului a deschis noi perspective pentru dezvoltarea multilaterală și înflorirea patriei noastre socialiste

nit pentru toți oamenii în societatea noastră, nici chiar pentru toți comuniștii în aceeași măsură, în același grad, sistem de gândire și convingeri proprii, conduită de muncă și viață și nu doar simple idei de care avem cunoștință.

Având în vedere tocmai asemenea contradicții în sfera conștiinței, Congresul al XII-lea a stabilit sarcina realizării unei noi calități în organizarea și conducerea muncii politico-educative, în pregătirea politico-ideologică a comuniștilor, a maselor populare și mai ales eficientizarea rezultatelor ei, în diminuarea lacunelor în educația și comportarea unor membri ai societății, pentru ca omul nou, cu un profil moral — spiritual corespunzător societății pe care o făurim să se afirme cât mai larg. „**Activitatea politico-educativă, arată tovarășul Nicolae Ceaușescu, trebuie să ducă la formarea omului nou, cu un larg orizont de cunoaștere a legiților dezvoltării lumii, a cuceririlor culturii și științei moderne, militant activ pentru transformarea revoluționară a lumii, pentru idealurile nobile ale comunismului**”⁴⁾. O caracteristică generală a concepției partidului nostru privind făurirea societății socialiste, inclusiv cu privire la conștiința socialistă și omul nou o constituie multilateralitatea. O asemenea înțelegere dă expresie aplicării creatoare a concepției marxiste despre omul „total”, omul „bogat”, în cu totul alt sens decât cel al unei societăți care își făcea un ideal din acumularea de bunuri, de profituri. Este vorba de omul umanizat prin cultură, creație, îmbogățit prin valorile omeniei, echității, dreptății, solidarității, prin aspirația către înalt, către manifestarea multilaterală. La Congresul al X-lea al partidului se schița o asemenea definiție a ceea ce este formarea conștiinței socialiste, aceasta implicând „**atât cunoașterea temeinică a ceea ce este valoros în domeniul culturii, științei și tehnicii contemporane, stăpânirea deplină a profesiei, cit și însușirea concepției despre lume și societate a partidului nostru — materialismul dialectic și istoric —, formarea unei atitu-**

dini cetățenești înaintate”⁵⁾. O asemenea definiție pornește de la imperativele introducerii cerințelor revoluției tehnico-științifice în funcționarea tuturor domeniilor vieții noastre sociale, care, fără îndoială, depinde de asimilarea acestora într-un mod activ de către oameni, în strinsă legătură cu producția pusă pe aceste baze. Deși nu poate fi o identitate, așa cum am văzut, între știință și conștiință, conștiința este în esența ei cunoaștere, se bazează pe asimilarea cunoștințelor științifice și culturale și lărgirea orizontului de cunoaștere, este una dintre pirghiile fundamentale ale formării și dezvoltării conștiinței socialiste.

Un rol esențial în educarea științifică îl are învățămîntul ca proces integrat cu practica productivă, cu pregătirea tineretului pentru muncă și viață, care să aplice direct cunoștințele în exercitarea unei meserii utile. Prin orientarea dată în ultimii ani de partid, învățămîntul nostru de toate gradele, avînd tot timpul în vedere pregătirea tinerilor pentru o viață socială, pentru muncă și creație, formarea unor muncitori și specialiști **cetățeni**, care să slujească prin profesie, printr-o muncă de calitate poporul, patria, să contribuie la progresul și prosperitatea acestora armonizînd pregătirea științifico-tehnică cu conștiința, cu educația politico-ideologică.

O componentă de o tot mai mare importanță a conștiinței sociale o reprezintă astăzi, mai ales în condițiile crizei energetice și de materii prime pe plan mondial, conștiința și comportamentul economic, deprinderea de către fiecare cetățean a spiritului de economie și rentabilitate a tuturor activităților sociale și, în primul rînd, a celor economice, productive. Într-o asemenea direcție acționează și noul mecanism economico-financiar introdus în unele întreprinderi din 1979, principiul autogestiunii și autoconducerii socialiste, extinse apoi și în alte unități economice, administrativ-teritoriale, social-culturale, care trebuie să urmărească, de asemenea, gospodărirea cu maximum de randament a avuției naționale, a fondurilor financiare. Nu întotdeauna însă în procesul educativ și în activitatea de propagandă tehnico-științifică dimensiunea economică este implicată direct, organic. Astfel, nu în-

totdeauna organizarea practicii productive a elevilor și studenților este îmbinată organic cu aspectele economice, cu elementele noului mecanism economico-financiar, cum de altfel, propaganda științifico-tehnică în întreprinderi este privită în multe cazuri separat de dimensiunea economică a proceselor tehnico-productive. Dacă vrem ca principiile noului mecanism economico-financiar și ale autoconducerii și autogestiunii socialiste să prindă pe deplin viață, ele trebuie să fie folosite ca pirghii ale educației din cea mai fragedă vîrstă și să devină deprinderi și mod de comportare, de viață și gândire.

DIMENSIUNE FUNDAMENTALĂ a educării conștiinței socialiste educația politică contribuie la formarea și dezvoltarea la toți cetățenii a spiritului patriotic, a devotamentului față de partid și popor, față de cauza socialismului, a hotărîrii de a-și pune întreaga energie și pricepere, pînă la sacrificiul vieții dacă-i nevoie, în slujba înfloririi continue a patriei socialiste, a întăririi și apărării suveranității și independenței sale. Formarea unui mod de a gândi, simți și acționa în spiritul politicii partidului nostru, expresie concentrată a aspirațiilor de progres și bunăstare, de libertate și dreptate ale întregului nostru popor, pentru înțelegerea tendințelor și sensului dezvoltării economico-sociale, a profundelor transformări care au loc în țara noastră și în întreaga lume, educarea oamenilor muncii ca participanți activi la transpunerea în viață a obiectivelor programului partidului, a sarcinilor fiecărei etape a construcției socialiste și comuniste fixate în documentele partidului constituie obiective de prim ordin ale formării omului nou în etapa actuală.

Prin crearea cadrului larg și variat al democrației socialiste oamenii muncii au devenit, totodată, subiecți activi în plan politic, sînt nu numai proprietari și producători, ci și beneficiari și conducători ai întregii vieți politice, economice și sociale. În aceste condiții puterea politică nu numai că aparține poporului, dar și este exercitată de poporul însuși, pentru promovarea intereselor sale fundamentale, ale prosperității și înfloririi patriei noastre socia-

⁴⁾ Idem, p. 85

⁵⁾ Nicolae Ceaușescu, România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 4. București, Ed. politică, 1970, p. 322

liste. Dezvoltarea democratismului socialist sporește rolul conștiinței politice socialiste, a răspunderii cetățenești pentru slujirea cu devotament a aspirațiilor fundamentale de libertate și independență ale poporului, a năzuințelor de prosperitate, pace și cooperare internațională, pentru întărirea prestigiului și influenței socialismului în lume. Dar practica democratismului socialist și participarea nemijlocită a oamenilor muncii prin cadrele organizatorice ale democrației și autoconducerii socialiste la conducerea unităților și a vieții politice și sociale ridică noi exigențe în direcția pregătirii politice și profesionale a acestora, constituind totodată o școală inegalabilă de educație politică revoluționară, de întărire a răspunderilor civice, a spiritului colectiv, a calităților și deprinderilor de conducere și autogovernare ale poporului. Dialogul permanent dintre conducerea partidului și oamenii muncii, instaurat ca practică și stil de muncă în întreaga noastră viață politică, de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, constituie, totodată, climatul stimulării gândirii politice vii a oamenilor muncii și de întărire a unității dintre conducători și popor, de eliminare a unor deformări birocratice și tehnocratice și a posibilităților apariției unor forme de alienare și înstrăinare politică și, totodată, de soluționare, împreună cu masele, a unor contradicții sociale, a unor dificultăți și fenomene negative, precum și de formare și de educare a oamenilor politici, a cadrelor de conducere. În viziunea partidului nostru, conducătorul nu este doar un specialist, expert în problemele respective, ci înții de toate un om politic, a cărui autoritate emană de la popor și se hrănește prin dialogul permanent cu poporul, prin slujirea aspirațiilor și intereselor acestuia. A fi om politic în condițiile societății noastre înseamnă a gândi și a simți împreună cu poporul, a sluji cu devotament nemărginit idealul său de progres și prosperitate și a asigura împlinirea acestui obiectiv, mobilizând și însuflețind masele în această direcție. Totoda-

tă, omul politic prin nivelul său de gândire și înțelegere a fenomenelor social-politice, prin exemplul său de viață și devotament pentru cauza socialismului, este un **educator**, un **propagandist** al politicii partidului, un factor activ în conștientizarea responsabilității maseilor. Iată de ce partidul nostru ține atât de mult la calitatea activiștilor de partid și de stat, a tuturor cadrelor de conducere, acționând împotriva oricăror înțelegeri deformate, a abuzurilor de orice fel. Autoritatea întregului partid derivă din rădăcinile sale în popor, din slujirea cu devotament nemărginit în cele șase decenii de existență a năzuințelor și aspirațiilor de libertate națională și socială, de progres și bunăstare ale poporului român.

HOTĂRITOARE în dezvoltarea conștiinței politice, în formarea omului nou este întărirea rolului conducător al partidului, strângerea legăturilor sale cu masele de oameni ai muncii, integrarea în viața și activitatea întregii societăți.

Propaganda politică și ideologică, mijloacele mass-media, întreaga activitate politico-ideologică, și educativă, școala — pe toate treptele — științele sociale și în primul rând cele politice, precum și literatura și arta, prin conținutul și mesajul lor politic major, sint chemate să conștientizeze în tot mai mare măsură nobilele valori politice și aspirații ale socialismului și comunismului, să sădească și să cultive convingeri și sentimente moral-politice trainice, patriotice, revoluționare.

O zonă fundamentală a conștiinței socialiste, este cea a moralității noi pe care socialismul o făurește. Desigur, distincția dintre conștiința politică și morală nu este atât de netă, valorile și principiile morale avind o dimensiune politică, iar politica și valorile ei o dimensiune morală. Principiile și normele morale noi promovate de orinduirea socialistă își trag seva din idealul socialist și-l întrușchipează la nivelul intim al simțirii și comportamentului individului, al raportării sale la societate,

la semeni și la sine, sub forma unor sentimente, principii și norme morale. Principiile umanismului socialist, ale echității socialiste, colectivismului și solidarității umane, ale unei atitudini noi, responsabile față de muncă și proprietatea obștească, ale patriotismului și internaționalismului exprimă un stadiu superior în umanizarea omului și a relațiilor sociale, posibil însă, numai în condițiile înlăturării oricărei asuprii sociale și naționale. Partidul nostru dă o importanță deosebită acestei laturi a conștiinței socialiste, educării comuniștilor, a tuturor oamenilor muncii în spiritul normelor și principiilor morale socialiste. Elaborind la Congresul al XI-lea al P.C.R. Codul normelor vieții și muncii comuniștilor, al eticii și echității socialiste, partidul nostru acționează cu perseverență ca acestea să prindă pe deplin viață, să devină climat de muncă în fiecare colectiv și comunitate umană cât de mică, să devină normă de conduită pentru fiecare comunist, pentru fiecare cetățean.

Educarea conștiinței socialiste este un proces complex și îndelungat, care nu se încheie în fond niciodată, pentru că ea se va pune în termeni specifici cu fiecare nouă generație. Convergența tuturor factorilor educativi, politici, constructivi, social-obștești, culturali, a acțiunii familiei și a societății în ansamblul ei, a colectivului de muncă, opiniei publice, instituțiilor de orice fel și mai ales participarea nemijlocită la activitatea de muncă și creație, de autoconducere și autogestione, la întreaga viață socială, democratică, constituie condiția succesului în această operă dintre cele mai dificile și nobile în același timp. În activitatea partidului nostru, a secretarului general al partidului — tovarășul Nicolae Ceaușescu — problematica educării conștiinței socialiste, a formării omului nou este permanent prezentă, aceasta dând perenitate grijii ce o poartă omului, afirmării personalității sale, îmbogățirii vieții lui spirituale, de creație și muncă.

Ion FLOREA

PROMOTOR CONSECVENT AL DEMOCRAȚIEI

(Urmare din pag. 26)

mod direct, nemijlocit, printr-o permanentă legătură cu masele, stimularea inițiativei creatoare a acestora, constituie o condiție capitală a unei conduceri cu adevărat democratice, pentru că socialismul este construit cu oameni și pentru oameni și ei sînt, deci, cei care hotărăsc asupra felului cum trebuie să fie împlinit.

MANIFESTÎNDU-ȘI deplina încredere în popor, secretarul general al partidului nostru consideră participarea maselor la conducere drept o pirghie esențială a raționalizării și adoptării celor mai bune soluții, a fundamentării lor științifice. Apar, de aceea, cu totul neînțelese aserțiunile unor autori occidentali care opun știința și competența tehnică democrației și vorbesc despre o incompatibilitate funciară între raționalitatea tehnică și introducerea principiilor democratice în activitatea de conducere în societatea modernă. Socialismul rezolvă o asemenea contradicție potențială pe calea democrației ca mijloc al raționalizării și perfecționării activităților economico-sociale și ridicînd necon-

nit nivelul general de pregătire și cultură al întregului popor, stilul democratic în activitatea cadrelor de conducere.

În concepția secretarului general al partidului nostru democrația este totodată o formă de angajare colectivă și de disciplină socială, de armonizare a intereselor și aspirațiilor individului cu cele ale colectivității. Ea se opune oricăror manifestări anarhice, liberaliste care dăunează progresului societății și realizării personalității umane.

Paralel cu măsurile menite să asigure participarea maselor largi la conducerea societății, în pas cu dezvoltarea economică a țării, cu afirmarea și dezvoltarea conștiinței socialiste, cu creșterea nivelului de instrucție și cultură al întregului popor, s-au extins și adîncit drepturile și libertățile cetățenești, au fost create condiții pentru respectarea cu maximă rigurozitate a libertăților individuale, s-a creat un climat favorabil confruntării libere a ideilor, exprimării sincere și deschise a părerilor.

Definitiv pentru concepția și practica românească este faptul că democrația se împlineste nu în numele unui umanism abstract, ci păstrîndu-și și îmbogățîndu-și permanent conținutul de

valori profund umane, răspunde totodată, cerințelor eficienței și creativității muncii sociale, celorlalte caracteristici definitorii ale activității sociale moderne: operativității, funcționalității, responsabilității, competenței. Democrația se dezvoltă astfel, nu ca o simplă lozincă propagandistică, ci ca o adevărată funcție activă multidimensională a progresului multilateral al întregii noastre societăți.

Procesul dialectic de edificare și dezvoltare a democrației socialiste din țara noastră demonstrează spiritul profund înnoitor, originalitatea strategiei românești de atragere a maselor largi de cetățeni la guvernarea societății, rolul hotărîtor al Partidului Comunist Român în asigurarea tuturor condițiilor pentru dezvoltarea autentic democratică a patriei noastre. Totodată, acest proces relevă o experiență deosebit de bogată în semnificații politice, teoretice și practice, ce se înscrie ca o contribuție de preț la îmbogățirea tezaurului gândirii revoluționare, la afirmarea superiorității socialismului care, așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, trebuie să fie societatea totală împlinirii a personalității umane, în care fiecare cetățean să se simtă stăpîn pe destinul său, să poată acționa nestingherit în folosul progresului societății.

PARTICIPARE ACTIVĂ LA VIAȚA INTERNAȚIONALĂ, LA AFIRMAREA UNOR NOI PRINCIPII ÎN RELAȚIILE INTERSTATALE

CONTINUATOR al mărețelor tradiții ale poporului român, promotor consecvent al luptei pentru libertate națională și socială, independentă și suveranitate, pentru lichidarea stărilor sociale nedrepte și făurirea societății socialiste, Partidul Comunist Român s-a afirmat în decursul întregii sale istorii ca o importantă forță politică, în slujba împlinirii aspirațiilor de dreptate și mai bine ale întregii noastre națiuni, a edificării unor relații de prietenie și colaborare între toate popoarele lumii. De altminteri, încă în primul Program al Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România, din 1893, document programatic care prefigura năzuințele ce aveau să se afirme cu putere pe parcursul îndelungatei lupte revoluționare a clasei muncitoare din țara noastră se arată că „social-democrația română, luptându-se contra apăsării și nedreptății ce se fac poporului muncitor, luptă totodată contra oricărei apăsări și nedreptăți”¹⁾.

În actualele condiții istorice, caracterizate prin afirmarea fără precedent a forței de atracție a ideilor socialismului, prin creșterea și manifestarea tot mai puternică a sentimentului național, prin dobândirea independenței de către numeroase țări și popoare, cerințele statornicirii unor noi principii democratice în relațiile internaționale, ale făuririi unor noi raporturi, bazate pe stimă, respectul egalității și demnității fiecărui popor, constituie o realitate pusă la ordinea zilei de întreaga evoluție a raporturilor mondiale.

Făuritor al unei adevărate doctrine revoluționare, de largă deschidere, privind sistemul internațional, legitățile sale, direcțiile evoluției în epoca contemporană, tovarășul Nicolae Ceaușescu a elaborat în mod magistral trăsăturile unei concepții noi de politică externă, care ridică respectul principiilor dreptului internațional la rangul de norme fundamentale, esențiale pentru pro-novarea în viața popoarelor, în lume, în întregul sistem mondial, a unor relații noi, capabile să asigure înfăptuirea reală a aspirațiilor de dreptate și libertate, năzuințe adânci ale fiecărui popor.

Așa cum arată tovarășul Nicolae Ceaușescu în remarcabila sa cuvîntare rostită la cel de al doilea Congres al țărănimii, „Situăm consecvent la baza raporturilor noastre cu toate statele principiile deplinei egalități în drepturi, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, al nerecurgerii la forță și la amenințarea cu forță și milităm activ pentru generalizarea largă a acestora în viața internațională. Sîntem convinși că respectarea acestor principii în raporturile dintre toate statele, recunoașterea dreptului inalienabil al fiecărui popor de a-și alege liber, fără nici un amestec din afară, calea dezvoltării reprezintă, în zilele noastre, condiția primordială a destinderii, înțelegerii, colaborării, securității și păcii mondiale”²⁾.

Promovarea consecventă a acestor principii, rod al unei îndelungate experiențe istorice, al experienței popoarelor în lupta pentru libertate constituie o cheazăsie a însănătoșirii climatului internațional, a promovării unui nou tip de raporturi între toate statele lumii, în spiritul demnității și respectului intereselor naționale, al asigurării cerințelor de pace, de securitate, de colaborare, care sînt astăzi comune întregii umanități. Respectul ferm al principiilor de morală și de drept în relațiile dintre state se afirmă tot mai mult ca singura cale posibilă pentru rezolvarea crizelor internaționale, pentru restabilirea încrederii între popoare, pentru soluționarea constructivă a marilor probleme cu care omenirea este confruntată în actualul moment istoric al evoluției sale.

Remarcabilele inițiative promovate de România în ultimii ani, sînt o expresie consecventă a gândirii științifice, revoluționare a partidului nostru, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind promovarea unor noi raporturi economice și politice între națiuni, prezențele prestigioase în cadrul unor organisme, a unor forumuri internaționale, dau expresie în mod strălucit concepției de ansamblu a țării noastre cu privire la așezarea vieții internaționale pe baza unor noi principii de echitate și justiție. Această concepție se află în deplină concordanță cu sporirea convingerii popoarelor că astăzi rezolvarea problemelor internaționale majore implică mai mult ca oricînd soluții constructive, pe baza dreptului și nu pe baza forței, necesitatea elaborării unor direcții prioritare de acțiune în marile probleme ale contemporaneității, cu participarea și în interesul tuturor popoarelor.

Dacă ne-am referi la oricare dintre problemele majore care preocupă epoca noastră, este un fapt cert că numai aplicarea fermă a principiilor de morală și de drept în viața internațională, făurirea unor raporturi noi între state și popoare, este singura cale ce poate oferi cheia înțelegerii constructive și rezolvării acestor probleme, soluții viabile și de perspectivă, de natură să promoveze un climat autentic de stabilitate și încredere între națiuni. Așa, de pildă, referindu-ne la problemele păcii și dezarmării, trebuie să relevăm importanța deosebită și actualitatea permanentă pe care o prezintă unele cunoscute propuneri românești, precum înghețarea și reducerea bugetelor militare, reducerea treptată a forțelor armate ale tuturor statelor, interzicerea imediată a experimentării armelor atomice și cu hidrogen, lichidarea bazelor militare și a forțelor aflate pe teritoriul altor state, încheierea unui acord privind încetarea experiențelor cu arme nucleare în toate mediile, lichidarea armelor de distrugere în masă și a mijloacelor de transport la țintă a acestora, inițiativele privind „Deceniul Dezarmării al Națiunilor Unite 1970—1980”, „Consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și efectele sale profund dăunătoare asupra păcii și securității în lume” ș.a.

Numai la ultima sesiune, a XXXV-a, a Adunării Generale a O.N.U., din inițiativa României în problemele dezarmării au fost elaborate și adoptate prin consens două importante rezoluții privind reducerea bugetelor militare și respectiv consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor. În același timp, în cadrul aceleiași sesiuni, țara noastră a promovat inițiative larg apreciate privind încheierea unui tratat de interzicere a folosirii forței și a amenințării cu forță și adoptarea unei declarații în legătură cu reglementarea pașnică a diferendelor dintre state.

De o înaltă apreciere se bucură remarcabilele propuneri românești enunțate în cadrul reuniunii de la Madrid a statelor participante la Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa, inițiative care dau expresie cit se poate de clar concepției de principiu pe care o promovează România, tovarășul Nicolae Ceaușescu privind generalizarea unor noi principii și făurirea unor noi relații în viața internațională. Este suficient să amintim ideea convocării unei conferințe pentru întărirea încrederii și dezarmării în Europa, încheierea unui tratat general european de nerecurgere la forță și la amenințarea cu forță, inițiativele consacrate problemelor luptei

1) Documente din istoria mișcării muncitorești din România, 1893—1900 Ed. politică, București, 1969, p. 55

2) „Scînteia”, nr. 11 974 din 20 februarie 1981

tei împotriva propagandei de război, rasismului și fascismului, asigurării dreptului la muncă, la educație și la cultură și altele.

Conceptul românesc asupra noului ordin economic și politice internaționale, strălucit elaborat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, dă expresie cit se poate de pregnant ideii făuririi unor noi raporturi internaționale, reciproc avantajoase între state și între popoare, cerinței imperioase a făuririi între țări a unor relații de colaborare și încredere care să elimine în mod definitiv vechea politică, să dea curs aspirațiilor de pace, colaborare, de democrație internațională, să pună capăt disproporțiilor, inegalităților și inechităților, care se fac atât de mult simțite astăzi în lume.

Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în istoricul raport prezentat la cel de al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, „Una din cele mai grave probleme nesoluționate ale lumii de astăzi este perpetuarea stării de subdezvoltare în care se mai află o mare parte a omenirii, ca rezultat al vechii politici imperialiste și colonialiste ce a dus la împărțirea lumii în țări sărace și bogate. De lichidarea subdezvoltării depinde în mod direct instaurarea unor relații de încredere, colaborare și pace în lume... Iată de ce considerăm necesar să se treacă hotărât la instaurarea unei noi ordini economice internaționale, ca parte integrantă a luptei împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului”³⁾.

În spiritul acestor idei novatoare, ce dau expresie gândirii consecvent revoluționare a partidului nostru, România a fost autoarea unor valoroase propuneri menite să impulsioneze lupta popoarelor pentru lichidarea vechilor stări de dominație și inechitate, să favorizeze dezvoltarea multilaterală a relațiilor de colaborare, în spiritul unor principii noi, democratice, care să răspundă pe deplin aspirațiilor de libertate și dreptate socială ale popoarelor. După cum se cunoaște, o largă rezonanță și un ecou profund a avut la timpul său documentul „Poziția României cu privire la instaurarea unei noi ordini economice internaționale”, prezentat în 1975, la cea de a VII-a sesiune specială a Adunării Generale a O.N.U. Mesajul Președintelui Nicolae Ceaușescu adresat celei de a V-a Conferințe a Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare a fost unanim apreciat ca un remarcabil și strălucit program de acțiune în vederea trecerii la măsuri hotărâte pentru transpunerea efectivă în viață a programului noii ordini economice internaționale. La sesiunea specială a Adunării Generale O.N.U. din august-septembrie 1980, România a inițiat propuneri având un caracter cit se poate de constructiv și eficient în probleme privind accelerarea industrializării țărilor în curs de dezvoltare și modernizarea agriculturii lor, soluționarea problemei energiei pe baza diversificării resurselor și unei largi cooperări internaționale echitabile între țările producătoare și cele consumatoare, stabilirea unor raporturi fundamentate economic între prețurile marilor categorii de produse (materii prime, combustibili, produse agroalimentare, produse manufacturate) și eliminarea fluctuațiilor excesive ale acestora, ușurarea masivei datorii externe a țărilor în curs de dezvoltare, precum și a condițiilor lor de acces pe piața creditelor internaționale ș.a.

Întreaga desfășurare a relațiilor României cu țările în curs de dezvoltare, participarea activă a României la lucrările „Grupului celor 77”, evoluția pozitivă a raporturilor economice și politice ale țării noastre cu noile state independente, cu țările în curs de dezvoltare, cu statele nealiniate, demonstrează cit se poate de clar că ideea promovării unor noi principii și a unor noi relații în viața internațională reprezintă nu numai un concept teoretic de o largă deschidere și de o mare importanță principală, dar și singura bază traicică pe drumul făuririi unor relații noi echitabile, reciproc avantajoase, în folosul tuturor țărilor și popoarelor lumii.

În concepția Partidului Comunist Român, în actualele condiții istorice, tocmai o asemenea mutație structurală cum este edificarea noii ordini, democratizarea relațiilor internaționale, eliminarea tuturor vestigiilor vechii politici în relațiile dintre state, impune cu necesitate solidaritatea internațională, unitatea și coeziunea forțelor sociale înaintate, ca o condiție indispensabilă a înfăptuirii transformărilor revoluționare, a afirmării aspirațiilor de libertate, de independență și progres ale popoarelor.

Constituie un merit de excepțională valoare al tovarășului Nicolae Ceaușescu acela de a fi elaborat, pe baza experienței partidului nostru, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, a luptei de eliberare a popoarelor, un concept nou, dinamic, clarvăzător, de largă deschidere, privind solidaritatea internațională a popoarelor în lupta pentru promovarea unor relații noi, pentru transformări democratice, pentru eliminarea războiului din viața societății. Adevărată „idee forță” a epocii noastre, noțiunea de solidaritate internațională este în-

teleasă de Partidul Comunist Român, de secretarul său general, ca o unitate de tip nou, a unor forțe importante ale lumii contemporane ce se afirmă în lupta pentru democrație și progres, ca un uriaș șuvoi revoluționar ce unește participarea plină și pe deplin angajată a tuturor țărilor socialiste a partidelor comuniste și muncitorești, a clasei muncitoare, a mișcărilor de eliberare, a tuturor forțelor democratice care se pronunță împotriva colonialismului și neocolonialismului, pentru făurirea unei noi ordini economice și politice internaționale, pentru dezarmare, pace, pentru respectul dreptului fiecărui popor de a-și hotări singur destinele. Acționind în spiritul tradițiilor sale profund internaționaliste și transpunind în viață imperativul făuririi unei unități de tip nou a tuturor forțelor înaintate ale contemporaneității, Partidul Comunist Român dezvoltă relații largi cu partidele comuniste și muncitorești, cu partidele socialiste și social-democrate, cu mișcări de eliberare națională, partide de guvernământ din țările în curs de dezvoltare, cu alte partide și grupări politice de diferite orientări, care se pronunță pentru transformări înnoitoare în viața fiecărui popor și în relațiile internaționale.

O condiție esențială a făuririi unei asemenea unități cuprinzătoare, capabilă să asigure promovarea unor noi relații, rezolvarea pe o bază democratică a problemelor majore ale contemporaneității, progresul social al fiecărui popor, o constituie desfășurarea consecventă a relațiilor cu toate aceste partide și grupări politice, în spiritul egalității în drepturi, autonomiei, stimei și respectului reciproc, a recunoașterii dreptului fiecărui partid de a-și elabora de sine stătător linia politică, strategia și tactica revoluționară, în concordanță cu condițiile concrete și specifice din fiecare țară. Promovarea neabătută a acestor principii, eliminarea oricăror tendințe de a le încălca, diminua sau minimaliza, reprezintă, în actualul moment istoric, o adevărată cheie de boltă a realizării unei unități de tip nou în mișcarea comunistă și muncitorească internațională, a făuririi unei solidarități militante, active, revoluționare, între toate forțele democratice și progresiste din întreaga lume, angajate în apărarea păcii, în lupta pentru traducerea în viață a năzuințelor de mai bine ale tuturor popoarelor.

Înfăptuirea unor asemenea raporturi de prietenie și solidaritate cu toate forțele înaintate, progresiste și democratice constituie un imperativ pus pe primul plan al actualității de întreaga evoluție social-politică a lumii contemporane, de amplificarea fără precedent și diversificarea forțelor care sint interesate în mod obiectiv în schimbări profunde în sistemul internațional, în a stăvili drumul forțelor reacționare care caută să împiedice procesul destinderii, în promovarea fermă a aspirațiilor popoarelor de libertate și de independență, pentru triumful unei noi politici în întreaga lume. În mod cu totul deosebit se reflectă ideea solidarității și cooperării tuturor forțelor progresiste ale contemporaneității în concepția novatoare și de largă deschidere, de o înaltă valoare științifică și de un incomensurabil interes practic, elaborată de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu privire la relațiile internaționale contemporane și perspectivele evoluției acestora în dinamica transformărilor ce se produc pe plan mondial.

După cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în mod magistral în raportul prezentat la cel de al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, „Inflăcărutul apel revoluționar lansat de Marx și Engels cu aproape un secol și jumătate în urmă «Proletari din toate țările, uniți-vă», este mai actual ca oricând. În noile condiții istorice el ar trebui însă completat cu apelul: «Muncitori, țărani, intelectuali, forțe progresiste, antiimperialiste de pretutindeni, popoare din toate țările, uniți-vă în lupta pentru progres și pace, pentru lichidarea imperialismului și colonialismului, pentru libertate națională și socială, pentru dezvoltare liberă și independentă. Acționați ferm pentru colaborare, pentru destindere, pentru securitate, pentru o lume mai bună și mai dreaptă pe planeta noastră, pentru pace»”⁴⁾.

Edificarea unor noi relații, bazate pe principii ferme, de dreptate și echitate, generalizarea respectului față de independență și suveranitatea popoarelor, recunoașterea năzuințelor lor de dreptate socială și națională, constituie în actualele condiții ale dezvoltării societății contemporane o cerință imperioasă a asigurării bunăstării popoarelor, a promovării cauzei păcii și progresului în relațiile internaționale.

Aducând o contribuție esențială la edificarea unor asemenea relații, România socialistă se manifestă cu pregnanță ca un important factor de progres în lumea contemporană, acțiunile românești pe planul politicii externe beneficiind pe bună dreptate de o recunoaștere deplină și de un înalt sprijin, deoarece ele concordă prin înaltul lor realism, prin spiritul transformator și cutezanța revoluționară, cu năzuințele fierbinți de pace și progres ale tuturor forțelor înaintate și democratice din întreaga lume.

conf. dr. Victor DUCULESCU
Academia „Ștefan Gheorghiu”

³⁾ Nicolae Ceaușescu, Raport la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, București, 1979, Ed. politică, p. 110-111

⁴⁾ Nicolae Ceaușescu, Raport la cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român, p. 117-118

Revista ECONOMICA

Ediția de Consiliul Suprem al Dez-
voltării Economice și Sociale — Insti-
tutul Central de Cercetări Economice

Sumarul nr. 19 din 8 mai 1981

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN — 60 DE ANI DE ISTORIE GLORIOASĂ

- Aniversare cu profunde semnificații
contemporane (Titu Georgescu) 1
- Contribuții de inestimabilă valoare
la îmbogățirea teoriei și practicii con-
strucției socialiste (Mihai Chioreanu) 4
- P.C.R. în fruntea luptei pentru apăra-
rea independenței, integrității și suvera-
nității patriei (Gh. Unc) 6
- O politică științifică de dezvoltare in-
dustrială a României (Mihai Părăluță) 8
- Problema agrară în concepția economică
a partidului (Sabin Nica) 10
- Accentuarea laturilor calitative în pro-
cesul creșterii economiei românești
(Viorel Cornescu) 13
- Creșterea productivității muncii — com-
ponentă fundamentală a dezvoltării
(Barbu Gh. Petrescu) 15
- Dezvoltarea armonioasă și sistematiza-
rea teritoriului, opțiuni cu importante
implicații economico-sociale (Virgil
Dincă) 17
- Mari obiective ale construcției socia-
liste. Canalul Dunăre—Marea Neagră
(Vasile Ionel) 19
- Perfecționarea continuă a organizării
și conducerii activității economico-soci-
ale (Nicolae Oprea, Dorin Constanti-
nescu) 21
- Amplitudinea socială a dezvoltării eco-
nomiei românești (Gavril Horja) 23
- Partidul Comunist Român — promo-
tor consecvent al democrației socialiste
(Marin Neagu) 25
- Conștiința socialistă, forță dinamizatoa-
re a progresului (Ion Florea) 27
- Participare activă la viața internați-
onală, la afirmarea unor noi principii
în relațiile interstatale (Victor Ducu-
lescu) 30

IN THIS ISSUE

- An anniversary of a deep contemporary importance (Titu Geor-
gescu) 1
- Unvaluable contribution to the enrichment of the socialist con-
struction theory and practice (Mihai Chioreanu) 4
- The Romanian Communist Party at the head of the struggle for
the defence of our country's independence, integrity and so-
vereignty (Gh. Unc) 6
- A scientific policy for the industrial development of Romania
(M. Părăluță) 8
- The agrarian problem in the economic conception of the party
(S. Nica) 10
- Accent on the quality-related aspects in the process of economic
growth (Viorel Cornescu) 13
- Social amplitude of the Romanian economic development (Ga-
vril Horja) 23
- Active participation to the international life, to the advancement
of new principles in the interstate relations (Victor Duculescu) 30

DANS LE NUMERO

- Anniversaire avec des profondes significations contemporaines
(Titu Georgescu) 1
- Contributions d'une valeur inestimable à l'enrichissement de la
théorie et de la pratique de l'édification socialiste. (Mihai Chio-
reanu) 4
- Le Parti Communiste Roumain — à la tête de la lutte pour
l'indépendance, l'intégrité et la souveraineté de la patrie (Gh.
Unc) 6
- Une politique scientifique de développement industriel de la
Roumanie (M. Părăluță) 8
- Le problème agricole dans la conception économique du parti
(S. Nica) 10
- Accent sur les aspects qualitatifs dans le processus de la crois-
sance de l'économie roumaine (Viorel Cornescu) 13
- L'amplitude sociale du développement de l'économie roumaine
(Gavril Horja) 23
- Participation active à la vie internationale, à l'affirmation des
nouveaux principes dans les relations entre les états (Victor Du-
culescu) 30

ИЗ СОДЕРЖАНИЯ

- Годовщина глубокого современного значения (Титу Джор-
джеску) 1
- Вклад неопределимой важности в обогащение теории и практики
строительства социализма (Михай Чиoreanу) 4
- Р.К.П. во главе борьбы за независимость, целостность и су-
веренитет родины (Г. Унк) 6
- Научная политика промышленного развития Румынии
(М. Пărăлуță) 8
- Аграрная проблема в экономическом мышлении партии (С.
Ника) 10
- Усиление качественных сторон в процессе роста румынской
экономики (Виорел Корнеску) 13
- Социальный размах развития румынской экономики (Гаврил
Хоржа) 23
- Активное участие в международной жизни, в утверждении
новых принципов в межгосударственных отношениях (Вик-
тор Дукulesку) 30

Abonamentele se încheie la oficiile poștale, factorii poștali și distribu-
torii voluntari de presă din întreprinderi și instituții. Prețul unui abonament
(inclusiv suplimentul săptămânal): pentru întreprinderi și instituții —
260 lei anual; pentru cursanții tuturor formelor de învățământ politic și
profesional, elevi, studenți — 130 lei pe an, 35 lei pe 3 luni, 32,50 lei pe
3 luni. Termen limită de încheiere a abonamentului: 15 ale lunii
anterioare perioadei de abonare.

Redacția și administrația: 70159, București Bd. Magheru nr. 28—30 etaj I,
sectorul 1. Cont I.S.I.A.P. 645 150 228 B.N.R.S.R. — filiala sector 1
București. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scinteli”

**neobosită,
în slujba înfloririi
multilaterale a patriei,
ridicării bunăstării
întregului popor**

Făurirea și dezvoltarea agriculturii socialiste, așezarea ei pe baze moderne constituie o preocupare permanentă a partidului. Rezultatele obținute în sporirea producțiilor agricole vegetale și animale, în condițiile creșterii veniturilor tuturor categoriilor de oameni ai muncii, au asigurat ridicarea consumului de produse agroalimentare pe locuitor, premise pentru o alimentație rațională, echilibrată, factor important al sănătății populației

Înăltuirea neabătută a politicii partidului de dezvoltare forțelor de producție a dus la făurirea unei industrii moderne dotată cu mijloace de producție avansate, capabilă să rezolve cele mai complexe probleme ale progresului tehnic contemporan, să asigure înzestrarea tuturor ramurilor cu mașini și utilaje de înalt randament, să contribuie la participarea competitivă a României la schimburi economice internaționale

Partidul, secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pun în centrul întregii politici omul, satisfacerea nevoilor materiale și spirituale, creșterea unei noi calități a vieții. Ritmul accelerat al îmbunătățirii condițiilor de locuit și de deserviciu social-culturală reprezintă unul din principalele domenii în care se afirmă cu putere ridicarea nivelului de trai al întregului popor.

**O activitate dinamică,
neobosită,
în slujba înfloririi
multilaterale a patriei,
ridicării bunăstării
întregului popor**

Gindirea și acțiunea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, continua întărire a legăturii organice a partidului cu masele de oameni ai muncii au stat la baza creării unei democrații economice și sociale de tip nou, a unui sistem unitar de conducere a țării de către popor; dezvoltarea democrației socialiste constituie o latură esențială a operei de construcție socialistă și comunistă.

O nouă calitate, o eficiență înaltă în toate domeniile de activitate — acest comandament economico-social, înscris în Programul partidului, determină mutații profunde în opțiunile și acțiunile actualei etape de dezvoltare, în care consolidarea și potențarea realizărilor de până acum vor asigura creșterea în ritm susținut a economiei naționale, ridicarea gradului de civilizație a întregului popor.

Beneficiind de sprijinul permanent al partidului și statului, ca mură de bază, prioritară a economiei naționale, agricultura luată, pe un front larg, startul unei profunde revoluții care creează atât baza tehnico-materială, cât și organizarea producției, întreaga viață a satului românesc, sporind contribuția acestuia la progresul multilateral al patriei noastre socialiste.

